

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΑΡΙΘ. 80

ΑΘΗΝΑΙ

ΕΤΟΣ Β'

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

ΣΑΓΚΑΝ: ΔΟΞΑ, ΧΡΗΜΑ, ΑΙΜΑ...

Ένα ρεπορτάζ για τη διάσημη συγγραφέα

ΠΩΣ ΘΑ ΝΙΚΗΣΗ Η ΕΘΝΙΚΗ ΜΑΣ

Ο κ. Γ. Γιάμαλης υποδεικνύει τον τρόπο

«Η ΕΘΝΙΚΗ»

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΓΕΝΙΚΩΝ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ

Η ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΕΝ ΕΤΕΙ 1891

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 6, ΤΗΛ. 30-691

ΔΙΕΝΕΡΓΟΥΝΤΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΕΙΣ

ΠΥΡΟΣ

ΜΕΤΑΦΟΡΩΝ

ΖΩΗΣ

ΓΕΩΡΓΙΚΑΙ

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ-ΑΣΤΙΚΗΣ ΕΥΘΥΝΗΣ & ΑΤΥΧΗΜΑΤΩΝ ΕΝ ΓΕΝΕΙ

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΤΕΥΧΟΣ ΑΡΙΘ. 80 ΔΡΑΧ. 5

6 - 12 ΜΑΪΟΥ 1957

Εκδόσεις: ΕΛΚΗΝ "Ελένη Γ. Βλάχου—Η. Γ. Ηλίουπουλος",
Διευθυντής: Κων. Κ. Ψύχας (Μονής Πετράκη αριθ. 8, Αθήναι)
Προϊστάμενος Τυπογραφείου: Κ. Ζαγοριανίτης ("Αλδου Μανουτίου 18 Αθήναι)

Γραφείο:

Συντάξεις, Σωκράτους 57, Αθήναι, Τηλεφ. 57-081

Εκδόσεις, Βουλιαγμένης 352, Αθήναι, Τηλεφ. 90-821

Συνδρομαί:

Εσωτερικού, εξάμηνος δραχ. 130. Ετήσια δραχ. 260.

Εξωτερικού, εξάμηνος δολλάρ. 7. Ετήσια δολλάρ. 14.

Αεροπορική αποστολή κατόπιν συνεννόησης—Διαφημίσεις κατά συμφωνία.
Απαγορεύεται η αναδημοσίευση άρθρων και εικόνων του περιοδικού χωρίς την άδεια των συγγραφέων και των εκδοτών—Χειρόγραφα δεν επιστρέφονται—Τηλεγραφική Διεύθυνσις: ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΘΗΝΑΙ.

«ΕΛΚΗΝ» ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ Ε.Π.Ε. (Κεφ. Καταβεβλημένων Δρ. 400.000)

Και πάλι το θέμα του εξώφυλλου: Οί γνώμες των αναγνωστών μας αλληλοσυγκρούονται. Έκείνη η ωραιότερη έγχρωμη φωτογραφία που έδειχνε τα δυο κατακόκκινα λουλούδια μιάς λίμνης απέσπασε τον θαυμασμό πολλών επιστολογράφων μας. «Υπέροχη!», «Άληθινή προσφορά!», «Καλλιτεχνήμα!», ήταν οι εκφράσεις που χρησιμοποιήθηκαν. Άλλοι όμως διαμαρτυρήθηκαν. «Ενα περιοδικό—λένε— επικαιρότητας, όπως οι ΕΙΚΟΝΕΣ, έχει υποχρέωση να υπηρετεί πρώτ' απ' όλα αυτήν, την βασικήν αποστολή του. Η όμορφιά πρέπει να θυσιάζεται στην άμεση ενημέρωση. Όσο κι αν είναι ωραίο ένα εξώφυλλο, δεν μπορεί ποτέ να είναι τόσο ενδιαφέρον όσο εκείνο που αποκρυσταλλώνει μια σκηνή, ένα γεγονός των ημερών μας, εκείνο που παρουσιάζει μια προσωπικότητα, που η ροή των πραγμάτων την φέρνει στο προσκήνιο της δημοσίας γνώμης. Η άποψη αυτή αναμφισβήτητα είναι όρθη, ως αρχή. Κι άλλωστε σ' αυτήν την κατεύθυνση τείνουν πάντοτε οι ΕΙΚΟΝΕΣ. Δεν νομίζουμε όμως ότι πρέπει να την ακολουθούμε με τόσην άκαμψία, ώστε ν' αποκλείωμε εκ των προτέρων κάθε τι που παρεκκλίνει από αυτή την βασικήν γραμμή. Μέσα στη ζωή ενός περιοδικού δυο-τρεις «καλλιτεχνικές αναπνοές», δυο-τρία έκτακτικά σταματήματα μπροστά στην όμορφιά μιάς λεπτομέρειας, δε νομίζουμε ότι ενοχλούν. Αντίθετα τονώνουν, πλουτίζουν το περιοδικό και αξίζουν αν όχι συμπάθεια, τουλάχιστον μια κατανόηση από μέρους του αναγνωστικού του κοινού.

Ο... ΚΟΛΑΣ

«Δεν πρόκειται να προσθέσω κι άλλους επάιτους στους τόσους πολλούς που διαβάω ή μάλλον που «βλέπω» κάθε εβδομάδα στο τόσο αξιολογικό περιοδικό, τις ΕΙΚΟΝΕΣ. Ίδιαίτερα η στήλη σας με μαγνητίζει κυριολεκτικά και, χωρίς να θέλω να σας κολακεύσω, είναι το πρώτο πράγμα που διαβάω μόλις πάρω το περιοδικό, μετά την στήλη των γελοιογραφιών και καμιά φορά και το «Εδώ κ' Έκει». Η τόσο ζωντανή στήλη σας που ταιριάζει τόσο απόλυτα στις ΕΙΚΟΝΕΣ και γενικά όλη του ή ύλη, μια υπόδειξη μπορεί να με αναγκάσει να σας κάνω: Να συνεχίσετε, να συνεχίσετε και όπως σιγά-σιγά θα πάτε πιο μπροστά και από τα ευρωπαϊκά και αμερικανικά περιοδικά και το εύχομαι όλως ψυχή.

Κύριε Τοξότα, δεν ντρέπομαι να σας ομολογήσω ότι όλες αυτές οι κολακίες έχουν και κάποια υστεροβουλία εκ μέρους μου. Όμως νομίζω ότι μόνο σεις θα μπορούσατε να με βοηθήσετε ή τουλάχιστον να μου ύ-

ποδείξετε το πρόσωπο που μπορεί να με βοηθήσει. Δεν ξέρω μόνο αν είναι δική σας αρμοδιότητα ή του INDEX. Σ' αυτή την περίπτωση πολύ θα σας παρακαλέσω να μεταδίδαστε, τις κολακίες καταλλήλως, δεδομένου ότι τώρα τελευταία έχει καιρό να ακούση τέτοιο πράγμα ο INDEX...

Λοιπόν, κ. Τοξότα, πρό καιρού είχα διαβάσει ένα βιβλιογραφικό σημείωμα σχετικά με μια μετάφραση των «Ρουμπινιάδων» του Όμαρ Καυιάμ. Το βιβλίο αυτό το πήρα και το διάβασα μόλις χθες. Είναι περιττό να σας πω το πόσο με συνάρπασε αυτό το βιβλίο. Στόν πρόλογο όμως του μεταφραστού αναφέρεται μια έκδοση στην αγγλική του Φίτζ — Τζέρολντ με τον τίτλο «Η ωραία άπιστη». Μήπως, λοιπόν, μπορείτε να με πληροφορήσετε αν υπάρχει αυτό το βιβλίο μεταφρασμένο στην ελληνική και πού θα μπορούσα να το προμηθευθώ; Πιστέψτε, κ. Τοξότα, ότι πραγματικά είναι μεγάλη η επιθυμία μου να αποκτήσω αυτό το βιβλίο, αν υπάρχει, φυσικά,

Θέλετε ένα υαλό υαφέ μέ γάλα;

Νεσκαφέ και λίγο ή πολύ Γάλα «Βλάχας», κατ' άρέσκειαν, ιδού ένα ρόφημα που παρασκευάζεται γρήγορα και που δα σας ικανοποίηση τόσο ως πρωινό, όσον και μετά τα γεύματα ή άργα το βράδυ.

Τό Γάλα «Βλάχας», έξαιρετικά πλούσιον σε κρέμα, άναδεικνύει άκόμη περισσότερον τό δαυμάδιον άρωμα των έκλεκτων καφέδων από τους όποιους παρασκευάζεται τό Νεσκαφέ.

ΣΥΜΠΕΠΥΚΝΩΜΕΝΟΝ
ΣΑΚΧΑΡΟΥΧΟΝ
ΓΑΛΑ

ΒΛΑΧΑΣ

ΠΡΟΪΟΝ ΝΕΣΤΛΕ

...πού μās έστειλαν

«Η ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΗ ΣΑΡΚΟΦΑΓΟΣ ΤΟΥ ΜΟΥΣΕΙΟΥ ΤΩΝ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ», υπό Βασιλείου Γ. Καλλιπολίτη, 'Αθήναι 1957.

“Απειρα είναι τὰ αρχαιολογικά εύρηματα στὸν ἑλληνικό χώρο, μὰ ὠρισμένα απὸ αὐτὰ ἔχουν μίαν εἰδική σημασία γιὰ τὴν ἀπόδειξη τῆς ἐνότητος τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Αὐτὴ ἡ σαρκοφάγος τοῦ Μουσείου τῶν Ἰωαννίνων, γιὰ τὴν ὁποίαν ὁ διακεκριμένος ἀρχαιολόγος μας μās προσφέρει σήμερα μίαν τόσο ἐνδιαφέρουσα καὶ ἐμπεριστατωμένη μελέτη, εἶναι ἀπὸ τὰ σημαντικότερα δημιουργήματα τῶν ἀττικῶν ἐργαστηρίων τοῦ 2ου μ.Χ. αἰῶνος, ἀλλὰ παρέμεινε ἀφανὴς καὶ ἀσπούδαστη ἐπὶ χρόνια, παρ’ ὅλο πὺ ἐίχε ἀνακαλυφθῇ ἀπὸ τὸν Αὐγουστο Ντωζὸν ἤδη ἀπὸ τὸ 1872, στὴν κοιλάδα τῆς Παραμυθιάς.

Πρέπει νὰ περάσῃ κανεὶς ὥρες μελετώντας τὰ τέσσερα συμπλέγματα τῆς σαρκοφάγου, γιὰ νὰ νιώσῃ νὰ τὸν συνεπαίρῃ, σιγὰ-σιγὰ, ἡ σαγήνη τῆς θαυτοῦτης σημασίας τῆς. Δεύτερος μετὰ Χριστὸν αἰώνας! Ἐχει περάσει ἡ μεγάλη ἀκμὴ τῶν Ἀθηνῶν, ἔχουν ἀλλάξῃ οἱ παντοκράτορες τῆς μεσογειακῆς λεκάνης —μὰ τὰ ἀττικά ἐργαστήρια, μὲ παράδοση πλὴν ἀτράνταχτη, πελεκᾶνε τὸ μάρμαρο καὶ φτιάχνουν ἀνδριάντες καὶ σαρκοφάγους...

«Πρὸς ἐξαγωγήν», μās λέει ὁ κ. Καλλιπολίτης.

Γιατὶ τοῦτῃ ἡ σαρκοφάγος (ποὺ ταξίδεψε ἀπὸ θάλασσα μέχρι τὴς ἡπειρωτικῆς ἀκτὸς καὶ μετὰ, ἴσως μὲ σχεδία, μέσα ἀπὸ τὸν Θυάμιδα, τὸν Καλαμῶ) δὲν εἶναι ἡ μόνη τοῦ εἶδους τῆς: Παρόμοια ὑπάρχει στὴν Μητρόπολη τοῦ Μυστρά, παρόμοια ὑπῆρχε (δπως ἀποδεικνύει κ’ ἓνα ἀπότμημα) στὴν Ἰαλυστρίνα. Κ’ εἶναι κρίμα ποὺ δὲν μπορῶ νὰ παραθέσω ἐδῶ δυὸ ἀπὸ τὴς ὠριότατες φωτογραφίες ποὺ συνοδεύουν τὸ κείμενο: Τὴν ἀναπαράσταση τῆς κυρίας ὅπως τῆς σαρκοφάγου τοῦ Μουσείου Ἰωαννίνων μὲ τὴν σαρκοφάγο τοῦ Μυστρά. Τότε εἶναι ποὺ ἀρχίζει ἡ σαγήνη τῆς συγκρίσεως τῆς πτυχῆς ἐνὸς χιτῶνος, τῆς κάμψεως μίας κνήμης, τῆς στροφῆς ἐνὸς κορμοῦ... Διονυσιακὸ, βακχικό, εἶναι τὸ θέμα τῆς σαρκοφάγου: «Καὶ ὀρχοῦνται γε ταῦτα οἱ εὐγενέστατοι καὶ πρωτεύοντες ἐν ἐκάστῃ τῶν πόλεων οὐχ ὅπως αἰδοῦμενοι, ἀλλὰ καὶ μέγα φρονούντες ἐπὶ τῷ πράγματι μάλλον ἤπερ ἐπ’ εὐγενείας καὶ λειτουργίας καὶ ἀξιόμασι προγονικοῖς» (Λουκιανός, Περὶ Ὀρχήσεως). Εἶναι, οἱ παραστάσεις αὐτῆς, σημαντικό τεκμήριο τοῦ συμβολισμοῦ καὶ τῶν θρησκευτικῶν ἀντιλήψεων γιὰ τὴν μετὰ θάνατον ζωὴ, ποὺ ἐπικρατοῦσαν κατὰ τοὺς ρωμαϊκοὺς αὐτοκρατορικοὺς χρόνους.

Ὅσο τὸ φθαρτὸ καρμὶ γυρίζει καὶ πάλιν στὴν βασικὴν ὕλη του, μέσα στὴν μαρμάρινη σαρκοφάγο, τόσο σφύζουν γύρω του τὰ ὄργανα τῆς βακχικῆς, αὐτὰ ποὺ θὰ ξανασυναντήσῃ ὁ μεμνημένος φτάνοντας στὴν αἰώνια εὐδαιμονία τῶν Ἡλυσίων πεδίων.

Σάτυροι καὶ μαινάδες, νύμφες καὶ τυμπανίστριες —ὅλα τὰ συμπλέγματα τῶν νεοαττικῶν ἀναγλύφων. Γυμνωμένοι κορμοί, θυσαυωτὲς οὐρές, μικρὰ λιοντάρια καὶ πάνθηρες —τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἑλληνιστικοῦ ἔρκακος». Καὶ τὰ ἀνάγλυφα λοχουεῖδῃ φύλλα τῶν καλαθοειδῶν κιονοκράνων, ποὺ τόσο θ’ ἀπλωθοῦν ἀργότερα, ἐπὶ αἰῶνες, σὲ στίπια καὶ δημόσια κτίρια, δταν ἀρχίσῃ ὁ κλασικιστικὸς προσανατολισμὸς τῆς εὐρωπαϊκῆς ἀρχιτεκτονικῆς.

Κ’ οἱ γρύπες, ποὺ σέρνουν πρὸς τὸν οὐρανὸ τὸ ἄρμα τοῦ νεκροῦ, καὶ οἱ ἐλέφαντες, στὰ γωνιαῖα θάβρα —σύμβολα ἴσως αἰωνιότητος, ἢ ἴσως καὶ τῆς θριαμβευτικῆς ἐκείνης πομπῆς τοῦ Διονύσου στὴν ἐπιστροφή του ἀπὸ τὴς Ἰνδίας.

Ἐχει τὴν μυστικὴ του μαγεία τὸ διάβασμα τέτιων λεπτομερειακῶν ἀρχαιολογικῶν ἐργασιῶν: μέσα ἀπὸ τεχνικὲς παραπομπὲς καὶ διασαφηνίσεις, προ’ ἄλλῃ, κρυστάλλινο, πεντακάθαρο, τὸ παραμῦθι τοῦ Ἑλληνισμοῦ —σ’ ὅλη του τὴν ἔκταση, σ’ ὅλη του τὴν ἔνταση, σ’ ὅλη τὴν αἰσθητικὴ του ἀκτινοβολία.

«ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ. 15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ». Μία εὐχάριστη ἐκπληξὴ ἀπετέλεσαν τὰ φροντισμένα ἀπὸ κάθε ἀποψη τεύχη τῶν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν», ἐνὸς περιοδικοῦ ποὺ ἐνὸς ἀπευθύνεται σὲ μίαν τόσο εἰδικὴ κατηγορία ἀναγνωστῶν, καλύπτει στὴς σελίδες του μὲ σοβαρότητα καὶ μὲ κύρος μίαν ποικιλία θεμάτων ποὺ ἐνδιαφέρουν κάθε καλλιεργημένο ἄνθρωπο.

Καθηγητὰ πανεπιστημίου, σύμβουλοι τῆς Ἐπικρατείας καὶ τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, ἐκπαιδευτικοί, ψυχίατροι, ἀρχιτέκτονες καὶ ἄλλοι ἐπιστήμονες, ἀνώτατοι ὑπάλληλοι τοῦ κράτους, προσφέρουν πρῶτομα τὴ συνεργασία τους καὶ τὴς γνώσεις τους. Καὶ εἶναι τόσο πολλὰ τὰ γνωστὰ ἀνόμενα ἀνόμενα στοὺς 48 τακτικούς συνεργάτες του, ὥστε ὁ χάρος δὲν μās ἐπιτρέπει νὰ τ’ ἀναγράψουμε χωριστὰ. Ὡστόσο, δὲν μπορεῖ νὰ μὴ γίῃ μνεία τοῦ διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτη, ποὺ εἶναι ἡ ψυχὴ τῆς ἐκδόσεως. Καὶ ἀπὸ ἄλλο: «Δικασταὶ — δικαστήρια καὶ ποινὰ παρ’ ἀρχαίους Ἑλλησι» εἶναι ὁ τίτλος μίας διεξοδικωτάτης μελέτης, ποὺ τὸ ἀντικείμενό της προϋποθέτει φιλολογικὴ κατάρτιση καὶ βαθειὰ γνώση τῶν κειμένων καὶ τῆς ἱστορίας. Συγγραφῆς της εἶναι ὁ ὑπαστυνόμος κ. Α. Γαρδικας. Αὐτὰ δὲν εἶναι δυνατόν παρὰ νὰ μās δημιουργοῦν ἓνα αἶσθημα ὑπερηφανεῖας γιὰ τοὺς ἄνθρώπους ποὺ ἐπανδρύνουν τὸ Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

ΚΑΖ

Ἑσθναστικὴ

ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ
ΕΥΡΙΣΤΙΚΗ
ΜΗΧΑΝΗ

ΔΙΑ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ ΤΟΣΟ
ΚΑΛΗ ΕΥΡΙΣΤΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ
ΣΕ ΤΟΣΟ ΚΑΜΗΛΗ ΤΙΜΗ

χρυσός

● Μεγαλύτερη Ἐπιφάνεια Κεφαλῆς
▼ 4 ζυραφάκια
■ ρυθμιζόμενη κεφαλὴ
► Ἄδραυστος

RICHARD SWISS MADE

Δι' ὅλα τὰ ρεύματα
110-140 βόλτ & 220-
250 συνεχοῦς καὶ ἐ-
ναλλασσομένου

ΑΝΑΣΤΑΣΑΚΗΣ - ΣΠΙΓΓΟΣ
ΠΕΣΜΑΖΟΓΛΟΥ 9 (ἐναντὶ Ἰονικῆς Τραπεζῆς)

MOTOROLA
Transistor
Διὰ CHEVROLET
1957

χρυσός

ΑΝΑΣΤΑΣΑΚΗΣ - ΣΠΙΓΓΟΣ
Πεσμαζόγλου 9 (ἐναντὶ Ἰονικῆς Τραπεζῆς)

EIKONES

AP. 80. 6.5.57

ΙΟΡΔΑΝΙΑ

ΕΝΑ ΝΕΑΡΟ ΚΡΑΤΟΣ
ΣΤΟΧΟΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ

ΧΟΥΣΕΪΝ

ΕΝΑΣ ΝΕΑΡΟΣ ΗΓΕΜΩΝ
ΣΤΟΧΟΣ ΤΩΝ ΥΠΗΚΩΝ

Ο ΝΕΑΡΟΣ καὶ ἀποφασιστικὸς βασιλεὺς τῆς Ἰορδανίας Χουσεῖν (ἀριστερά) συνηντήθη προσφάτως μὲ τὸν «ἀναποφάσιστο» καὶ ἐπιφυλακτικὸ βασιλέα τῆς Σαουδικῆς Ἀραβίας, Σαούντ, στὸ συνέδριο Ἀράβων μοναρχῶν

Συχνὰ τὰ γεγονότα, ποὺ διαδραματίζονται σὲ μίαν στενὴ γεωγραφικὴν περιοχὴ, ἔχουν ἓναν ἀντίκτυπο πολὺ γενικώτερον ἀπὸ ὅ,τι ἡ πρώτη ἐκδήλωσή τους ἐμφανίζει. Συχνὰ, ἐπίσης, τὰ γεγονότα αὐτὰ —πτυχὲς τῆς ἱστορίας τῶν μικρῶν λαῶν— ἀποκτοῦν ἓνα δραματικὸ συμβολισμό, γιὰτὶ πίσω ἀπὸ τὴς φαινομενικῆς τους αἰτίας κρύβεται ἓνα ἀδυσώπητο παιχνίδι τῶν μεγάλων. Τυπικὸ παράδειγμα ἡ Ἰορδανία, ποὺ βρίσκεται τὴς μέρες αὐτῆς σὲ φοβερὴν ἀναστάτωση καὶ σὲ μίαν τέτια σύγχυση ποὺ δὲν θὰ μπορέσῃ εὐκολὰ νὰ ξεδιαλυθῇ. Ἀλλεπάλληλοι κυβερνητικοὶ σχηματισμοί, διαδηλώσεις, ἀπεργίες, πραξικοπήματα, μίαν ἀτμόσφαιρα φορτισμένη μὲ ἠλεκτρισμὸ —ἡ ἐξωτερικὴ ἐμφάνιση τοῦ προβλήματος. Κάτω ὅμως ἀπὸ τὸν φλοιὸ τῶν γεγονότων βράζει ὁ σκληρὸς ἀνταγωνισμὸς τῶν ἀντιπάλων κόσμων, κοχλάζει ἡ μανία γιὰ τὴν οὐσιαστικὴ κατοχὴ μίας καίριας λουριῆς γῆς. Μὲ τὸ ἄρθρο ποὺ δημοσιεύομε κατωτέρω ὁ κ. Γρηγ. Δαφνῆς δίνει τὴν συνθετικὴν εἰκόνα τοῦ προβλήματος τῆς χώρας αὐτῆς

Ἄρθρο τοῦ κ. ΓΡΗΓ. ΔΑΦΝΗ

Ὁ Μωϋσῆς ἦτο ὁ πρῶτος ποὺ ἐτάραξε τὴν ἡσυχίαν τῆς Ἰορδανίας, ἢ μάλλον τῆς περιοχῆς ὅπου σήμερον τὸ βασίλειον τῆς Ἰορδανίας. Ὅταν οἱ Ἑβραῖοι ἐγκατέλειπον τὴν Αἴγυπτον καὶ ἀφοῦ παρέλαβον τὸν Δεκάλογον εἰς τὸ ὄρος Σινᾶ, ἠπίστησαν πρὸς τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος τοὺς κατεδίκασε νὰ περιπλανῶνται ἐπὶ σάραντα χρόνια εἰς τὴν ἔρημον. Ὁ Δεκάλογος καὶ ἡ περιπλάνησις εἰς τὴν ἔρημον ἦσαν τὰ μέσα διὰ τῶν ὁποίων ὁ Μωϋσῆς ἐπέτυχε νὰ μεταβάλλῃ τὸν ἀναχωρήσαντα ἐξ Αἰγύπτου ὄχλον εἰς πειθαρχημένην καὶ σκληραγωγημένην πολεμικὴν φυλὴν. Μόλις ἐπραγματοποιήθη ὁ σκοπὸς αὐτός, ὁ Μωϋσῆς ἐπέτεθε κατὰ τῶν Ἰδουμαίων, τῶν Μωαβιτῶν καὶ Ἀμορραίων καὶ κατέκτησε τὴν χώραν τῶν, ἱδρύσας τὸ πρῶτον ἑβραϊκὸν κράτος. Ἀλλ’ ἡ περιοχὴ αὐτὴ ἐξετείνεται ἐκεῖθεν τοῦ Ἰορδάνου. Ὡς γνωστὸν δὲ ὁ Μωϋσῆς ἀπέθανε χωρὶς νὰ ρθῇ εἰς τὴν Γῆν τῆς Ἐπαγγελίας, δηλαδὴ, τὴν ἐντεῦθεν τοῦ Ἰορδάνου περιοχὴν.

Ἡ Ἰορδανία, κατὰ τὴν 4ην π.Χ. ἑκατονταετηρίδα, περιήλθεν ἐπὶ τὸν ἑλεγχον τῶν Ναβευαίων, Ἀραβικῆς φυλῆς, θαυμάτια, ἐν

συνεχεῖ, ἐπηρεασθείσης ἀπὸ τὸν ἑλληνικὸν πολιτισμὸν, τὸν ὁποῖον ἔφερεν εἰς τὴν περιοχὴν αὐτὴν τὸ κράτος τῶν Σελευκιδῶν. Τὰ τέλη τοῦ 2ου π.Χ. αἰῶνος κατελήφθη ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους. Ἡ περίοδος τῆς μεγάλης εὐμερίας της συμπίπτει μὲ τὴν ρωμαϊκὴν καί, μετὰ ταῦτα, τὴν βυζαντινὴν κατοχὴν. Ἡ παρακμὴ της ἀρχίζει τὸν 7ον μ.Χ. αἰῶνα, ὅταν ὑπετάγη εἰς τοὺς Ἀράβους. Ὁ πληθυσμὸς της μειώνεται συνεχῶς καὶ τὰ ἐδάφη της μεταβάλλονται εἰς ἔρημον. Ὁ ἐρχομὸς τῶν Τούρκων δὲν βελτιώνει τὴν κατάστασιν.

Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΙΟΡΔΑΝΙΑΣ

Ἐχρειάσθησαν νὰ περάσουν 1.300 χρόνια καὶ νὰ ἀποσταλῇ ὡς πράκτωρ εἰς τὴν Ἀραβίαν ὁ Ἀγγλος ἀρχαιολόγος Λῶρενς, διὰ νὰ διαπιστωθῇ ἡ ἀνάγκη τῆς δημιουργίας τοῦ κράτους τῆς Ἰορδανίας. «Ὅταν ἡ Τουρκία εἰσῆλθεν εἰς τὸν πόλεμον, γράφει ὁ Ἀμερικανὸς ἀντιπρόσωπος εἰς τὴν διάσκεψιν τῆς εἰρήνης τοῦ 1919 Οὐίλλιαμ Λὶνν Οἰδέστερμαν, τὰ περισσότερα εὐπρόσδεκτα σημεῖα τῆς βρετανικῆς αὐτοκρατορίας ἦσαν ἡ διῶρυξ τοῦ Σουεὺς καὶ ἡ

Το ζήτημα δεν είναι μόνον αν ο Χουσεΐν δα διατηρηθῇ, αλλά ποιός από τούς μεγάλους ανταγωνιστές δα επιβάλῃ τὴν ἐπιρροή του στὴν καίρια αὐτὴ περιοχή τῆς Μ. Ἀνατολῆς

Αἴγυπτος. Τὸ γερμανικὸν ἐπιτελεῖον ἀντελήφθη ταχέως τὴν κατά-
τασιν. Κατηρτίσθη ἀμέσως σχέδιον προελάσεως τῶν Τούρκων πρὸς
τὴν Αἴγυπτον καὶ ὁ Τζεμάλ πασᾶς, τὴν ἀνοιξιν 1915, συνεκέντρω-
σεν εἰς Συρίαν τὸ 4ον Σῶμα τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ, ἐν ὧσιν ἐπιθέ-
σεως κατὰ τῆς διώρυγος τοῦ Σουέζ. Οἱ Ἕλληνες, ἀναζητοῦντες βο-
ήθειαν παντοῦ ὅπου ἠδύναντο νὰ τὴν εὑρουν, ἐχρησιμοποίησαν πρὸς
ὄφελός των τὸ κίνημα ἀνεξαρτησίας τῶν Ἀράβων. Μὲ τὴν μεσολά-
θησιν ἐνὸς Σύρου ὀνόματι Φαροκί, τὴν συμπάθειαν τοῦ Φεϋζάλ, υἱοῦ
τοῦ ἐμίρου τῆς Μέκκας καὶ τὴν βοήθειαν ἐνὸς νεαροῦ καὶ εὐφυοῦς Ἀγ-
γλου ἀρχαιολόγου, τοῦ ς. Τ. Ε. Λῶρενς, ἐπέτυχον νὰ προσεγγίσουν
τὸν ἐμίρην τῆς Μέκκας, τὸν γηραιὸν Χουσεΐν. Ἰμπν-Ἀλῆ. Αἱ δια-
πραγματεύσεις διήρκεσαν πλέον τοῦ ἔτους. Ὁ γηραιὸς ἐμίρης ἐπέ-
μενε διὰ μίαν πλήρη ἀνεξαρτησίαν καὶ τὴν δημιουργίαν ἐνὸς ἐνιαίου
κράτους περιλαμβανόντος ὅλας τὰς ἀραβικὰς ἐπαρχίας τῆς Ὀθω-
μανικῆς Αὐτοκρατορίας. Διηγούντι, ὅτι, ὅταν τὸ ζήτημα αὐτὸ συνε-
ζητήθη εἰς τὴν Μέκκαν, κάποιος Σεΐχης ἠρώτησε τὸν Χουσεΐν ἀν δὲν
ἐφοβεῖτο ὅτι ἀπεδύετο εἰς μίαν ἐξαιρετικῶς μεγάλην ἐπιχείρησιν.
Ἦ ἀπάντησις, γηνησίως ἀνατολική, εἶναι ἀξία ἐνὸς ἥρωος τῆς Σε-
χραζάτ καὶ τῶν χιλιῶν καὶ μῖας νυκτός: «Εἰμαι τὸ ψάρι πού κολυμ-
πάει εἰς τὴν θάλασσαν. Ὅσο πῶς μεγάλη εἶναι ἡ θάλασσα, τόσο πῶς
μεγάλο εἶναι τὸ ψάρι».

Ὁ ἐμίρης Χουσεΐν ἐκήρυξε τὴν ἐπανάστασιν κατὰ τῆς Τουρκίας
τὸ 1916. Εἰδικὸν σῶμα Ἀράβων, τοῦ ὁποῦ τυπικὸς διοικητὴς ἦτο
ὁ Φεϋζάλ, ἀλλ' οὐσιαστικὸς ὁ Λῶρενς, ἀπεστάλη πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν
δυνάμεων τοῦ στρατηγοῦ Ἀλλενμπν. Τὸ σῶμα αὐτὸ πού ἐχρη-
μοποιεῖ ὡς μεταφορικὸν μέσον τὰς καμήλας, προσέφερε πολλὰς ὑπ-
ηρεσίας εἰς τὸν ἀγγλικὸν στρατόν.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΧΟΥΣΕΪΝ καὶ ὁ συνταγματάρχης Νάσερ παρακολου-
θοῦν μιὰ στρατιωτικὴ παρέλαση στὸ Κάιρο, τὴν ἐποχὴ τῆς στενῆς συνε-
ργασίας Ἰορδανίας καὶ Αἰγύπτου, λίγο μετὰ τὴν ἀπόλυση τοῦ Γκλάμπ.

Μετὰ τὸ πέρασ τοῦ πολέμου, ὁ Χουσεΐν ἀνεκνήρυξεν βασιλεὺς τῆς
Χετζάζης, ἐνῶ εἰς τοὺς υἱοὺς του Φεϋζάλ καὶ Ἀμπντουλλάχ παρεχω-
ρήθησαν ἡ Συρία εἰς τὸν πρῶτον καὶ ἡ Μεσοποταμία εἰς τὸν δευτέ-
ρον. Ἀλλὰ τὰ ὄνειρα τοῦ Χουσεΐν καὶ τοῦ Λῶρενς δὲν κατέστη δυ-
νατὸν νὰ πραγματοποιηθῶν. Ὁ Ἰμπν Σαούντ, ἀρχηγὸς τῆς φυλῆς
τῶν Βαχαϊτῶν, ἠρνήθη νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸν Χουσεΐν ὡς ἡγέτην τοῦ
ἀραβικοῦ κόσμου. Ἐξεστράτευσεν ἐναντίον του καὶ τὸ 1924 κατέ-
λαβε τὴν Μέκκαν καὶ τὴν Μεδίναν. Ὁ Χουσεΐν ἠναγκάσθη νὰ κατα-
φύγῃ εἰς Κύπρον. Οἱ Ἀγγλοι, πού εἶχον πλησίον τοῦ Ἰμπν Σα-
ούντ τὸν Φάλμπν ὡς πράκτορα τῶν, ἀνεγνώρισαν τὸ τετελεσμένον
γεγονὸς καὶ διὰ τῆς συνθήκης τῆς Τζέντα, τὸ 1927, ἀνεκήρυξαν τὸν
ἀρχηγὸν τῶν Βαχαϊτῶν βασιλεῖα τῆς Νέντζτ καὶ τῆς Χετζάζης.
Ἀργότερον, ὁ Ἰμπν Σαούντ θὰ μετεθᾶπτιζε τὸ βασίλειόν του εἰς
Σαουδικὴν Ἀραβίαν. Ἐν τῷ μεταξύ, τὰ πράγματα δὲν ἐξελλίσσοντο
κανονικῶς καὶ διὰ τὸν Φεϋζάλ. Οἱ Γάλλοι, εἰς τοὺς ὁποίους παρεχω-
ρήθη ἡ Συρία, ἠρνήθησαν νὰ τὸν ἀναγνωρίσουν ὡς βασιλεῖα. Ὁ στρα-
τηγὸς Γκουρά, πρῶτος Γάλλος Ὑπατος Ἀρμοστής, τὸν κατεδίωξε
καὶ τὸν ἠνάγκασε νὰ ζητήσῃ καταφύγιον εἰς τοὺς Ἀγγλους, οἱ ὁ-
ποῖοι κατέχουν τὴν Παλαιστίνη. Αἱ ἀγγλικά ἀρχαί, ἀντιμετωπιζού-
σαι μίαν κατὰστασιν ἀναρχίας εἰς τὴν Παλαιστίνη, λόγω τῶν συγ-
κρούσεων Ἀράβων καὶ Ἰσραηλιτῶν, τὴν ἐχώρισαν εἰς δύο κράτη.
Εἰς τὸ ἐντεῦθεν τοῦ Ἰορδάνου, τὸ ὁποῖον ἐκράτησαν ὑπὸ τὴν διοι-
κησίν των, καὶ τὸ ἐκεῖθεν τοῦ Ἰορδάνου, εἰς τὸ ὁποῖον ἐδόθη τὸ ὄ-
νομα τῆς Ὑπεριορδανίας. Ἡγεμὼν τοῦ νέου κράτους ἀνεκνήρυξεν
ὑπὸ τῶν Ἀγγλῶν ὁ μέχρι τότε ἡγεμὼν τῆς Μεσοποταμίας Ἀμπντουλ-
λάχ. Τὴν θέσιν του εἰς τὴν Βαγδάτην κατέλαβεν ὁ ἀδελφὸς του Φεϋ-
ζάλ.

Τὸ νέον κράτος εἶχε πληθυσμὸν μόνον 300.000 Βεδουίνους. Τὰ
ἐδάφη του ἦσαν ἄγονα. Ὅλα τὰ ἔξοδα συντηρήσεώς του ἐτάρουναν
τὸν ἀγγλικὸν προϋπολογισμόν. Ἀγγλοὶ ὑπάλληλοι ἐξετέλουν χρέη
ὑπουργῶν. Ὁ στρατὸς του, ἡ γνωστὴ Ἀραβικὴ Λεγεὼν, συνεκροτήθη
ὑπὸ τοῦ Ἀγγλοῦ ἀξιωματικοῦ Πήκ. Ἡ ἰδρυσὶς τοῦ ὅμως ἐξυπηρετεῖ
τοὺς Ἀγγλους, διότι διὰ τῆς Ὑπεριορδανίας ἐπετύγχανον μίαν ἀπ' ἐ-
υθείας σύνδεσιν μετὰ τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης καὶ τοῦ Περσικοῦ
κόλπου.

ΤΟ ΧΑΣΗΜΙΤΙΚΟΝ ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΙΟΡΔΑΝΙΑΣ

Μετὰ τὸν δεύτερον Παγκόσμιον πόλεμον ἡ Ἀγγλία ἀπεφάσισε
νὰ μεταβάλῃ τὴν Ὑπεριορδανίαν εἰς τὴν κυριωτέραν θάσιν
τῆς εἰς τὴν Μέσην Ἀνατολήν. Πρὸς τοῦτο ἔδωσεν εἰς τὸν Ἀμπ-
ντουλλάχ τὸν τίτλον τοῦ βασιλέως (μέχρι τότε ἀπεκαλεῖτο ἐμίρης)
καὶ τὸν διώρισεν ἀντιβασιλεῖα τοῦ Ἰράκ, δεδομένου ὅτι ὁ διάδοχος
τοῦ θανόντος Φεϋζάλ, ὁ σημερινὸς βασιλεὺς Φεϋζάλ 2ος, ἦτο ἡλικίας
μόλις 10 ἐτῶν. Ἐπὶ πλέον τοῦ ἐχορήγησε πιστώσεις διὰ τὴν ὀργά-
νωσιν τῆς χώρας του, τὴν κατασκευὴν σιδηροδρομικῶν γραμμῶν,
ἀεροδρομίων, ὁδῶν. Ἡ ἀξιοποίησις τῆς Ἰορδανίας ἐγίνετο μὲ θάσιν
τὴν στρατηγικὴν χρησιμότητά των ἐκτελουμένων ἔργων. Φυσικὰ, ἡ
Ἀγγλία δὲν παρέλειψε νὰ ἐνεργήσῃ διὰ τὴν ἐκλογὴν τῆς Ὑπεριορδα-
νίας ὡς μέλους τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν.

Ἡ θρετανικὴ πολιτικὴ, στηριζομένη εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ βασι-
λέως Ἀμπντουλλάχ, δὲν ἠσθάνετο κανένα φόβον. Ἡ δημιουργία τοῦ
κράτους τοῦ Ἰσραὴλ καὶ ἡ ἥττα τῶν Ἀράβων εἶχον ὡς συνέπειαν τὴν
ἐπέκτασιν τῆς Ὑπεριορδανίας. Αἱ ἐντεῦθεν τοῦ Ἰορδάνου ἐπαρχίαι
τῆς Παλαιστίνης, ἐκτάσεως 5.000 τετραγωνικῶν μιλίων καὶ μὲ πλη-
θυσμὸν 900.000 κατοίκων, προσηρτήθησαν. Τὴν 2αν Ἰουνίου 1949
ἡ Ὑπεριορδανία μετωνομάσθη εἰς χασημιτικὸν βασίλειον τῆς Ἰορδα-
νίας. Αὕτη ὁμῶς ἡ ἐπέκτασις ἀπέτελεσε τὴν αἰτίαν τῶν δεινῶν τῆς
χασημιτικῆς δυναστείας καὶ τῶν Ἀγγλῶν. Πρῶτον θύμα ὑπῆρξεν ὁ
βασιλεὺς Ἀμπντουλλάχ, ὁ ὁποῖος ἐδολοφονήθη, τὸν Ἰούλιον 1951,
εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ. Τὸν διεδέχθη ὁ υἱὸς του Ταλαάλ, γνωστὸς διὰ
τὰ ἀντιαγγλικά του αἰσθήματα.

Ἡ θρετανικὴ κυβέρνησις δὲν ἀντέδρασεν εἰς τὴν ἄνοδον τοῦ Τα-
λαάλ εἰς τὸν θρόνον, ἀπὸ φόβου μήπως προκαλέσῃ τὴν ὑπὲρ αὐτοῦ
ἐπέμβασιν τοῦ Ἰμπν Σαούντ. Ὁ Ταλαάλ ὁμῶς τὴν ἔλλειψιν ἀντιδρά-
σεως ἠρμηνεύσεν ὡς ἀδυναμίαν. Μετέβη εἰς τὴν Σαουδικὴν Ἀρα-
βίαν καὶ ἐζήτησε βοήθειαν, διὰ τὴν περίπτωσιν πού θὰ ἐφθάνεν εἰς
ρῆξιν μετὰ τὴν Ἀγγλίαν. Ὁ Ἰμπν Σαούντ ἠρνήθη νὰ τοῦ ὑποσχεθῇ
ὅποιανδήποτε βοήθειαν. Ἀλλ' ὁ Ταλαάλ δὲν ἀπεγοητεύθη. Ἐπιστρέ-
ψας εἰς τὸ Ἀμμάν, ἐξαγγέλλει τὴν πρόθεσίν του νὰ διαλύσῃ τὴν Ἀρα-
βικὴν Λεγεὼνα. Αὐτὸ δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὸ ἀνεχθῇ τὸ Λονδίνον. Ἡ
Βουλὴ τῆς Ἰορδανίας, συγκληθεῖσα ἐκτάκτως, διεπίστωσεν ὅτι ὁ
Γαλαάλ εἶχε χάσει τὰ λογικά του. Ἐφ' ὃ τὸν ἐξεθρόνισεν καὶ ἀνε-

βίθασεν εἰς τὸν θρόνον τὸν υἱὸν του Χουσεΐν (Μάιος 1952), ὁ ὁποῖος
μόλις ἐτελείωνε τὰς σπουδὰς του εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

Η ΕΚΔΙΔΕΙΣ ΤΟΥ ΓΚΛΑΜΠ

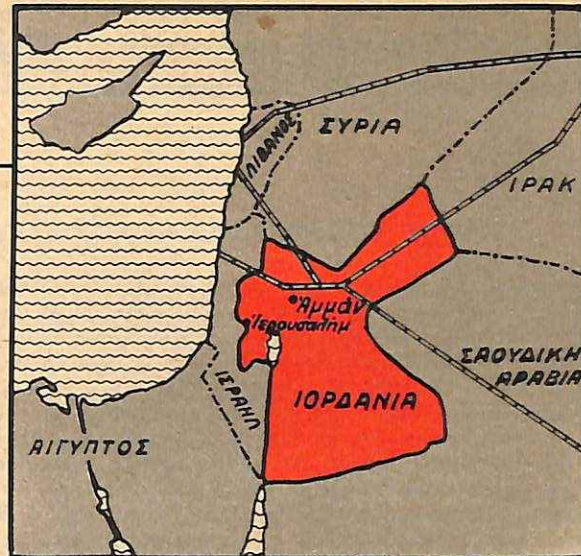
Ἡ ἐκθρόνισις τοῦ Ταλαάλ δὲν ἐπρόκειτο νὰ σώσῃ τοὺς Ἀγ-
γλους. Διότι ὁ ἐκθρονισθεὶς βασιλεὺς ἀπλῶς ἐξέφραζε τὰ
αἰσθήματα τῆς πλειοψηφίας τοῦ λαοῦ του. Καὶ τὴν πλειο-
ψηφίαν αὐτὴν ἀπέτελουν αἱ 900.000 τῶν νέων ὑπήκων, οἱ ὁποῖοι
ἦσαν πλέον ἐξελιγμένοι ἀπὸ τοὺς Βεδουίνους, πλέον ἐπιρρεπεῖς εἰς
ξένας προπαγάνδας, καλλιεργούσας τὸ αἶσθημα τῆς ἀνταποδόσεως
καὶ τὸν ἀραβικὸν ἐθνικισμόν. Ἡ ἥττα τὴν ὁποίαν ὑπέστησαν οἱ Ἀ-
ραβες ἀπὸ τὸ Ἰσραὴλ εἶχεν εὐρύτατην ἀπήχησιν εἰς ὅλας τὰς χώ-
ρας τῆς Μέσης Ἀνατολῆς. Οἱ Ἀραβες ἠσθάνθησαν τὴν ἀδυναμίαν
των, τὴν ὁποίαν, δικαίως, ἀπέδωσαν εἰς τὴν ἀνικανότητα τῶν κυβερ-
νήσεών των. Ἐξ ἄλλου, οἱ Ἀγγλοι, συμπεριφερόμενοι μὲ ἀλαζο-
νίαν ἀπέναντι τῶν Ἀράβων, εἶχον γίνει ἀντιπαθεῖς. Ἡ ἐπανάστασις
τῆς Αἰγύπτου, ἡ κατάστασις ἀναρχίας εἰς τὴν Συρίαν, ἡ κίνησις Μω-
σαντέκ εἰς τὴν Περσίαν, τὰ ἀντιαγγλικά αἰσθήματα μεγάλης μερί-
δος τοῦ λαοῦ τοῦ Ἰράκ, ἦσαν αἱ πρῶται ἐκδηλώσεις τῆς ἀπηχίσεως
τὴν ὁποίαν εἶχεν ἡ νίκη τοῦ Ἰσραὴλ καὶ ἡ πτώσις τοῦ ἀγγλικοῦ
γοήτρου εἰς τὴν Μέσην Ἀνατολήν.

Μέχρι τὸ 1956, ὁ ἀγγλοαυτεθραμμένος βασιλεὺς Χουσεΐν πα-
ραμένει πιστὸς εἰς τὴν Μ. Βρετανίαν, τῆς ὁποίας ἐκτελεῖ ὅλας τὰς
ἐντολάς. Αὕτη ἡ ἀφοσίωσις ὁμῶς δὲν ἠμποροῦσε νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ
μακρόν. Ἡ γνώριμία του μετὰ τὸν Ἀμποῦ Νουβάρ, στρατιωτικὸν ἀκό-
λουθον τῆς Ἰορδανίας εἰς Παρισίους, θὰ ἀποτελέσῃ τὴν ἀφετη-
ρίαν τῆς ἀλλαγῆς. Νέος, γράφει ὁ Γάλλος δημοσιογράφος Ἐντου-
άρ Σεμπλιέ, κομψὸς, μὲ μάτι ζωηρὸ καὶ πάντοτε ἔτοιμος πρὸς δρά-
σιν, ὁ Νουβάρ διακνήρυσσε ἀνοικτὰ τὰ ἀντιαγγλικά του αἰσθήματα.
Παρουσιάζει εἰς τὸν νεαρὸν μονάρχην τὴν εἰκόνα ἐνὸς ἀρχηγοῦ κρά-
τους ἐλευθερωμένου ἀπὸ τὰ ἀγγλικά δεσμά, πού οἱ ὑπήκοοί του τὸν
λατρεύουν καὶ πού ὅλοι οἱ Ἀραβες ἡγέται τὸν σέβονται. Ὁ Χουσεΐν
γοητεύεται ἀπὸ τὸ ὄραμα. Προσλαμβάνει τὸν Νουβάρ ὑπασπιστὴν
τε καὶ ἀποφασίζει νὰ ἀπαλλαγῇ τῆς ἀγγλικῆς ἐπιρροῆς.

Τὰ τέλη τοῦ 1955, ὁ βασιλεὺς Χουσεΐν ἠρνήθη νὰ μετόχη εἰς τὸ
Σύμφωνον τῆς Βαγδάτης, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι μετέβη εἰς τὸ Ἀμ-
μαν ὁ ἀρχηγὸς τοῦ θρετανικοῦ ἐπιτελείου στρατηγὸς Τέμπλερ. Ἡ
κίνη ἡ γνώμη τὸν ἐπιδοκιμαζεῖ. Ἦτο τὸ πρῶτον θῆμα. Τὸ ἀποφαι-
στικὸν θῆμα κατὰ τῶν Βρετανῶν ἦν δὸς τῆς τρεῖς μῆνας ἀργότερον.
Τὴν 2αν Μαρτίου 1956, ἐξεδίωξεν ἐξ Ἰορδανίας τὸν διοικητὴν τῆς
Ἀραβικῆς Λεγεῶνος Ἀγγλον στρατηγὸν Γκλάμπ. Τὴν θέσιν του κα-
ταλαμβάνει ὁ ταγματάρχης Νουβάρ, προαχθεὶς εἰς στρατηγόν.

ΤΟ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ

Ἡ ἐξέλιξις τῶν πραγμάτων δὲν δικαιώνει τὰς προβλέψεις τοῦ
ταγματάρχου Νουβάρ, διότι οὗτος, γενόμενος ἀρχιστράτη-
γος, δὲν ἐργάζεται διὰ τὸν βασιλεῖα, ἀλλὰ δι' ἑαυτόν. Θέ-
λει νὰ γίνῃ ὁ Νάσερ τῆς Ἰορδανίας. Ὁ βασιλεὺς Χουσεΐν δὲν ἀργεῖ
νὰ ἀντιληφθῇ ὅτι τὰ αἰσθήματα τῶν Ἀράβων τῆς Παλαιστίνης ἐναν-
τί του δὲν μετεβλήθησαν. Αἱ ἐκλογαὶ τῆς 21ης Ὀκτωβρίου 1956 ἐρ-
χονται νὰ τὸ ἐπιβεβαιώσουν. Εἰς τὴν Βουλὴν ἐμφανίζονται μὲ πλειοψη-
φίαν τὰ κόμματα πού ἔχουν ὄχι μόνον ἀντιαγγλικόν, ἀλλὰ ἀντιδυτι-
κόν καὶ, ἐμμέσως, ἀντιδυναστικὸν χαρακτῆρα. Ἡ κυβέρνησις πού
ἐσχηματίσθη μετὰ τὰς ἐκλογὰς ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ ἡγέτου τῶν
Ἐθνικοσοσιαλιστῶν Ναμπουλαὶ ἔχει ὡς πρόγραμμα τὴν στενὴν συνε-
ργασίαν μετὰ τὴν Αἴγυπτον καὶ τὴν Συρίαν, τὴν ἀποκατάστασιν διπλω-
ματικῶν σχέσεων μετὰ τὴν Σοβιετικὴν Ἐνῶσιν, τὴν κατάργησιν τῆς
συνθήκης συμμαχίας μετὰ τὴν Μ. Βρετανίαν, τὴν ἀπόρριψιν τοῦ Δό-
γματος Αἰζενχάουερ. Ὁ βασιλεὺς Χουσεΐν, συμφωνῶν εἰς τὴν κα-
τάργησιν τῆς συνθήκης συμμαχίας, τὴν ὁποίαν ἄλλωστε ἐπροθυμο-
ποιήθη νὰ προσφέρῃ ἡ θρετανικὴ κυβέρνησις, ἠρνήθη νὰ δεχθῇ τὸν
ἀντιδυτικὸν προσανατολισμὸν τῆς χώρας του. Ὅταν στὰς ἀρχὰς Ἀ-
πριλίου ὁ κ. Ναμπουλαὶ ἀνεκοίνωσεν ὅτι ἡ κυβέρνησις του προτί-
θεται νὰ συνάψῃ διπλωματικὰς σχέσεις μετὰ τὴν Σοβιετικὴν Ἐνῶσιν.
τὴν ἀνακοίνωσιν δὲ ταύτην ἐπηκολούθησε, μετὰ τέσσαρας ἡμέρας,
σφοδρὸς ἀντιαμερικανικὸς λόγος, ὁ βασιλεὺς Χουσεΐν τὸν ὑπεχρέω-
σε νὰ παραιτηθῇ. Ἀμέσως ἐξεδηλώθησαν αἱ πραγματικαὶ προθέσεις
τῶν ἀντιδυτικῶν. Ὁ στρατηγὸς Νουβάρ ἐκινήθη διὰ τὴν ἐκθρόνισιν
τοῦ βασιλέως. Χάρις εἰς τοὺς Βεδουίνους, ἀφωσιωμένους εἰς τὴν δυ-
ναστείαν, τὸ πραξικόπημα ἀπέτυχε καὶ ὁ Νουβάρ ἠναγκάσθη νὰ
καταφύγῃ εἰς Συρίαν.

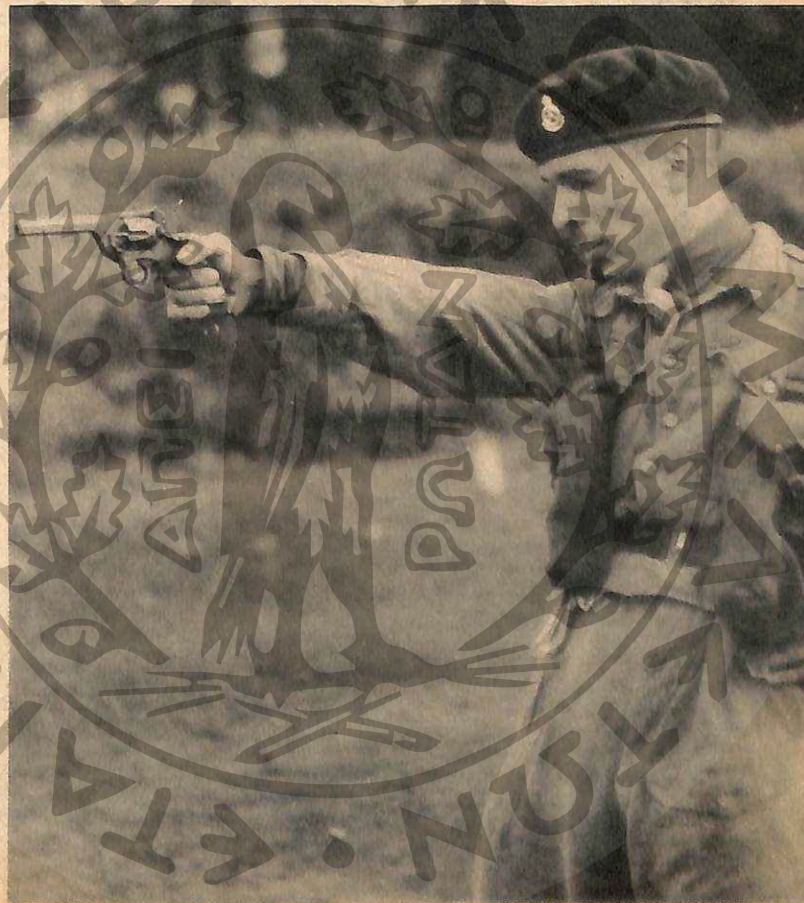
ΜΙΑ ΝΕΑ ΕΣΤΙΑ
ἀναφλέξεως καὶ
διεθνῶν περιπλο-
κῶν δημιουργήθη-
κε στὴν πάντα πο-
λυτάραχη Μέση
Ἀνατολή, μετὰ
τὴς τολμηρῆς πρω-
τοβουλίας τοῦ βα-
σιλέως Χουσεΐν, ὁ
ὁποῖος ἐπέδιώξε
νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ
φιλοδυτικὸ προσ-
ανατολισμὸ τῆς
νεοπαγούς χώρας.

Ἡ κατάστασις, παρὰ ταῦτα, δὲν ἐξεκαθαρίσθη. Πολλοὶ ἐκ τῶν
νέων ἀξιωματικῶν συμμερίζονται τὰς ἀντιλήψεις τοῦ Νουβάρ, ἐνῶ
οἱ Ἀραβες τῆς Παλαιστίνης παραμένουν τὸ στήριγμα τῆς ἀντιδυτι-
κῆς κινήσεως. Ἡ σχηματισθεῖσα κυβέρνησις Χαλιντὶ — Ἀραβὸς ἐκ
Παλαιστίνης, ἀλλ' ἀφωσιωμένος εἰς τὸν βασιλεῖα — δὲν κατάρθωσε
νὰ σταθεροποιηθῇ, καίτοι περιέλαβε καὶ τὸν Ναμπουλαὶ. Ὁ νέος ἀρ-
χηγὸς τοῦ στρατοῦ, στρατηγὸς Χαγιαρί, ἀπεδείχθη ἐλάχιστα ἀφω-
σιωμένος εἰς τὸν βασιλεῖα. Ἐφ' ὃ καὶ παρητήθη καὶ μετέβη εἰς Συ-
ρίαν πρὸς συνάντησιν τοῦ Νουβάρ. Οἱ μόνοι πιστοὶ ἀπομείνουσι οἱ
Βεδουῖνοι. Ἀλλ' ἀποτελοῦν μειοψηφίαν. Θὰ κατορθώσῃ μὲ μόνην τὴν
βοήθειαν των ὁ βασιλεὺς Χουσεΐν νὰ ἐπιβάλῃ τὰς ἀπόψεις του; Θὰ
τοῦ φανῇ χρήσιμος ἡ ὑποστήριξις τὴν ὁποίαν τοῦ προσέφερον αἱ
Ἠνωμένοι Πολιτεῖαι, διὰ τῶν δηλώσεων τοῦ κ. Ντάλλες; Τὰ ἱρακινὰ
στρατεύματα θὰ δεχθοῦν νὰ παρεμποδίσουν ἐνδεχομένην ἐπέμβασιν
τῆς Συρίας;

Ἐὰν ἡ ἀπάντησις εἰς τὰ ἐρωτήματα αὐτὰ εἶναι καταφατικὴ, τότε
ὁ βασιλεὺς Χουσεΐν θὰ διατηρήσῃ τὸν θρόνον του. Διαφορετικὰ, ἡ Ἰ-
ορδανία θὰ ἀκολουθήσῃ τὸν δρόμον τῆς Αἰγύπτου καὶ ὁ Χουσεΐν τὴν
τύχην τοῦ Φαρούκ.

ΓΡΗΓ. ΔΑΦΝΗΣ

Ο ΧΟΥΣΕΪΝ ἐξεπαιδεύθη ἐπὶ χρόνια στὴν Ἀγγλία. Ἦταν εὐέλπις στὴ
Βασιλικὴ Στρατιωτικὴ Ἀκαδημία τοῦ Σάντχουρστ, ὅπου μάλιστα διεκρίθη
σὰν θαυμάσιος σκοπευτὴς καθὼς καὶ ἱκανώτατος πιλότος ἀεριοθουμένων.

έρχεται
πέρο

ΕΒΔΟΜΗΝΑΔΥΟ έπιτελικοί άξιωματικοί από 13 χώρες του ΝΑΤΟ παρηκολούθησαν προσφάτως τὰ γυμνάσια τής Β' Αμερικανικής Τεθωρακισμένης Μεραρχίας στο Μπρεγέ της Γαλλίας. Επεδείχθησαν: Άτομικό πυροβόλο των 28 εκ., «Η Άννα», ο πύραυλος «Τίμιος Τζων» και άλλα.

ΚΑΛΗΜΕΡΑ ΓΝΩΣΗ!...

Η διάσημη και νεαρώτατη συγγραφέας του ΚΑΛΗΜΕΡΑ ΘΛΙΨΗ πληρώνει με αίμα το μεγάλο πάθος της για τα αυτοκίνητα και τον ήλιο που προσφέρει η ταχύτητα

Η Φρανσουάζ Σαγκάν, που σε ηλικία 21 ετών είναι μιά απ' τις πιο διάσημες μυθιστοριογράφους της εποχής μας, τραυματίστηκε σοβαρά σ' ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα, ακριβώς τη στιγμή που η δόξα της έχει φτάσει στο αποκορύφωμά της: Μόλις είχε τελειώσει το τρίτο μυθιστόρημά της, και το καλοκαίρι πρόκειται να κυρستούν και τα τρία για τον κινηματογράφο, καθώς κ' ένα παλιότερο διήγημά της, το «Διάλειμμα». Συγχρόνως, είχε αρχίσει τη συγγραφή ενός σενάριου. Το δυστύχημα έγινε εξ αιτίας της υπερβολικής ταχύτητας που είχε αναπτύξει, καθώς πήγαινε σ' ένα παρυσινό προάστιο, όπου την είχε καλέσει ο Νεγκουλέσκο, που θα γυρίσει το «Κάποιο χαμόγελο», το δεύτερο μυθιστόρημά της. Από πίσω της έρχόταν ο γνωστός μας σκηνοθέτης Ντασσέν (του «Ο Χριστός ξανασταυρώνεται») με τη Μελίνα Μερκούρη, που τηλεφώνησαν άμεσα για τις πρώτες βοήθειες. Η Φρανσουάζ Σαγκάν κινδύνεψε σοβαρά για λίγες μέρες (είχε πάθει κατάγματα και διάσειση του εγκεφάλου), αλλά τελικά ο νεανικός οργανισμός της νίκησε. Η νεαρή μυθιστοριογράφος, μεγάλη θαυμάστρια του Αμερικανού ήθοιου Τζάιμς Ντίν (που σκοτώθηκε σε φος, μεγάλη αυτοκινητιστική δυστύχημα κ' έκτοτε αποθεώθηκε), είχε αγοράσει πέντε αυτοκίνητα, κ' έτρεχε με ήλιγγιώδη ταχύτητα (140—160 χιλιόμετρα την ώρα). Ίσως το δυστύχημά της αυτό την συνετίσει κάπως και την κάνει περισσότερο προσεκτική στο μέλλον...

Σ' ΕΝΑ ΚΟΣΜΙΚΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ ΣΥΝΑΝΤΗΘΗΚΑΝ Η ΣΕΜΠΕΡΓΚ ΚΑΙ Η ΦΡΑΝΣΟΥΑΖ ΣΑΓΚΑΝ

Οταν ο σκηνοθέτης Όττο Πρέμιγκερ, ο άνθρωπος που έχει γίνει διάσημος για το ταλέντο του ν' ανακαλύπτει ταλέντα —μιά απ' τις μεγαλύτερες ανακαλύψεις του είναι η Κιμ Νόβακ— άναγγεψε πως ήθελε να γυρίσει το «Καλημέρα, θλίψη», και πως έψαχνε να βρει τη νεαρή άγνωστη που θα μπορούσε να ενσαρκώσει την ήρωίδα αυτού του μυθιστορήματος, επικράτησε μεγάλη έξαψη στον κόσμο των «στάρλετς». Από εκείνη τη στιγμή, όλοι άρχισαν να συναντούν μιά Σεσίλ (αυτό είναι τ' όνομα της ήρωίδας) σε κάθε γωνιά, κ' ιδίως στις γωνιές όπου ο Πρέμιγκερ συνήθιζε να πηγαίνει. Ποτέ δεν εμφανίστηκαν τόσο στενά σόρτς στο μπάρ όπου ο Όττο συχνάζει. Άλλά ο Πρέμιγκερ έκοψε το θήχα σ' αυτές τις μεγάλες στρατηγικές κινήσεις, δηλώνοντας πως η ήρωίδα του «Καλημέρα, θλίψη» θα αναδεικνυόταν με διαγωνισμό. Μιά μεγάλη εβδομαδιαία γυναικεία επιθεώρηση θ' αναλάμβανε αυτή τη δουλειά. Όλοι έδωσαν ραντεβού περί τον Ιούλιο στο Παρίσι, όπου θα γινόταν η τελική επιλογή.

Έκείνη την εποχή, όλη η Γαλλία μιλούσε για το «Καλημέρα, θλίψη» και την Φρανσουάζ Σαγκάν. Μά η ίδια η Φρανσουάζ ήταν εξαιρετικά διακριτική. Το βιβλίο της «Κάποιο χαμόγελο» είχε μόλις κυκλοφορήσει και, τρέχοντας με 140 χιλιόμετρα την ώρα, στο τιμόνι της «Τζάγκουαρ» της, η νεαρή συγγραφέας προσπαθούσε να ξεχάσει πως φοδόναν. Η επιτυχία του «Καλημέρα, θλίψη» —που της είχε αποφέρει καμιά εξηνταριά εκατομμύρια φράγκα (σχεδόν 5.000.000 δρχ.) μέσα

σ' ένα χρόνο— δεν την είχε απόλυτα καθησυχάσει. Ήξερε πως όλοι περίμεναν το δεύτερο μυθιστόρημά της. Κι αυτός ο φόβος την έκανε να μην πάει στο διαγωνισμό. Όλες οι υποψήφιες είχαν μαζευτεί στην ταράτσα της «Φράνς-Σουάρ», και προς στιγμήν είχαν ελπίζει πως θα έρχόταν. Την περίμεναν. Σε λίγο τὰ πτή—φούρ και τὰ σάντουιτς είχαν τελειώσει και το ούτσκι άρχισε να ζεσταίνεται στα ποτήρια. Όλοι κατάλαβαν πως η Φρανσουάζ δε θαρχόταν. Οι δεκαπέντε κοπέλες—διαλεγμένες από 1.500 υποψήφιες, που η καθεμία τους αισθανόταν κιόλας Σεσίλ απ' την κορφή ως τα νύχια— αναγκάστηκαν να φύγουν χωρίς να συναντήσουν εκείνη που θα τις έκανε ίσως μιά μέρα να γνωρίσουν τη δόξα. Για μιά στιγμή, ο Πρέμιγκερ σταμάτησε στην Ζιζέλ Φρανσούμ, έπειτα στην Μισέλ Τζιραντόν, στην Μαρί Βερνί (που μπήκε πρό ολίγου στην «Κομεντί-Φρανσαί») και στη Μιζανού Μπαρντό (την αδελφή της Μπριζίτ). Άλλά όλων οι ελπίδες έμελλαν να καταρρεύσουν.

Άντίο σχέδια, καλημέρα θλίψη

Άντίο σχέδια, καλημέρα θλίψη: Ό Πρέμιγκερ έγκατέλειπε την ιδέα του...

Την έγκατέλειπε, ή μάλλον την ανέβαλλε γι' αργότερα. Κ' η αίτία ήταν πως στο ανάμεταξύ, κατά το διάστημα ενός ταξιδιού στο Λονδίνο, όπου είχε αγοράσει μερικά βιβλία λίγο στην τύχη, είχε ξαφνικά γοητευθεί από μιά ήρωίδα τραγωδίας, στο πρόσωπο της οποίας ο Μπέρναρντ Σω είχε βρει την πιο έξυπνη και την πιο ευαίσθητη Γαλλίδα: Την 'Ιωάννα ντ' Άρκ, την 'Αγία 'Ιωάννα.

Κατά σύμπτωση, ο Γκράχαμ Γκρήν, ο καθολικός μυθιστοριογράφος που άναζητούν περισσότερο οι άνθρωποι του κινηματογράφου, άγαπούσε πολύ την 'Ιωάννα του Σω, αυτή τη μικρή χωριάτισσα που είναι μαζί ευθραυστή και ρωμαλέα, και που θρσκει όλη της τη δύναμη στην άφελεια της πίστης της.

Κατάλαβαν πως ήταν κ' οι δυο μαγεμένοι όταν διάβασαν τη φράση: «Μη νομίζετε πως θα με τρομάξετε λέγοντάς μου πως είμαι μόνη! Η Γαλλία είναι μόνη. Ό Θεός είναι μόνος. Τί είναι η μοναξιά μου μπροστά στη μοναξιά της χώρας μας;». Κοιτάχτηκαν, με δάκρυα στα μάτια...

Από εκείνη τη στιγμή, η απόφαση είχε παρθεί: Ό Πρέμιγκερ θα γύριζε την «Αγία 'Ιωάννα». Και σαν παραχαϊδεμένο παιδί, που θέλει άμεσα να πραγματοποιήσει το καπρίτσιο του, άρχισε μιά καινούργια μάχη με το άγνωστο, για την οποία έδωσε αργότερα τὰ έξξης στοιχεία:

—Σε 37 μέρες ταξίδεψα 50.000 χιλιόμετρα, επισκέφτηκα 19 χώρες, εξέτασα 18.000 υποψηφιότητες, κράτησα τις 3.000, κ' εξέτασα 150 κοπέλες.

Η συνέχεια είναι γνωστή. Η κόρη του φαρμακοποιού της Μάρσαλτσου, στην 'Αϊόβα, ή Ζάν Σεμπέργκ, άποβιθάστηκε δυο μήνες αργότερα στο Λονδίνο για να ζήσει επί οχτώ έβδομάδες τις δδυνήρες, αλλά και θρησκειολογικές θαυμάδες του μαρτυρίου της 'Ιωάννας.

Κατά την διάρκεια αυτών των δυο μηνών, ο Πρέμιγκερ γνώρισε καλύτερα την Ζάν Σεμπέργκ. Την έστρωσε με τὰ μούτρα στη δουλειά. Τον συνάδευσε δυο φορές στη Γαλλία.

Επισκέφθηκαν κ' οι δυο τους την 'Ορλεάνη, τη Ρουέννη και το Παρίσι. Ό Όττο μιλούσε για τὸ μέλλον, για τὸ μέλλον της Ζάν, που θάπρεπε σὲ λίγο νὰ γυρίσει στὴν 'Αϊόβα, όπου τὴν περίμενε ἡ οἰκογένειά της. Μιλούσε καὶ για τὸ δικὸ του μέλλον, πὺ τὸς δέλεπε συνδεδεμένο για πολὺν καιρὸ με τὴν Εὐρώπη. Μιά μέρα, τῆς μίλησε για τὸ «Καλημέρα, θλίψη». —Εἶναι θαυμάσιο βιβλίο, εἶπε ἡ Ζάν. Μ' ἀρέσει πολὺ.

Ήταν «ἡ καλύτερη Σεσίλ»

Αὐτὴ ἡ μικρὴ 'Αμερικανίδα, ἡ τόσο ὁμοία με τὰ ἄλλα κορίτσια τοῦ κολλεγίου ἀπ' τὰ ὁποῖα τὴν εἶχε ἀποσπάσει, ἦταν κιόλας, ὅπως οἱ ἡρωίδες τῆς Φρανσουάζ Σαγκάν, ἓνα «παιδί τοῦ αἰῶνος». Εἶχε μιά ἀνάλογη στάση ἀπέναντι στοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ πράγματα, μιά ἀνάλογη εὐαίσθησι, ἓνα ἀνάλογο κυνισμό. Παρ' ὅλα ὅσα τὴν χάριζαν ἀπ' τὸν κόσμὸ ὅπου ἀναπτυσσόταν ἡ Σεσίλ, τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ μὴ θρσκει λίγο τὸν ἑαυτὸ της στὸ πρόσωπο τῆς Σεσίλ. Ό Πρέμιγκερ δὲν δίστασε πολὺ καιρὸ: Ἡ Ζάν θὰ γύριζε τὸ «Καλημέρα, θλίψη»...

Λίγο αργότερα, στὸ ξενοδοχείο «Πλάτσα» τοῦ Παρισιῦ, δεκάδες φωτορεπόρτερς καὶ κινηματογραφιστὰ ἀπαθανάτισαν τὴ συνάντησή τοῦ Όττο Πρέμιγκερ, τοῦ δημιουργοῦ τοῦ «Ανθρώπου με τὸ χρυσὸ χέρι», τῆς «Αγίας 'Ιωάννας» καὶ τῶν ἄλλων ἐπιτυχιῶν, τῆς Ζάν Σεμπέργκ, τῆς κόρης τοῦ φαρμακοποιῦ τῆς 'Αϊόβα, πὺ κατάρθωσε μέσα σὲ τρεῖς μῆνες νὰ παραμερίσει τὴν Λολλομπρίτζινα, τὴν Λόρεν καὶ τὴν Μονρόε ἀπ' τὰ ἐ-

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΕΝΝΑ ΤΗΣ ΕΙΚΟΣΑΧΡΟΝΗΣ ΑΥΤΗΣ ΚΟΠΕΛΑΣ ΕΧΟΥΝ ΓΡΑΦΗ ΜΕΡΙΚΕΣ ΑΠ' ΤΙΣ ΩΡΙΜΩΤΕΡΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ

(Φωτ. Keystone)

Το τρίτο της μυθιστόρημα ίσως ονομασθή «Τὰ νεκρά βλέφαρα»

ξάφωλλα των μεγάλων περιοδικών, και της Φρανσουάξ Σαγκάν, της πιο διάσημης ίσως σύγχρονης μυθιστοριογράφου...

«Επειτ' από λίγο καιρό, έγινε γνωστό πως ο Πρέμιγκερ διάλεξε την Ντέμπορα Κέρ για το ρόλο της Άννας, και τον Νταϊνχιντ Νίβεν για το ρόλο του πατέρα. Έμεινε ένας ακόμα ρόλος, που ο Πρέμιγκερ φαίνεται πως τον προορίζει για την Μυλέν Ντεμουζό, που έπαιξε την μικρή Άμπιγκελ στις «Μάγισσες του Σάλεμ». Η ταινία θα γυριστή το καλοκαίρι, στο Σαιν-Τροπέζ.

Έτσι, μετά τις θιτρίνες των θελοπιωλείων, τ' όνομα της Φρανσουάξ Σαγκάν θα κατακτήσει και την θόνη. Άλλα αν ο Πρέμιγκερ είν' εκείνος που θα γυρίσει το «Καλημέρα, θλίψη», δεν όρεϊλται σ' αυτόν ή πρώτη επαφή της Φρανσουάξ με τον κινηματογράφο.

Πρίν έτοιμαστή η ταινία «Καλημέρα, θλίψη», η Ζακελίν Ώντρυ θάχει παρουσιάσει στη Γαλλία το «Διάλειμμα», την ταινία που θ' αρχίσει να γυρίζεται στις αρχές του καλοκαιριού, με θάση μιάν ανέκδοτη νουθέλλα της Φρανσουάξ Σαγκάν, που ο παραγωγός Ρενέ Λαφύιτ είχε την τύχη να ξεσφαλίσει. Η αλήθεια είναι πως στην αρχή δεν το είχε σκεφτεί καθόλου. Είχε ζητήσει απ' την Ζακελίν Ώντρυ να σκηνοθετήσει την «Μισσού» της Κολέττ, διασκευασμένη απ' τη Φρανσουάξ Σαγκάν. Άλλα πρίν από λίγα χρόνια, η Κολέττ Ώντρυ, η αδελφή της Ζακελίν, καθηγήτρια σε λύκειο, είχε για μαθήτριά της την Φρανσουάξ Σαγκάν, που λεγόταν τότε Φρανσουάξ Κουαρέ (το Σαγκάν είναι ψευδώνυμο). Η

μαθήτριά είχε εμπιστευθεί στην καθηγήτριά το διήγημα «Αναψυχή», και της είχε αναθέσει να το παρουσιάσει στον εκδότη Ζυλλιάρο. Η καθηγήτριά το είχε παραμελήσει, άλλ' από τότε η μαθήτριά της έγινε διάσημη. Έτσι, αντί να παρακαλέσουν την Φρανσουάξ να διασκευάσει την «Μισσού» της Κολέττ, οι δυο αδελφές Ώντρυ την παρακάλεσαν να τους δώσει την παλιά εκείνη νουθέλλα της. Κι ο παραγωγός Ρενέ Λαφύιτ έκανε —ή μάλλον θα κάνει— την τύχη του...

Σ' ένα φροντιστήριο του Ώντέιν

Το «Διάλειμμα» εκτυλίσσεται δολόκληρο σ' ένα φροντιστήριο του Ώντέιν, όμοιο μ' εκείνο όπου είχαν κλείσει την Φρανσουάξ ένα καλοκαίρι έπειδι είχε αποτύχει στις εξετάσεις για το άπολυτήριο του γυμνασίου της. Υπάρχουν σ' αυτό το διήγημα τὰ γνωστά θέματα του «Καλημέρα, θλίψη», και σχεδόν τὰ ίδια πρόσωπα —εκτός, είν' αλήθεια, από τον γοητευτικό σαραντάρη. Άλλα συναντάει κανείς, κοντά στη μαθήτριά, έναν ώρατο έφηβο, καθώς και μια γυναίκα τριάντα χρονών, έλκυστική και κάπως μυστηριώδη, που η συγγραφέας την ονομάζει «η Κυρία». Στην αρχή, το διήγημα έχει λίγο ρομαντικό άρωμα, αλλά αρκετά γρήγορα αρχίζει να θυμίζει τὰ «Άνθη του κακού»...

Στις πρώτες εικόνες της ταινίας θα βλέπουμε κανείς την αυγή. Σχεδόν άμέσως, θα συναντά την ήρωίδα να γυρίζει με τις πυτζάμες στους διαδρόμους, δαγκώνοντας ένα ξυπόνη-

λο. Θα μοιάζει εκπληκτικά της Φρανσουάξ Σαγκάν. Θα έχη τον ίδιο προσωπάκι, το πλαισιωμένο με τ' αχτένιστα τσουλούφια, που τὰ στρίβει νευρικά με τὰ δάχτυλά της. Σε λίγο θ' αρχίσει ένα μάθημα γεωγραφίας, και θα την στείλουν να φέρη τους χάρτες απ' το ντουλάπι του διαδρόμου, ενός διαδρόμου που φωτίζεται άσχημα από ένα ψηλό παράθυρο. Απ' την άλλη μεριά πρέπει να υπάρχει ήλιος, κι άσφαλώς κάποιος κήπος όμοιος μ' εκείνον που χωρίζει το φροντιστήριο απ' τον άλλο δρόμο. Σηκώνοντας τὰ μάτια, μπορεί κανείς να ιδή τη στέγη του γειτονικού σπιτιού. Καί, ξαφνικά, η κοπέλα νιώθει την ακατανίκητη ανάγκη να ρίξη μια ματιά έξω. Σκαρφαλώνοντας στο παράθυρο, ανακαλύπτει, στο βάθος του κήπου, μια νέα γυναίκα ξαπλωμένη σε μια πολυθρόνα, και πλάι της έναν ψηλό ξανθό έφηβο, που κόβει φυλλαράκια χλόης κοιτάζοντας τον ούρανό. Αυτό της άρκει για να όνειροπολήσει...

Κι από τότε, δεν θα πάψη πια να όνειροπολή. Όταν γυρίζει στην τάξη της, της φαίνεται πως η καρδιά της χτυπάει γρηγορώτερα. Κάθε φορά που περνάει απ' το παράθυρο του διαδρόμου, όποκύπει στον πειρασμό να κοιτάξει. Έχει έγκραστησει εκεί το παρατηρητήριό της. Ένα πρωί που, για να διη καλύτερα, σκύβει λίγο περισσότερο, γίνεται το άνεπανόρθωτο. Κατακόκκινη απ' τη σύγχυση, βρίσκεται με τη μύτη μέσα στη χλόη, στα πόδια της «Κυρίας». Αυτή, εκπληκτική στην αρχή, διασκεδάει έπειτα, και δεν φαίνεται δυσανεκτή απ' την περιπέτεια. Διαισθάνεται άμέσως το όφελος που θα έμπαρέρη να θυάλη...

Έτσι αρχίζουν όλα. Σ' ένα πλαίσιο που σέβεται την ένότητα του χώρου, οι ρόλοι είναι μοιρασμένοι, το παιχνίδι μπορεί ν' αρχίσει— ένα λεπτότατο παιχνίδι με τρία πρόσωπα, που, παρ' όλες τις τολμηρότητες του, δεν έχει πιο περίπλοκες προεκτάσεις.

Πρίν της συμβή το δυστύχημα, που λίγο έλειψε να της στοιχίσει τη ζωή, η Φρανσουάξ Σαγκάν λογάριζε να πάη στο Σαιν-Τροπέζ, για να ρίξει μια ματιά στα έξωτερικά του «Καλημέρα, θλίψη», και στο στούντιο του Παρισιού, για να διη τη Ζακελίν Ώντρυ να γυρίσει το «Διάλειμμα». Είχε επίσης σκοπό να ύποδεχθι τον Νεγκουλέσκο, τον Άμερικανό σκηνοθέτη του «Παιδιού με το δελφίν», που άναγγελλε ότι θα γυρίσει το καλοκαίρι το «Κάποιο χαμόγελο», του όποιου άγόρασε τὰ δικαιώματα. Τέλος, θα ξανάρχιζε να γράφει, μαζί με τον Άλεξάντρ Άστρुक, το σεναριο του φίλμ «Η πληγή και το μαχαίρι», που το άρχισαν μαζί...

Άλλ' αυτές δεν ήταν οι μόνες άπασχολήσεις της Φρανσουάξ το καλοκαίρι. Είχε επίσης σκοπό να «χτενίσει» το τρίτο της μυθιστόρημα, που θα όνομασθή ίσως «Τὰ νεκρά βλέφαρα». Ένα άμερικανικό περιοδικό της είχε ήδη προτείνει 40.000.000 φράγκα (3.500.000 δρχ.) για να το δημοσιεύσει, πρίν ακόμα άρχισα να γράφω, κ' οι παραγωγικοί των ταινιών διεκδικούν την κινηματογραφική προσαρμογή του, πρίν ακόμα το διαδύσουν...

Σε λίγους μήνες, όποιες κι αν είναι οι κριτικές, οι ταινίες που θα όγουν απ' τὰ μυθιστορήματα της Φρανσουάξ Σαγκάν θα πραγματοποιήσουν πιθανότατα τις μεγαλύτερες εισπράξεις που σημειώθηκαν στα τελευταία χρόνια. Κ' η Φρανσουάξ, αν έχη γίνει καλά, θα τὰ παρακολουθήσει ίγκόγνιτο, κρυμμένη στο σκοτάδι κάποιου σινεμά, σαν άπλως θεατής, άπολαμβάνοντας την εὐτυχία της διασημότητος...

Σαν την Σταχτοπούτα...

ΕΝΑ ΠΡΟΣΦΥΓΟΚΟΡΙΤΣΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΙΛΕΣΙΑ ΠΑΝΤΡΕΥΘΗΚΕ ΤΟΝ ΠΑΜΠΛΟΥΤΟ ΠΡΙΓΚΙΠΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟ ΦΩΝ ΣΑΟΥΜΠΟΥΡΓΚ - ΛΙΠΠΕ ΚΑΙ ΚΕΡΑΙΣΕ ΤΗΝ ΑΠΡΟΣΜΕΝΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

Ποτέ δεν έγινε τόσο άθρομβος πριγκιπικός γάμος. Οι γονείς του νεαρού πριγκίπα είχαν εκδηλωθι έναντίον αυτής της ένωσης. Και οι νεόνυμφοι μένονα τώρα σ' ένα μικρό διαμέρισμα της Χίλντεσάιμερ-στράσε, που ανήκει στην ώραία «Σταχτοπούτα», μα είναι εὐτυχείς.

Μπροστά σ' ένα συνθισμένο σπίτι της Χίλντεσάιμερστράσε, στο Άννόβερο, οι διαβάτες μερικές φορές σταματούν, ι ό ένας ψιθυρίζει με μυστηριώδες ύφος στον άλλο: —Ξέρεις; Έδώ λέει πως μένει ένας πραγματικός άριστοκράτης, ό γιος του πριγκίπα φών Σάουμπουργκ-Λίππε, που παντρεύτηκε μια γραμματέα...

Κ' είναι αλήθεια. Σ' αυτό το σπίτι μένει εδώ και λίγον καιρό ο 27ετής πριγκίπ Κωνσταντίνος φών Σάουμπουργκ-Λίππε με την νεαρή του γυναίκα. Είναι ένα πολύ μέτριο διαμέρισμα, που ανήκει στην Ζίγκριντ Κνάπε, την κοπέλα που έγινε τώρα πριγκίπισσα. Είναι εὐτύχημα που είχε από πρίν αυτή την κατοικία, άλλως το νεαρό πριγκιπικό ζεύγος δεν θα είχε που την κεφαλήν κλίναί...

Το ειδύλλιο του πλούσιου πριγκίπα και της φτωχής «Σταχτοπούτας» έγινε πραγματικότης. Το ρομάντζο του πριγκίπα Κωνσταντίνου και της πριγκιπούλας απ' τη Σιλεσία Ζίγκριντ Κνάπε φαίνεται στην πεζή έποχή μας σαν παραμύθι. Αυτή η πραγματική ιστορία φαίνεται σαν κινηματογραφική. Η ίδια η ζωή έγραψε το σενάριο της...

Χέρσμπεργκ της Κάτω Σιλεσίας, Ίανουάριος 1945...

Πανικόβλητοι φεύγουν οι άνθρωποι απ' τα σπítια τους, εγκαταλείποντες τὰ υπάρχοντά τους. Οι Ρώσοι δεν άπχουν παρά λίγα χιλιόμετρα. Στις φάλαγγες των προσφύγων υπάρχει μια ήλικιωμένη γυναίκα. «Μην κλαίς, Όμι, λέει: η κοπέλα που περπατάει πλάι στη γυναίκα και κρατάει ένα σάκκο στην πλάτη της. Θα ξαναφτιάξω με τη ζωή μας...».

Η —δεκαπεντάχρονη τότε— Ζίγκριντ Κνάπε ζή με τη γιαγιά της δηλ τη φρίκη, δηλ την κακομοιρία της λέξεως «προσφυγία».

Τελικός σταθμός του μεγάλου ταξιδιού τους είναι το Άννόβερο. Άγνωστες στη μεγαλόπολη, ξαναρχίζουν τη ζωή τους. Η γιαγιά ξαναστέλνει την Ζίγκριντ στο γυμνάσιο. Μετά τρία χρόνια, παίρνει το άπολυτήριό της. Έώρα μπορώ να κερδίσω τη ζωή μου, σκέπτεται η 18χρονη Ζίγκριντ. Μαθαίνει γραφομηχανή και στενογραφία και προσλαμβάνεται ως γραμματέας σ' ένα γραφείο. Είναι έπιμελής, φιλότιμη, αξιόπιστη. Κ' έπί πλέον, είναι ώραία. Σιγά-σιγά, η Ζίγκριντ καλυτερεύει τη θέση της. Γίνεται ύπαλληλος Τραπεζίης, κ' έπειτα ιδιαίτερα γραμματέας σε μια μεγάλη βιομηχανική επιχείρηση του Άμβούργου. Έχει τώρα έναν καλό μισθό. Μόνο έτσι θα κατορθώσει να εγκαταστήσει τη γιαγιά της σ' ένα ευχάριστο διαμέρισμα τριών δωματίων στην Χίλντεσάιμερστράσε...

Η Ζίγκριντ έχει γίνει πια μια ώραιότατη δεσποινίς 26 ετών. Το Άννόβερο έχει γίνει πατρίδα της. Οι διασκεδάσεις της όμως είναι πολύ σπάνιες. Μια μέρα μαθαίνει πως θα γίνει ένας χορός στην «Αυλή του Ρήνου». Στην αρχή η Ζίγκριντ δεν ήθελε να πάει. Άλλα η γιαγιά της την έπεισε. Γιατί να μην το ρίξη κι αυτή έξω λιγάκι;

Έκείνο το βράδυ έχει άποφασιστική σημασία για τη ζωή της Ζίγκριντ Κνάπε. Άκόμα δεν το ξέρει. Ξέρει όμως πως άνη πράγμα. Πώς αυτός ό νεαρός, που ζήτησε έπανεπιλημμένα να τη χορέψει, της άρσει πολύ. Σαστισμένη μαθαίνει πως ό ευγενέστατος καθολικός της δεν

είναι ένας όποιοσδήποτε νέος, άλλα...ένας πριγκίπας! Λέγεται Κωνσταντίνος φών Σάουμπουργκ-Λίππε, και κάθεται μαζί με τους θαύπλουτους γονείς του σ' έναν πύργο, κάπου 30 χιλιόμετρα έξω απ' το Άννόβερο. Τώρα μόλις έχει πάρει το δίπλωμά του ως γεωπόνου, και γι' αυτό μπορεί λιγάκι να ξεκουραστή, να διασκεδάσει...

Απ' αυτή τη συνάντηση στην πίστα του χορού γεννιέται μια μεγάλη άγάπη. Ένας άμεσος, κεραυνόβολος έρως...

Από κείνο το βράδυ, οι δυο τους βλέπονται συχνά. «Είναι τόσο άπλός, τόσο διακριτικός», λέει η Ζίγκριντ στη γιαγιά της. Καί σ' αυτό φαίνεται πως συμφωνούν όλοι όσοι γνωρίζουν τον συμπαθητικό πριγκίπα Κωνσταντίνο...

Με κάθε μυστικότητα, οι δυο νέοι έπισκέπτονται, στις 28 Δεκεμβρίου 1956, το ληξιαρχείο του Άννοβέρου. Ένώνονται για πάντα, για όλη τους τη ζωή, χωρίς να σκέπτονται τις συνέπειες που θα έχη η πράξη τους. Ό αδελφός του γαμπρού έρχεται βέβαια ως μάρτυς, άλλα η ύπόλοιπη πριγκιπική οικογένεια δεν εμφανίζεται στο γάμο, που γίνεται χωρίς καμιά δημοσιότητα. Ποτέ δεν έγινε πιο άθρομβος πριγκιπικός γάμος. Οι γονείς του νεαρού πριγκίπας έχουν εκδηλωθι έναντίον αυτής της ένωσης.

Ό πριγκίπ Βόλφραντ φών Σάουμπουργκ-Λίππε μέ-ει με τη γυναίκα του πριγκίπισσα Ματθίλδη, στον πύργο του Χάγκενμπουργκ, στα περίχωρα του Άννοβέρου. Είναι πολύ πλούσιος. Τὰ ίσιατικά λουτρά του Άϊλσεν είναι ιδιοκτησία του, κ' έπί πλέον έχει μια σιδηροδρομική επιχείρηση, έκμεταλλεύεται μια λίμνη κ' είναι ιδιοκτήτης μεγάλων κτημάτων στο Σλέσβιγκ, στην Κάτω Σαξωνία και στην Αυστρία.

Ό πριγκίπ Κωνσταντίνος άναγκάστηκε ν' άφήσει τον πατρικό πύργο του Χάγκενμπουργκ, κοντά στη λίμνη του Στάινχουντ. Προτιμάει να ζήσει με την νεαρή γυναίκα του στο μικρό διαμέρισμα των 3 δωματίων, όπου μένει πάντα κ' η γιαγιά της. Η τελευταία αυτή είναι, φυσικά, ένθουσιασμένη για την τύχη της έγγονής της. Ποτέ δεν είχε όνειρευθι πως η Ζίγκριντ θα μπορούσε να γίνει ποτέ πριγκίπισσα. Φυσικά, η νέα παραιτήθηκε από τη θέση της ως γραμματέως. Το νεαρό ζευγάρι έκανε ένα πολύ σύντομο ταξίδι του μέλιτος. Τους βλέπει κανείς συχνά στους δρόμους του Άννοβέρου. Ό πριγκίπ Κωνσταντίνος οδηγεί ένα «Όπελ Ρέκοντ».

Και πως εμφανίζεται το μέλλον; Επρώτα πρώτα πρέπει να γίνει ό θρησκευτικός γάμος μας», λέει η πριγκίπισσα Ζίγκριντ. Είναι πολύ πειστικό πως κι αυτή η τελετή θα γίνει στο Άννόβερο, χωρίς δημοσιότητα πάλι. Οι γονείς του Κωνσταντίνου, που ανήκουν στην άνώτατη γερμανική άριστοκρατία, δεν θα εμφανισθούν και τούτη τη φορά. Άραγε θα συγχωρήσουν ποτέ το γιό τους; Άγνωστο... Ό πριγκίπ όμως δεν πολυσκοτίζεται γι' αυτό το ζήτημα. Είναι ένας ευτυχισμένος σύζυγος, που έχει ακόμα δηλ τη ζωή μπροστά του, κ' είναι γεμάτος σχέδια. Μαζί με τη γυναίκα του σκέπτονται να νοικιάσουν ένα μεγάλο αγρόκτημα και να το έκμεταλλεύονται. Άκόμα κι αν εύρυνθι το χάσμα ανάμεσα στον πύργο του Χάγκενμπουργκ και την Χίλντεσάιμερστράσε του Άννοβέρου, οι δυο τους είναι και θα είναι —όπως δεβαιώνουν— οι ευτυχέστεροι άνθρωποι του κόσμου...

ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ των πάμπλουτων γονέων του, ό πριγκίπ Κωνσταντίνος είναι εὐτυχής.

Η ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ ΖΙΓΚΡΙΝΤ ήταν, μόλις πρόόλιγου καιρού, άπλη γραμματέας στο Άννόβερο.

Στο πολύκροτο μυθιστόρημά της είχε σχεδιάσει την τραγική σκηνή...

Κείνη τη στιγμή ακοιβάς φάνηκε η Άννα. Έρχόταν απ' το δάσος. Έτρεχε άσχημα, γρήγορα, άδέξια, με τους άγκώνες κολλητούς στο σώμα της. Μούκανε ξαφνικά την έντύπωση μιας ήλικιωμένης κυρίας πουτρέχει κι όπου νάταν θάπεφτε. «Εμείνα κ' άνοιχτό το στόμα. Χάθηκε πίσω απ' το στίτι, προς το γκαράζ. Τότε ξαφνικά κατάλαβα κι άρχισα κ' έγω να τρέχω πίσω της, να την προλάβω. Βρισκόταν κιόλας στ' αυτοκίνητό της, πατούσε τη μίζα. Έφτασα τρέχοντας και χτύπησα πάνω στην πόρτα.

—Άννα, έπτα, Άννα, μη φεύγετε, είν' ένα λάθος, είναι δικό μου λάθος, θα σάς εξηγήσω...

Δέ μ' άκουγε, δέ με κοιτούσε, έσκυβε μόνο να χαλαρώσει τὰ φρένα:

—Άννα, σάς έχωμε άνάγκη!

Άνασκηώθηκε τότε, έντελώς άλλαγμένη στην όψη. Έκλαιγε. Τότε μονάχα κατάλαβα πως είχα έπιτεθι σ' ένα ζωντανό πλάσμα, ευαίσθητο κι όχι σ' έναν άνθρωπο δυνατό. Θάπρεπε νάταν κάποτε μια μικρή κοπελίτσα με κλειστό χαρμόγελο, ύστερα έφηδη, μετά γυναίκα. Ήταν σαράντα χρονών τώρα, ήταν μόνη, άγαπούσε έναν άνδρα κ' είχε έλπίσει να ζήσει εὐτυχισμένη μαζί του δέκα χρόνια, είκοσι χρόνια ίσως. Κ' έγω... αυτό το πρόσωπο που μούδειχνε η Άννα, αυτό το πρόσωπο ήταν δικό μου έργο. Είχα πετρώσει εκεί, έτρεμε δολόκληρο το κορμί μου, άκουμπώντας στην ποτοούλα του αυτοκινήτου.

—Δεν έχετε άνάγκη από κανένα, ψιθύρισε, ούτε σείς, ούτε έκείνος.

Η μηχανή έπαυσε μπρός. Ήμουν άπελπισμένη, δέ μπορούσε να φύγει έτσι.

—Συγχωρήστε με, σάς ίκετεύω...

—Τί να σάς συγχωρήσω;

Τὰ δάκρυα άσταμάτητα έτρεχαν στα μάγουλά της. Δέ φαινόταν να δίνει σημασία, το πρόσωπό της έμεινε άκίνητο:

—Μικρή μου, φτωγία κοπέλα!...

Άκούμπησε για λίγο το χέοι της στο μάγουλό μου και ξεκίνησε. Είπα τ' αυτοκίνητο να χάνεται στη γωνιά του σπιτιού. Ήμουν χαμένη, έκστατική... Όλα είχαν γίνει τόσο γρήγορα!

Χτύπησε το τηλέφωνο. Η ώρα ήταν δέκα. Άλλάξαμε ξαφνιασμένοι θλέμματα, γεμάτα έλπίδα: Θάταν η Άννα, μας τηλεφωνούσε πως μάς συγχωρούσε, ότι γύριζε πίσω. Ό πατέρας μου πήδηξε, άσπαξε το τηλέφωνο και φώναζε με χαρούμενη φωνή: «Έμπρός».

Ύστερα δεν έπτε πια παρά: «Ναί, ναί, πού αυτό; Ναί», με μια φωνή που μόλις άκουγόταν. Σηκώθηκα κ' έγω με τη σειρά μου. Ένας φόβος ταλαντευότανε μέσα μου. Κοίταξα τον πατέρα μου κι αυτό το χέοι που περνούσε και ξαναπερνούσε πάνω απ' το πρόσωπό του με μια νευρική και μηχανική κίνηση. Τέλος κρέμασε το άκουστικό και γύρισε κατά μένα.

—Έπαθε ένα δυστύχημα, έπτε. Στο δρόμο του Έστερλ. Τους χρειάστηκε πολλή ώρα για να θρούνη τη διεύθυνσή της! Τηλεφώνησαν στο Παρίσι και κεί τους δώσανε τον άριθμό μας εδώ...

Μιλούσε μηχανικά με τον ίδιο πόνο και δεν τολμούσα να τον διακόψω.

—Το δυστύχημα έγινε στο πιο έπικίνδυνο σημείο. Έγιναν πολλά σ' αυτό το μέρος, φαίνεται. Τ' άμάξι έπεσε από πνήντα μέτρα ύψος. Θάναι θάυμα αν τὰ θγάλη πέρα...

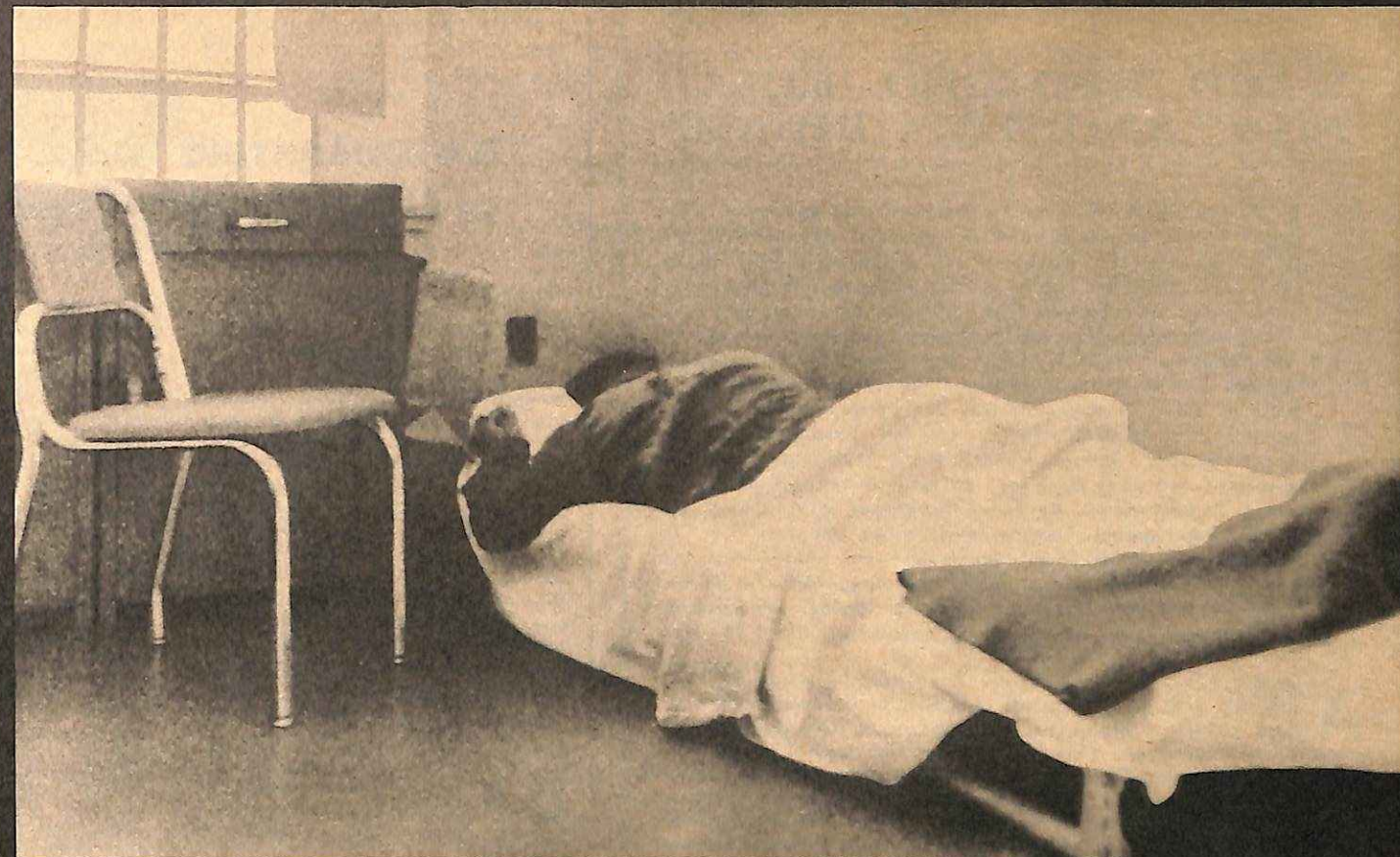
ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΚΑΡΕΚΛΑ!

στούς
έμπόρους
του
θανάτου
της
νεολαίας
στην
'Αμερική

ΤΑ ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ
ΕΧΟΥΝ ΔΙΑΔΟΘΗ
ΣΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

ΕΙΝΑΙ ΜΟΛΙΣ 19 ΧΡΟΝΩΝ, αλλά έχει κιόλας μακρόχρονη θητεία στον υπόκοσμο. "Αρχισε να παίρνει μαριχουάνα σε ηλικία 13 χρονών. "Επειτα ήρωϊνη. "Αργότερα χρειάστηκε χρήματα για το πάθος της. Τώρα περιμένει από τους γιατρούς τη σωτηρία.

ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ της θεραπείας είναι οι δυσκολότερες. "Η απότοξη του νέου γίνεται βαθμιαία. Καθημερινά μειώνεται η ποσότητα του δηλητηρίου που του χορηγείται, μ' επακόλουθα ψυχική κατάθλιψη, εξάντληση, πόνους και άλλες ένοχλήσεις.

ΟΙ ΝΕΟΙ ΟΔΗΓΟΥΝΤΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

Ο Πρόεδρος Άϊζενχάουερ υπέγραψε τελευταία ένα νόμο, που προβλέπει την επιβολή της θανατικής ποινής έναντι των ατόμων που πουλάνε ναρκωτικά σε ανήλικους, ή τους τα προμηθεύουν με οποιοδήποτε τρόπο. Έτσι, τα αμερικανικά δικαστήρια θα έχουν επί τέλους τη δυνατότητα ν' αντιμετωπίσουν αποτελεσματικά τους άσυνειδήτους εκείνους, που απειλούν κατά ένα τρόπο τη νέα γενιά των 'Ηνωμένων Πολιτειών.

Η λήψη του μέτρου αυτού έγινε αναπόφευκτη έπειτα απ' τη διαπίστωση της καταπληκτικής διαδόσεως της χρήσεως ναρκωτικών απ' την αμερικανική νεολαία — ακριβώς όπως έγινε για τους άπαγωγείς παιδιών μετά την τραγική περίπτωση του γιού του Λίντμπεργκ. Πλήθος αναφορών της αστυνομίας απ' τη Νέα Υόρκη, τη Φιλαδέλφεια, το Νητρώιτ, το Σικάγο, το Σάιντ-Λούις, τη Νέα Ορλεάνη, τον Άγιο Φραγκίσκο, την Ουάσιγκτον και τη Βαλτιμόρη συμφωνούσαν σ' ένα σημείο: Πώς είναι αφάνταστος ο αριθμός των μαθητών—μόλις, των μαθητών των σχολείων!—που παίρνουν ναρκωτικά. "Η όλη θρία συνήθεια έχει πάρει τη μορφή επιδημίας.

Είναι φανερό, πώς η κατάσταση χρειάζεται χρόνια για να δημιουργηθεί. Οι νοσοκομειακές στατιστικές των αμερικανικών μεγαλοπόλεων δείχνουν μία ανησυχητική αύξηση των περιπτώσεων τοξικομανών νέων. Σ' ένα ειδικό νοσοκομείο του Λέξινγκτον, ο αριθμός των περιπτώσεων ανέβηκε από 52 στα 1948 σε 210 στα 1949, και σε 440 στα 1953. Στα 1955 υπερδιπλασιάστηκε, δηλαδή έφτασε στις 917 περιπτώσεις, και στα 1956, αν και δεν υπάρχουν ακόμη στοιχεία, αναμένεται πως οι τοξικομανείς νέοι που χρειάζονται νοσοκομειακή περίθαλψη, μόνο στην πόλη αυτή, θαχουν παράσει κατά πολύ τους 1000!

Οι αριθμοί αυτοί συμφωνούν με τις διαπιστώσεις που έγιναν σε άλλα παρόμοια ιδρύματα άλλων πόλεων. Συνολικά, φαίνεται πως κατά τη διάρκεια της τελευταίας πενταετίας παρατηρείται δεκάπλησιασμός των κλινικών κρουσμάτων!

ΦΤΑΙΕΙ ΤΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ

Πολλοί διατυπώνουν επικρίσεις έναντι των καθηγητών, και γενικά έναντι του αμερικανικού εκπαιδευτικού συστήματος για την κατάσταση αυτή. Σε αρκετά εκπαιδευτικά ιδρύματα διαπιστώθηκε πως οι ίδιοι οι καθηγητές κάπνιζαν τσιγάρα με ναρκωτικά, ακόμα και κοκαΐνη. Έκτός από μερικές διαλέξεις, δεν είχε ληφθεί κανένα σοβαρό μέτρο εναντίον αυτής της συνήθειας.

Δεν υπάρχει αμφιβολία, πως το αμερικανικό εκπαιδευτικό σύστημα, που δίνει πολλή ελευθερία στους μαθητές, είναι κατά μέγα μέρος υπεύθυνο γι' αυτή την κατάσταση. Άλλα δεν φταίνει μόνο οι κα-

θηγηταί. Φταίνει κ' οι γονείς, και γενικά οι συνθήκες ζωής στις μεγαλότητες. Οι καθημερινές ειδήσεις για εγκλήματα και για γκάγκστερς, ή ήρωοποίηση τους σε αστυνομικές και περιπετειώδεις ταινίες, και γενικά η ατμόσφαιρα της βίας και της απολάυσεως που επικρατεί παντού, είναι φυσικόν να χαμηλώνη το ήθικόν επίπεδο της νεολαίας.

ΗΡΩΪΝΗ ΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΤΑΞΕΙΣ

"Ενας υπάλληλος της Γενικής Εισαγγελίας της Νέας Υόρκης, που επισκέφθηκε τελευταία ένα σχολείο των "Χατ Σάιντ και μίλησε με μερικούς μαθητές, κατάρθωσε μέσα σε μικρό χρονικό διάστημα ν' αγοράση 25 τσιγάρα με μαριχουάνα, προς 5 δολάρια (150 δρχ.) το ένα.

"Ενας άλλος υπάλληλος μπήκε σε μία τάξη την ώρα του μαθήματος κι αγόρασε από ένα μαθητή ήρωϊνη, χωρίς ο καθηγητής, που ήταν παρών, να φέρη την παραμικρή αντίρρηση...

Είναι λοιπόν εύκολο να καταλάβη κανείς γιατί ο γνωστός σχολιαστής των "Τάιμς της Νέας Υόρκης" κ. Ρόμπερτ Ντότυ κατήγγειλε, σε τελευταίο άρθρο του, τις αμερικανικές εκπαιδευτικές αρχές, διακηρύσσοντας ότι «κλονίστηκε η εμπιστοσύνη του έθνους προς τους δασκάλους, που αφήνουν ακαθόδηγητη τη νεολαία να βαδίζει προς την κατάρωση της»....

ΚΛΟΠΕΣ ΓΙΑ ΝΑ ΒΡΕΘΟΥΝ ΧΡΗΜΑΤΑ

Μία μαθήτρια δεκάξη ετών ωμολόγησε, στην ανάκριση, τα εξής συνταρακτικά:

ΣΤΟΝ ΤΟΞΙΚΟΜΑΝΗ ΓΙΝΟΝΤΑΙ και ψυχρολουσίες, που ενισχύουν αποτελεσματικά τη θέληση αντίστασης στο δλέθριο πάθος. Άλλα οι αυστηροί νόμοι, ή αστυνομική επογρύπνηση και ή θεραπευτική αγωγή αποτελούν συμπληρωματικά μόνο μέσα στην καταπολέμηση του κακού. "Η αντίσταση της νεολαίας πρέπει να προέλθη κυρίως από την ήθικη της εγρήγορση. Γιατί αυτή είναι το πάλν.

ΚΑΘΕ ΠΡΟΣΩΠΟ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΑΝΟΙΚΤΟ ΒΙΒΛΙΟ

Κάθε μέρα διαλέγουμε ή αποορίπτομε πρόσωπα. Είτε πρόκειται για κάποιον που θέλει ν' αποκτήση τη φι-λία μας, είτε πρόκειται για μιὰ γυναίκα που μ'ας άρέσει, είτε για έναν υπάλληλο που πρόκειται να προσλάβω-με, είμαστε αναγκασμένοι να κρίνουμε τόν χαρακτήρα του, τήν ιδιουσυγκρασία του και τὰ ψυχικά του προσόντα άπ' τὸ πρόσωπό του. 'Η διάδοση τῆς φωτογραφίας, τού κινηματο-γράφου καί —σέ ξένες χώρες— τῆς τηλεοράσεως συντελεί πολύ σ' αυτό. 'Η σύγχρονη ζωὴ μ'ας υποχρεώνει να κρίνουμε εκατοντάδες προσώποις, που δὲν γνωρίζουμε, άπ' τὰ πρόσωπά τους. Βέβαια, πολλές φορές ξεγελιόμαστε. "Ενας άνθρωπος που στήν άρχὴ μ'ας φαίνεται ύποπτος ή αντίπαθη-τικός, αποδεικνύεται αργότερα θαυμάσιος φίλος. 'Αλλ' αὐ-τό δὲν σημαίνει πὼς υπάρχουν πρόσωπα που ξεγελούν: 'Α-πλῶς, δὲν ἔχουμε ἑμέις τὶς ικανότητες που χρειάζονται γιὰ νὰ τὰ καταλάβουμε. Αὐτὸ τουλάχιστον ισχυρίζεται ὁ δόκτωρ Λαϊντριχ, τού Λὸς "Αντζελες, που ἔχει ιδρύσει μιὰ καινούρ-για ἐπιστήμη, τὴν ἐπιστήμη τοῦ προσώπου», ὅπως τὴν λέει.

Ανέκαθεν, δήλωσε ὁ δρ Λαϊντριχ, σὲ τελευταία συνέντευξή του πρὸς ἕνα ξένο δημοσιογράφο, οἱ ἄνθρωποι θεωροῦσαν τὸ πρό-σωπο καθρέφτῃ τῆς ψυχῆς, τὸν χαρακτήρα. Οἱ Αἰγύπτιοι, οἱ Φοίνικες, καὶ πλησιέστερα στήν ἐποχὴ μας ὁ Γκαίτε, ὁ 'Ελβετὸς Λά-βατερ, κι ἀναριθμητοὶ ἄλλοι ἐρευνῆται προσπάθησαν νὰ κωδικοποιή-σουν τοὺς κανόνες τῆς ἐρμηνείας τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ προσώ-που. 'Ιδίως ὁ Λάβατερ, που εἶναι ὁ ἐφευρέτης τῆς «φυσιογνωμικῆς», που χρησιμοποιοεῖται ἀκόμα καὶ σήμερα, μὲ μερικές τροποποιήσεις καὶ βελτιώσεις... Στὶς μεθόδους μπορεῖ νὰ ἔγιναν ἀλλαγές, ἀλλὰ ἦ-ταν ὅλες ἐμπειρικές, καμμιὰ δὲν ἦταν πραγματικά ἐπιστημονική, ἔ-φηναν ὅλες μεγάλη ἐλευθερία στὶς ὑποκειμενικές ἀντιδράσεις τοῦ κά-θε «φυσιογνωμιστοῦ». "Επειτα ἀπὸ πολλές μακρόχρονες μελέτες, κατάρθισαν νὰ βρῶ μερικοὺς νόμους, ἐντελῶς ἀνεξάρτητους ἀπὸ κά-θε ὑποκειμενικὴ ἐρμηνεία, καὶ νὰ θέσω τὶς δάσεις μιᾶς πραγματικῆς ἐπιστήμης τοῦ προσώπου.

—Μπορεῖτε νὰ ἐξηγήσετε τὴ μέθοδο πὺδ συγκεκριμένα;

—'Η μέθοδός μου ἔγκειται σὲ τρεῖς ἀριθμούς, που ἀντιστοιχοῦν στὶς τρεῖς βασικές γραμμές που ἐκφράζουν τὶς διαστάσεις τοῦ προ-σώπου. 'Η πρώτη άπ' αὐτὲς τὶς γραμμές, ἡ «ἄξονική» γραμμή, πηγαίνει ἀπὸ αὐτὶ σὲ αὐτὶ, χρησιμεῖει γιὰ δάση μετρήσεως. Οἱ δυὸ ἄλλες ὑπολογίζονται κ' ἐκφράζονται σὲ συνάρτηση μὲ τὴ γραμμὴ αὐτή. Εἶναι, άπ' τὴ μιὰ μεριά, ἡ μετωπικὴ γραμμή, κάθετὴ μὲ τὴν πρώτη, που ἀρχίζει άπ' τὴν προέσχη τοῦ πηγουνιοῦ καὶ φτάνει ὡς τὴ ρίζα τῆς μύτης, κι άπ' τὴν ἄλλη μεριά ἡ κεντρικὴ γραμμή, κάθε-τὴ πρὸς τὴ δεύτερη καὶ που φτάνει άπ' τ' αὐτὶ ὡς τὴ μετωπικὴ γραμ-μή. Βλέπετε λοιπὸν ὅτι ἡ μέθοδός μου εἶναι αὐστηρὰ ἐπιστημονική, ἀφοῦ στηρίζεται σὲ ἀκριβεῖς μετρήσεις...

—'Η ἐπιστήμη τοῦ προσώπου ἔχει πρακτικές ἐφαρμογές;

—Πολυἀριθμες. Χρησιμοποιοεῖται κιόλας γιὰ τὸν ἐπαγγελματικὸ προσανατολισμό. "Επειτα, κάθε ἀνάγκη συγκίνηση, κάθε κούραση ἢ νευρικότης, που θέτουν τὸ ἄτομο σὲ κίνδυνο δυστυχῆματος ἢ ἀρρώ-στιας, ἐμφανίζονται ἀμέσως σὸ πρόσωπο καὶ μπορούν νὰ μετρη-θοῦν. "Ετσι, μπορεῖ κανεὶς νὰ ἐπισημάνῃ ἐγκαίρως τὸν κίνδυνο. 'Αρκεῖ νὰ σημειωθῇ ὅτι δὲν ἔχομε τὸ ἴδιο πρόσωπο τὸ πρῶτ καὶ τὸ βράδυ. Τὸ βράδυ, ἡ κούραση τὸ παραμορφώνει, τὸ μακραίνει, τὸ «τρα-βάει», ὅπως λένε. Διαπίστωσα διαφορὲς μέχρι 6 χιλιοστῶν. "Ολα τὰ ἐξωτερικὰ ὄργανα τοῦ σώματος ἀντιστοιχοῦν πρὸς σημεία τοῦ προ-σώπου, καὶ κάθε ἀδυναμία ἢ ἀλλοίωση ὀργάνου μεταφράζεται ἀμέ-σως μὲ μιὰ ἀντίστοιχη ἀλλοίωση τοῦ προσώπου.

—Μπορεῖτε νὰ μ'ας δώσετε μερικὰ παραδείγματα ἐφαρμογῆς τῆς μεθόδου σας στὸν ἐπαγγελματικὸ προσανατολισμό;

—Εὐχαρίστως, ἂν κ' εἶναι δύσκολο ν' ἀπομονωθῇ τὸ τάδε ἢ τάδε χαρακτηριστικὸ άπ' τὸ σύνολο ποὺ ἀποτελεῖ ἕνα πρόσωπο... "Ενας ἐκφωνητὴς ραδιοφώνου πρέπει νὰ ἔχη ἕνα κάτω χεῖλος χωρισμένο λιγάκι στὴ μέση, γιατί αὐτὸ σημαίνει εὐχέρεια στήν ὁμιλία. Οἱ ἄν-θρωποι μὲ κυρτὴ ἢ γαμψὴ μύτη εἶναι κατάλληλοι γιὰ τὴν ὀργάνωση ἢ τὴν κατάρθρωση σχεδίων καὶ μιὰ ὑπηρεσία ἢ ἐπιχείρηση. 'Αντιθέ-τως, οἱ ἄνθρωποι μὲ τὴν κοίλῃ μὴν κοιλίᾳ κοιτάζουν πρὸς ὅλες τὶς κα-τευθύνσεις, καὶ γι' αὐτὸ, ὅπως τὰ παιδιά, ἔχουν ἀνάγκη κατευθύν-σεως. Τὰ μεγάλα μάγουλα σημαίνουν, γιὰ κείνους που τὰχουν, φόβο τῶν συνεπειῶν τῶν πράξεόν τους. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἔχουν ἀνάγκη ἀσφαλείας, σιγουρίας γιὰ τὸ μέλλον. Εἶναι τὸ χαρακτηριστικὸ τοῦ υπαλλήλου τοῦ γραφείου. 'Ο ἄνθρωπος μὲ τὰ βαθουλωτὰ μάγουλα τολμεῖ ν' ἀλλάξῃ θέση, νὰ προχωρήσῃ χωρίς νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸ μέλλον. Τὸ βαθουλωτὸ μάγουλο σημαίνει ἐπαναστατικὴ στάση, τόλμη, γενναιότητα...

—Μποροῦν νὰ διορθωθοῦν τὰ ἐλαττώματά μας;

—Αὐτὰ ποὺ ἀνεφερα δὲν εἶναι ἀναγκαίως ἐλαττώματα. Κάθε ἄν-θρωπος ἔχει τὴν ἰδιουγκρασία του, τὸν χαρακτήρα του, κ' ἐκεῖνο ποὺ εἶναι ἐλάττωμα γιὰ τὸν ἕνα, μπορεῖ νὰ εἶναι προτέρημα γιὰ τὸν ἄλ-λουν...

ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΚΑΡΕΚΛΑ!

Καταπληκτικὰ ὀργανωμένοι οἱ λαδρέμποροι, ξεφεύγουν..

«Πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια, σ' ἕνα πάρτυ, ἕνας νέος μου προσέφερε ἕνα τσιγάρο μὲ μαριχουάνα. Δὲν μου ἔ-κανε καμμιὰ ἐντύπωση. 'Αργότερα παίρναμε μαζί κοκαίνη ἐπὶ 5—6 μῆ-νες. Τέλος, μου ἔκανε μιὰ ἐνεση ἡ-ρωίνης στὸ μπράτσο. Θέλησα τότε νὰ κόψω αὐτὴ τὴ συνήθεια, μὰ δὲν μποροῦσα... Χρειάζομαστε διαρκῶς περισσότερα χρήματα γιὰ νὰ προ-μηθευόμαστε ἡρωίνη, καὶ τότε κά-ναμε διάρρηξη σ' ἕνα σπίτι, γιὰ νὰ τὸ κλέψωμε. Μὰς ἔπιασαν καὶ μ'ας ἔβαλαν φυλάκι. Μετὰ τὴν ἀπόλυση μου, οἱ φίλοι μου μὲν προμήθεψαν πάλι ἡρωίνη. Γιὰ νὰ βρῶ χρήματα, ἀναγκάστηκα τέλος νὰ παραδοθῶ σ' ἕνα πολὺ ἡλικιωμένο κύριο...»

Μιὰ ἄλλη κοπέλα διηγήθηκε πὼς καὶ αὐτὴ ἄρχισε νὰ καπνίζῃ ναρκωτι-κὰ ἀπὸ 13 ἐτῶν. Εἶχε δὴ συμβαθί-τριές της ποὺ ἔπαιρναν κοκαίνη ἀ-πὸ 11 ἢ 12 ἐτῶν. Τὰ χρήματα τά-βρισκαν πηγαίνοντας μὲ ἄντρες ἢ κλέβοντας...

Ἡ Ντόροθυ Χύτζης, 17 ἐτῶν, δή-λωσε στήν ἀνάκριση:

«Συναντιόμαστε συχνὰ σὲ διάφο-ρα πάρτυ. 'Ενὼ ὅμως στήν ἀρχὴ πί-ναμε μόνο οἰνοπνευματώδη, ἀρχίσα-με ἀργότερα νὰ καπνίζωμε μαριχου-άνα, καὶ παίρναμε καὶ «μπάλλες ἐξ-πρές», που περιέχουν ἡρωίνη καὶ κο-καίνη ἀνακατεμένες. Αὐτὴ ἡ δουλειὰ μ'ας στοίχιζε 30—70 δολλάρια τὴν ἡμέρα.

»Γιὰ νὰ βρῶ τὰ χρήματα, ἄρχισα νὰ πουλᾶω τὸν ἑαυτὸ μου, νὰ κλέβω τὸν σπῆτι μου, νὰ πλαστογραφῶ ἐπι-ταγές. "Επειδὴ ὅμως καὶ πάλι δὲν μ'ας ἔφταναν τὰ χρήματα, ἄρχισα νὰ μετέχω σὲ ληστείες καὶ ἀπάτες. Πή-γαينا μὲ διάφορους ἄντρες σὲ ὑπο-πτες γειτονιές καὶ τοὺς ἔρριχνα στὸ ποτὸ τους «σταγόνες νὺκ-ἄουτ» —δηλαδή κάτι σταγόνες που τοὺς ἀ-ναισθητοῦσαν γιὰ ὀλόκληρες ὥρες. Στὸ διστάημα αὐτὸ τοὺς ἔπαιρνα ὅλα τὰ χρήματα καὶ τ' ἀντικείμενα ἀξίας που εἶχαν ἀπάνω τους. "Επειδὴ οἱ ἄντρες αὐτοὶ ἦσαν συνήθως παν-τρεμένοι καὶ δὲν μπορούσαν νὰ μὲ καταγγείλουν, τοὺς ἐξεβίαζα καὶ τοὺς ἔπαιρνα μεγαλύτερα ποσά. Κάποτε ἀπέσπασα ἀπὸ ἕνα παντρε-μένο 1600 δολλάρια, που τὰδῶσα ἀμέσως γιὰ τὴν προμήθεια ἡρωί-νης...»

Εἶναι μυθῶδη τὰ ποσά, που κερ-δίζουν ἀπὸ τὸ ἐμπόριο τῶν ναρκωτι-κῶν οἱ ἀσυνείδητοι ἄνθρωποι που τὸ διεξάγουν. Μερικοὶ ὑπολογίζουν τὰ καθαρὰ ἐτήσια κέρδη τῶν Ἀμερικα-νῶν λαδρεμπόρων ναρκωτικῶν σὲ 100.000.000 δολλάρια. 'Εκεῖνο ὅμως που πρέπει νὰ γί-νῃ πρὶν ἀπὸ καθετὶ ἄλλο, ἂν πρό-κειται νὰ ἐκλείψῃ ἡ πλὴγὴ τῶν ναρ-κωτικῶν άπ' τὶς 'Ηνωμένες Πολιτει-ές, εἶναι ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἐκπαιδευτι-κοῦ συστήματος, που μὲ τὴν μεγάλη ἐλευθερία ποὺ ἀφῆνε στοὺς δασκά-λους καὶ τοὺς μαθητές, εἶναι—ὅπως εἴπαμε—κυρίως ὑπεύθυνο γιὰ τὸ κα-τάντημα τῆς νεολαίας. Φυσικά, ἡ ἐ-λευθερία αὐτὴ εἶναι ἀλληλένδετη κ' αὐτὸ τὸ ἐμπόριο. 'Αναφέρεται λ.χ. ἡ περιπτώση ἐνὸς μαθητοῦ 16 ἐτῶν ποὺ κέρδιζε 100 δολλάρια τὴν ἡμέρα πουλώντας ναρκωτικὰ στοὺς συμμαθητὰς του.

Δὲν εἶναι μικρὲς οἱ ποσότητες

ναρκωτικῶν που διοχετεύει ἡ κομ-μουνιστικὴ Κίνα στὶς 'Ηνωμένες Πολιτείες, ἀπὸ δρόμους που δὲν ἔχουν ἀκόμη ἀνακαλυφθῇ κ' ἐξακριβῶθῇ Εἶναι ἄγνωστο κατὰ πόσον στὸ πα-ράνομο αὐτὸ ἐμπόριο παίζουν ρόλο καὶ γενικότεροὶ πολιτικοὶ λόγοι. Πάντως, εἶναι προφανές ὅτι οἱ κομ-μουνιστικὲς χώρες ἔχουν κάθε συμ-φέρον νὰ διοχετεύουν ναρκωτικὰ στήν 'Αμερικὴ—συμφέρον ὄχι μόνον οἰ-κονομικὸ, ἀλλὰ καὶ καθαρὰ πολιτι-κὸ, ἀφοῦ ἔτσι συντείνουν στήν ὑπο-νόμηση τῆς ὑγείας καὶ στὴ διαφθο-ρὰ τῆς ἀμερικανικῆς νεολαίας.

Πόσο τέλεια εἶναι ὀργανωμένο

στὶς 'Ηνωμένες Πολιτείες τὸ λαδρεμ-πόριο ναρκωτικῶν, φαίνεται άπ' τὸ γεγονός ὅτι ἡ ἀμερικανικὴ ἀστυνο-μὴ δὲν μπορεῖ νὰ ἐξουδετερῶσῃ τὶς κεφαλές που τὸ διευθύνουν, παρ' ὅλο που ἔχει διαπιστώσει ὅτι δὲν ὑπάρ-χει μπάφρ πολυτελείας, ντράγκστορ (φαρμακεῖο - μπακάλικο) καὶ νυκτε-ρινὸ κέντρο, ὅπου νὰ μὴ μπορῇ ὁ πέλδης, ἀλλοῦ ἄρκετὰ φανερά κι ἄλλοῦ κρυφὰ, νὰ προμηθευθῇ ναρκω-τικὰ!

Καταπληκτικὰ ὀργανωμένοι εἶναι

κ' οἱ λιανικοὶ πωλητὰί, που μεταφέ-ρουν τὸ δηλητήριο μέσα σὲ κούφια ματσούνια ἀπὸ κέντρο σὲ κέντρο ἢ

στὶς αὐλὲς τῶν σχολείων τὴν ὥρα

τοῦ διαλείμματος καὶ τὸ πωλοῦν σὲ ἐμπίστους ἀνθρώπους των, που ἀνα-καλύβανον νὰ τὸ κυκλοφορήσουν πὺο

πέρα. Οἱ ἔμποροι ναρκωτικῶν ἀπο-τελοῦν ἕναν ὀλόκληρο στρατὸ ἀπὸ

μεγάλους καὶ μικροὺς ἐγκληματίες,

που κάνουν τὴ δουλειὰ τους μὲ ἀπό-λυτὴ ἀδιαφορία γιὰ τὸ κακὸ που

προξενοῦν στοὺς συνανθρώπους των,

καὶ ἰδίως στὴ νεολαία.

Ἡ ἀμερικανικὴ κυβέρνηση λαμ-βάνει τώρα δραστηρία μέτρα, γιὰ νὰ θέσῃ τέρμα στὸ κακὸ καὶ νὰ κα-ταπολεμήσῃ μὲ κάθε τρόπο τοὺς λα-δρεμπόρους ναρκωτικῶν. 'Εκτὸς ἀπὸ τὴν προβλεπόμενη θανατικὴ ποινὴ, γιὰ τὴν ὅποια μιλῶμεθα πὺο πιάον, καὶ που θὰ ἐπιβάλλεται σ' ὅσους

πωλοῦν ναρκωτικὰ στὴ νεολαία, προ-βλέπονται παραδειγματικὲς ποινές,

μέχρι ἰσοθίων καταναγκαστικῶν ἔρ-γων, στοὺς λαδρεμπόρους καὶ στοὺς

συνενοχούς τους. Θὰ αὐξηθοῦν ἐπί-σης σημαντικὰ οἱ ἀμοιβὲς τῶν υπαλ-λήλων, που θὰ ἀναλάβουν τὴν και-νούργια ἐκστρατεία ἐναντίον τοῦ ἐμ-πορίου ναρκωτικῶν. Στὰ νοσοκομεῖα καὶ τὰ ἱδρύματα ποὺ θεραπεύουν τοὺς τοξικομανεῖς θὰ δοθοῦν μεγάλα ἐπιδόματα. Οἱ τοξικομανεῖς θὰ ἐγ-γράφονται σὲ εἰδικὸ μὴτρώο, γιὰ νὰ παρακολουθοῦνται ἐυχερότερα.

'Εκεῖνο ὅμως που πρέπει νὰ γί-νῃ πρὶν ἀπὸ καθετὶ ἄλλο, ἂν πρό-κειται νὰ ἐκλείψῃ ἡ πλὴγὴ τῶν ναρ-κωτικῶν άπ' τὶς 'Ηνωμένες Πολιτει-ές, εἶναι ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἐκπαιδευτι-κοῦ συστήματος, που μὲ τὴν μεγάλη ἐλευθερία ποὺ ἀφῆνε στοὺς δασκά-λους καὶ τοὺς μαθητές, εἶναι—ὅπως εἴπαμε—κυρίως ὑπεύθυνο γιὰ τὸ κα-τάντημα τῆς νεολαίας. Φυσικά, ἡ ἐ-λευθερία αὐτὴ εἶναι ἀλληλένδετη κ' αὐτὸ τὸ ἐμπόριο. 'Αναφέρεται λ.χ. ἡ περιπτώση ἐνὸς μαθητοῦ 16 ἐτῶν ποὺ κέρδιζε 100 δολλάρια τὴν ἡμέρα πουλώντας ναρκωτικὰ στοὺς συμμαθητὰς του.

Δὲν εἶναι μικρὲς οἱ ποσότητες

Κάδε γενιὰ

ἔχει καρδιά

Διήγημα τοῦ ΖΑΚ ΝΤΕΚΑΝ

Είχε φορέσει ἕνα ὠραῖο ντεκολτέ φόρεμα, κι ὅταν μπήκε στὸ καζίνο, κρατώντας τὸν πα-τέρα της άπ' τὸ μπράτσο, ἡ καρδιά της χτυποῦσε δυνατὰ. Στὸ πέρασμά της, ὁ κόσμος γύριζε γιὰ νὰ τοὺς κοιτάξῃ κ' ἡ Φλοράνς δὲν ἤξερε ἂν οἱ κολακευτικοὶ ψιθύροι ἀπευθύνονταν σ' αὐτὴν καὶ στ' ὠραῖο της φόρεμα ἢ στήν ἐξαι-ρητικὴ καυμότητα τοῦ νέου αὐτοῦ ἀκόμα ἄντρα, που ἦταν ὁ πατέρας της. 'Η Φλοράνς ἦταν πο-λὺ περιφάνη που εἶχε γιὰ καβαλλιέρο τὸν ὠ-ραῖότερο ἄνδρα που ὑψήρχε ἐκεῖ, κ' ἔκανε ὅτι μποροῦσε γιὰ νὰ μὴν ἀποκαλύψῃ πὼς ὁ ἄνθρω-πος που τὴν συνόδευε ἦταν ὁ πατέρας της.

—Μπαμπά, μ'ας κοιτάζουν! εἶπε σιγὰ.

—Εἶναι πολὺ φρεσκό! ἀπάντησ' ἐκεῖνος γε-λώντας.

'Η Φλοράνς ἔπαιξε 1.000 φράγκα καὶ τάχα-σε, μ' ἕναν τρώτο που τῆς φάνηκε ὀδικος κι ἄ-νεξήγητος. "Επειτα ἄλλες 3.000 φράγκα ἔκαναν φτερά, κ' ἡ νέα ἄρχισε νὰ μιστῇ τὸν κρουτιέρη. Νευρική καὶ πολὺ φουρκισμένη γιὰ τὴν τύχη της, που ἦταν φανερὸ πὼς εἶχε ταχθῇ ἐναντίον της, ἀποφάσισε ν' ἀφήσῃ τὸν περασμένο πολὺο γῆρο χωρίς νὰ παίξῃ. Παρατήρησε τότε ἕνα μασοῦ ἄσπρο καὶ νευρώδες χερί που τακτοποι-οῦσε μάρκες ἐδῶ κ' ἐκεῖ καὶ γοητευμένη, πρό-σεξε ὅτι τὰ ποσὰ που τοποθετοῦσε μὲ τόση νω-χέλεια αὐτὸ τὸ χερί ἦταν σημαντικώτατα. Πολ-λοὶ ἄνθρωποι συνωστίζονταν γύρω άπ' τὸ τραπέ-ζι. Τὸ βλέμμα τῆς Φλοράνς ἀκολούθησε τὸ μπρά-τσο στὸ ὅποιο ἄνῃκε τὸ χερί τοῦ τρωμεροῦ παί-κτη, καὶ σκόβοντας λιγάκι πρὸς τὰ ἑμπρός, ἀ-νακάλυψε τὸ πρόσωπό του. Πολλὰ ἀγά! Τῆς εἶχε κιόλας χαμογελάσει, καὶ δὲν τῆς ἔμνε πα-ρὰ νὰ μετανοήσῃ γιὰ τὸ θρόσος της. Συγχρό-νως, ἀθανόταν πολὺ κολακευμένη: 'Ηταν ψη-λὸς, ἀθλητικὸς, κ' ἡ Φλοράνς εἶχε προσφάσει νὰ παρατηρήσῃ τὰ ξανθὰ μαλλιά του, τὸ ἥλιοψη-μένο του πρόσωπο καὶ τὰ ὠραῖα γαλανά μάτια του.

«Θὰ εἶναι καμμιὰ τριανταπενταριά χρονῶν», συλλογίστηκε, κ' ἔπαιξε 2.000 φράγκα στὸ 35. —Εἶστε δεσιδαίμων;

Γύρισε καὶ τὸν εἶδε πὺο τῆς χαμογελοῦσε. Τὰ χεῖρα του ἔπαιζαν μὲ μάρκες, που ῥιλιτροῦ-σαν καὶ χτυποῦσαν ἀνάμεσα στὰ μακρινὰ νευρι-κὰ του δάχτυλα.

—Γιατὶ ποντάρετε πάντα στὸ 35;

Ἡ Φλοράνς κοκκίνισε ἀκόμα πὺο πολὺ, σὰ νὰ μποροῦσε ὁ ἀγνώστος νὰ μαντέψῃ τὴν ἀνό-ρητὴ σκέψη που τὴν εἶχε κάνει νὰ δοκιμάσῃ τὴν τύχη της σ' αὐτὸ τὸν ἄριθμό.

—Ἐπιτρέπεται νὰ σ'ας προσφέρω ἕνα ποτή-ρι;

—Εὐχαριστῶ, δὲν εἶμαι μόνη, ἀπάντησε ἡ Φλοράνς, δείχνοντας τὸν πατέρα της που, κα-θισμένος στὸ μπάρ, ἔπαιε τὸ οὔισκο του.

Ὁ ἄγνωστος γύρισε κ' ἔφριξε πρὸς τὸ μπάρ ἕνα βλέμμα ὅπου ἔλαμψε γιὰ μιὰ στιγμή μὲ σκληρὴ ἄσφραξή ἤλεια.

—Ὁ κύριος εἶναι μαζί σας; ρώτησε μὲ χα-μηλὴ φωνή, οἰχώντας αὐτὴ τὴ φορὰ μιὰ ἀνωμ-φιστήτητα φθορὴν ματιὰ στὸν ἀντίπῃλό του.

Ἡ Φλοράνς λίγο ἔλειπε νὰ προδώσῃ τὸ μυ-στικὸ της καὶ ν' ἀπαντήσῃ: «Εἶναι ὁ πατέρας μου», μὰ ἔπειτα σκέφτηκε πὺο καλὰ κι ἀπάντησε: —Μάλιστα, αὐτὸς ὁ κύριος εἶναι μαζί μου.

—'Α, ἔκαν' ἐκεῖνος. Ἀχρῖο ὅμως;

'Αλλὰ ἡ Φλοράνς ἀπομακρυνόταν κιόλας, καί, μὲ σκληρότητα, γύρισε μιὰ στιγμὴ γιὰ νὰ τοῦ χαμογελάσῃ γοητευτικά.

Βγαίνοντας άπ' τὸ καζίνο, ὁ πατέρας της τῆς εἶπε:

—Ξέρεις αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο που μ'ας κοιτά-ζει;

—Τὸν ξανθὸ μὲ τὰ μπλὲ μάτια; Ναι, προσπά-θησα νὰ μὲ φλερτάρῃ πρὸ ὀλίγου. Πὼς τὸν βοί-σκες;

—Ὁραῖο, ἀπάντησε ὁ πατέρας, ἀλλὰ πρό-σεξε, ἔχει κεφάλι παίκτη...

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ Φλοράνς ἦταν ξεπλωμένη στήν πλῆξ. Διπλά της, ὁ πατέρας της εἶχε ἀ-κουμπήσει ἕνα περιθιὸκ στὸ πρόσωπό του καί, ἀκίνητος, ἔκανε ἡλιοθεραπεία στὸ σῶμα του.

—Κοιμάσαι; τὸν ρώτησε ἡ κόρη του.

—Ὁχι.

—Θέλεις νὰ σοῦ διηγηθῶ μιὰ ἱστορία; "Ε, λοιπόν! Φαντάσου, πατέρα, ὅτι βγαίνοντας άπ' τὴ μικρὴ μπουτικὴ τοῦ λιμανιοῦ, ὅπου, τὸ πρῶτ, εἶχα ἀγοράσει ἕνα ψάθινο καπέλλο, δροθήκα φά-τσα μὲ φάτσα... μὲ ποιὸν νομίζεις;

—Μὲ τὸν Μάρλον Μπράντο!

—Μὲ κοροϊδεύεις, μπαμπά; Μὲ τὸν Δὸν Ζου-άν μου τοῦ καζίνο, ἀπλούστατα! Μοῦ μίλησε καὶ τοῦ ἀπάντησα, καὶ μὲ κάλεσε νὰ χορῶψωμε ἀποψε στήν «Τροπικάνα», καὶ δέχτηκα!

—Φαίνεται πὼς αὐτὸς ὁ τύπος κινηγεῖ τὴν οἰκογένειά μας, εἶπε ὁ πατέρας ξεσκεπάζοντας τὸ πρόσωπό του κι ἀκουμπώντας στὸν ἄγκωνα του. 'Ημουν στὸ μπάρ πρὸ ὀλίγου, κ' ἤρθε καὶ κάθησε δίπλα μου.

—Ὄχι;

—Μου, τὸν συνόδευαν δυὸ ὠραιότερες στάρ-λετ —τουλάχιστον ἔτσι μοῦ φάνηκαν— κ' ἤρ-θαν καὶ τοὺς δοῦχαν δυὸ νεαροὶ μ' ἐμφάνιση ἡ-θοποιῶν. "Ολοι αὐτοὶ οἱ ὁμορφονιοὶ κ' οἱ ὁμορ-φονιὲς ἄρχισαν νὰ μιλοῦν γιὰ τὸν κινηματογρά-φο.

—Τί ἔλεγαν;

—Μιλοῦσαν μὲ οἰκειότητα γιὰ πολὺ ἐνδοξα ὀνόματα, κι ἀστεεινοῦσαν ἀναμεταξύ τους... 'Ο γόγος σου λέγεται Μπερτράν, ἀν κατὰλα καλὰ.

Ξάπλωσε καὶ πάλι κ' ἔκρινε ξανὰ τὸ πρό-σωπό του μὲ τὸν περιθιὸκ. 'Η Φλοράνς εἶχε ξαφνικὰ μελαγχολήσει. Πῆρε μιὰ χούφτα ἄμμο καὶ τὴν ἄφησε νὰ κυλήσῃ ἀνάμεσα στὰ χεῖρια της.

—Μπαμπά, θέλεις νὰ μοῦ δώσης μιὰ συμ-βολή;

—Ναι.

—Νὰ δῶθ' μαζί του ἀπάντε;

—Βγές, ἂν θέλῃς, ἀλλὰ σὲ προειδοποιῶ πὼς θὰ σὲ ρωτήσῃ ἂν θέλῃς νὰ παίξῃς στὸν κινη-ματογράφο.

Ἡ Φλοράνς ἔμνε μερικὲς στιγμὲς σιωπη-λῃ, κ' ἔπειτα ἔηλωσε, μὲ σταθερὴ φωνή:

—Πολλὸ καλὰ, δὲν θὰ βῶθ' μαζί του. Κέρ-δισες!

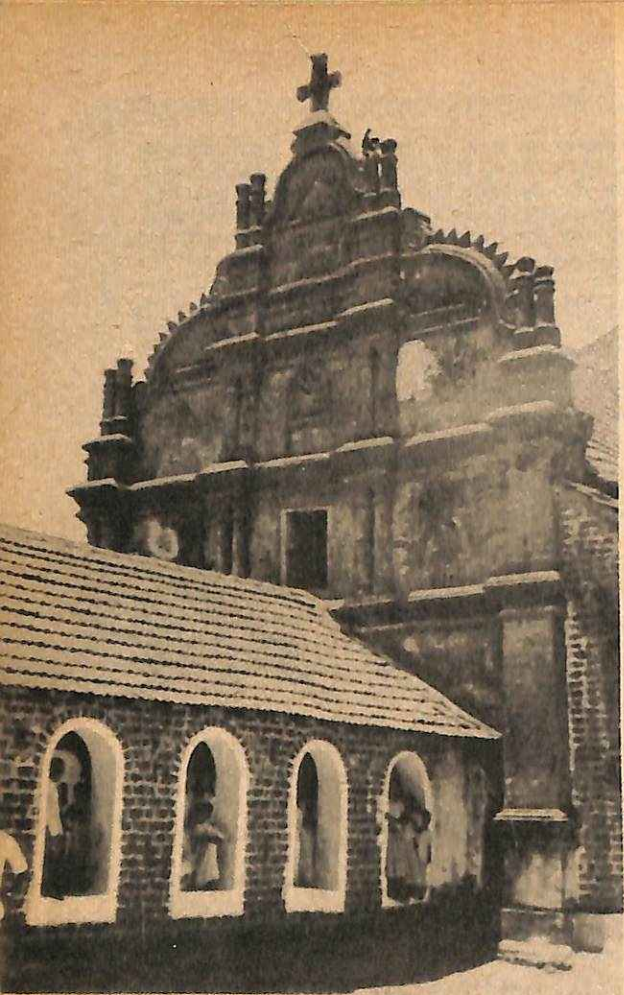
Τὸν περιθιὸκ κύλησε στήν ἄμμο. 'Ακουμπι-σμένος πάλι στοὺς ὄμους, ὁ πατέρας τῆς τῆς εἶδε ν' ἀποκαρκεῖται πρὸς τὸν ξενοδοχὸς. "Ενωθε ἕνα παράξενο αἶσθημα νίκης κι ἀνυψήσιας.

Τὸ δρόμῳ, τὸ φαγητὸ ἦταν πολὺ θλιβερό. Ἡ Φλοράνς ἔκανε μούτρα, ἔκοβε τὸ κραῖς τῆς α' ἐμβρόθεια, κι ἀπέφηνε νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι.

Δὲ τρεῖς φορές ὁ πατέρας τῆς προσπάθησε ν' ἀρχίσῃ κάποια συζήτηση, μὰ ἡ Φλοράνς ἀπαν-τοῦσε λακωνικά.

—Νομίζω πὼς θὰ πάω νὰ κοιμηθῶ, εἶπε ὁ-ταν τελείωσαν.

Ὁ θυρωρὸς τοῦ ξενοδοχείου τοὺς ἔδωσε τὰ κλειδιά τους. "Οταν ἔφτασαν στὸ ἔθδμο πά-τωμα, ἡ Φλοράνς φίλησε τὸν πατέρα της στὸ μέτωπο, τοῦ εἶπε μιὰ ἔξορ καληνύχτα καὶ μπή-κε στὸ δωμάτιό της. «Ὁ πατέρας ἀναστένναξε,

Ο ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΘΩΜΑ, στην Άνγκιούρ. Μολοντί χριστιανικός ναός, είναι φανερό η επίδραση του περιβάλλοντος στην αρχιτεκτονική του

Είς την άνωτάτην νοτιοδυτικήν ἄκρην τῶν Ἰνδιῶν, μεταξύ τῶν παραλίῳν τῆς Ἀραβικῆς θαλάσσης καὶ τῆς ὀρεινῆς τοῦ δυτικοῦ Γκάτς, ὑπάρχει μία ἐκτεταμένη περιοχή, ἡ ὁποία, ἐν πολλοῖς, ἔχει περισσότερα κοινὰ χαρακτηριστικά μετ' τὴν Ἀνατολικὴν Μεσόγειον, παρά μετ' τὸ ὑπόλοιπον τῆς χώρας εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκει. Ἡ περιοχή αὕτη εἶναι ἡ παραλία τοῦ Μαλαμπάρ, ἡ ὁποία περιλαμβάνει τὴν ὁμώνυμον ἐπαρχίαν. Μέχρι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἀποτελεῖτο ἀπὸ τὰς δύο ἰνδικὰς ἡγεμονίας τοῦ Κοτσίν καὶ τοῦ Τραβανκόρ, αἱ ὁποῖαι σήμερον ἔχουν συγχωνευθῆ εἰς τὴν Ἑνωσιν τῆς Κεράλα. Τόση μεγάλη εἶναι ἡ συγγένεια μετ' τὴν Ἑγγύς Ἀνατολήν, ὥστε ὅταν ἐπιχειρήσῃ κανεὶς νὰ περιγράψῃ τὸ Μαλαμπάρ, ἀμέσως τοῦ ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν ἡ φράσις «Ἡ Μεσόγειος εἰς τὰς Ἰνδίας».

Ο περιηγητὴς πού θά ἐπιχειρήσῃ νὰ διασχίσῃ τὴν χώραν θά συναντήσῃ χωρὶά ἀπομονωμένα μέσα εἰς τὴν ὀρεινὴν θάλασσαν τῆς τροπικῆς ζούγκλας. Καὶ κεῖ, μετὰ πλῆξιν θ' ἀντικρύσῃ πελώριους σταυρούς, ἐγκατεστημένους εἰς τὴν εἶσοδον ἐνὸς ἐκάστου χωρίου. Εἰς τὸ κέντρον τοῦ χωρίου ὑπάρχει μία, κατὰ κανόνα, κολλοσιαία ἐκκλησία, ἡ ὁποία ὁμοιάζει μετ' μητρόπολιν. Καὶ αὐτὸ σημαίνει ὅτι οἱ κάτοικοι τοῦ τόπου ἐκείνου εἶναι χριστιανοί, ἢ, ὅπως εἶναι ἐπιτοπίως γνωστοί, Ναζαρηνοί.

Θά συναντήσῃ ἀκόμη ὁ περιηγητὴς τίς γυναῖκες, πού μεταφέρουν τὸ νερό τοῦ νοικοκυριοῦ τῶν ἀπὸ τὴν πηγὴ τοῦ χωριοῦ εἰς μετ' πηλῆρας στάμνας, εἰτε μετ' ὀρεχάκινα δοχεῖα, νὰ εἶναι ἐνδεδυμένα ἀκριβῶς ὅπως αἱ γυναῖκες ἐνὸς ἀραβικοῦ χωριοῦ τῆς Παλαιστίνης. Εἰς τὸ μέρος αὐτὸ τῶν Ἰνδιῶν, ὅπου αἱ ἄλλαι γυναῖκες περιφέρονται μετ' γυμνὰ τὰ στήθη, εὐλόγος εἶναι νὰ ὑποθέσῃ κανεὶς ὅτι πρόκειται περὶ Μωαμεθανίδων.

Πρίγκιψ Πέτρος τῆς Ἑλλάδος

(Ἀπὸ τὴν σειρά τῶν ἐξερευνησέων στὴν Ἀσία)

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΟΑΣΗ ΣΤΙΣ ΙΝΔΙΕΣ

Μεταξὺ Ἀραβικῆς θαλάσσης καὶ τοῦ δυτικοῦ Γκάτς, στὸ Μαλαμπάρ, ζοῦν 4.000.000 χριστιανῶν. Κ' εἶναι ἡ ἱστορία τους ἓνα μάθημα πίστεως καὶ ἀφοσιώσεως γιὰ κάθε χριστιανὸ μελετητὴ

Ἀνάλογος παρεξήγησις θά συμβῇ εἰς τὸν περιηγητὴν, ὅταν ἐπισκεφθῇ μερικὰς παραλίους πόλεις, ὅπως π.χ. τὴν Ἑρνάκουλαμ ἢ τὴν Ματτάνσερυ, ὅπου θά διαπιστώσῃ τὴν ὑπαρξίν συναγωγῶν εἰς τὰς κεντρικώτερας ὁδοὺς τῶν. Οἱ λειτουργοὶ τῶν συναγωγῶν αὐτῶν εἶναι μαύροι ἢ λευκοί, ἀναλόγως τῆς ἀρχαιότητος τοῦ καθιδρύματος.

Οἱ χριστιανοί, ἐν τούτοις, ἀποτελοῦν τὴν πλειοψηφίαν τοῦ πληθυσμοῦ τῆς ἀπομακρυσμένης αὐτῆς ἐπαρχίας τῶν Ἰνδιῶν, τοῦ Μαλαμπάρ.

Εἰς τὸ σήμερινόν μου ἄρθρον θά διαπραγματευθῶ ἀποκλειστικῶς μετὰ τὰς διαφορὰς χριστιανικῆς κοινότητος, τὰς ὁποίας ἐγνώρισα ἐπισκεπτόμενος τὸ Μαλαμπάρ. Ἐάν συμπεριληφθοῦν οἱ καθολικοὶ τῆς δυτικῆς ἐκκλησίας (παπικοί) καὶ οἱ διαμαρτυρόμενοι, ὁ ἀριθμὸς τῶν, προστιθέμενος εἰς τὸν ἀριθμὸν ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἀκολουθοῦν τὴν ἀνατολικὴν ἐκκλησίαν, ἀνέρχεται εἰς τέσσαρα ἑκατομμύρια. Νομίζω ὅτι πολλὰ μπορεῖ νὰ διδαχθῇ ἓνας πού πιστεύει εἰς τὸν χριστιανισμόν, ἔστω καὶ ἀπὸ μιά ἐπιφανειακὴ γνῶσιν τῶν ἐκκλησιῶν τοῦ Μαλαμπάρ. Τὸ μάθημα πού θά τοῦ προσφέρῃ ἡ ἐξέτασις αὐτή, εἶναι ἱκανὸν νὰ τὸν πλουτίσῃ μ' ἓνα αἶσθημα τῆς σμικρότητός του καὶ ἐάν εἶναι εὐκρινὴς καὶ ταπεινὸς θά παραδεχθῇ πόσα λίγα γνωρίζει ὁ ἄνθρωπος διὰ τὰς ἀρχὰς καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς θρησκείας πού ἀκολουθεῖ.

Ὁ ἑλληνορωμαϊκὸς πολιτισμὸς διεισδύει στὰ βάθη τῶν Ἰνδιῶν

Ἐν πρώτοις, φαίνεται τελείως ἀπίστευτον ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ ὁποιοδήποτε σχέσις μεταξὺ τῆς νοτιοδυτικῆς αὐτῆς ἄκρας τῶν Ἰνδιῶν καὶ τῆς Ἀνατολικῆς Μεσογείου. Ἡ ἀπόστασις εἶναι ἀπέραντος καὶ ἐπὶ πλέον μεταξὺ τοῦ Μαλαμπάρ καὶ τῆς Ἑγγύς Ἀνατολῆς μεσολαβεῖ ὀλόκληρον τμήμα τοῦ Ἰνδικοῦ ὠκεανοῦ, ἡ Ἀραβικὴ θάλασσα. Πρέπει προηγουμένως νὰ κατανοήσῃ τὴν θαυρτήτα ὀρισμένων παραγόντων—ὅπως τῶν ἀνέμων, τῶν κλιματολογικῶν συνθηκῶν, τῆς περιόδου τῶν βροχῶν, τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς κατευθύνσεως τῆς μεταναστεύσεως— νὰ ἀντιληφθῇ τὸν ρόλον πού παίζουν εἰς τὴν ἐπιμίξιαν τῶν λαῶν, διὰ νὰ δυνηθῇ δεόντως νὰ ἐκτιμῇσιν ὁλονδήποτε εἶδος σχέσεως ἥθελε διαπιστώσῃ μεταξὺ τῶν δύο τούτων ἀπομακρυσμένων περιοχῶν.

Ἡ ἱστορία ἀναφέρει πρῶτον τὸν ἐξ Αἰγύπτου ποινοπόρον Ἰππαλόν, ὁ ὁποῖος κατὰ τὸν πρῶτον μ.Χ. αἰῶνα ἀνεκάλυψε θάλασσαν ὁδὸν συνδέουσάν κατ' εὐθείαν τὴν Ἀραβίαν μετὰ τὰς Ἰνδίας, χωρὶς νὰ εἶναι ὑποχρεωμένος ὁ ταξιδιώτης νὰ παραπλεύσῃ τὰ παράλια ὅπως ἐγίνετο ἔως τότε.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης οἱ ἐμπορικὸι δεσμοὶ μεταξὺ τοῦ ἑλληνορωμαϊκοῦ κόσμου καὶ τῶν νοτίων Ἰνδιῶν καθίστανται σενώτεροι. Οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Ῥωμαῖοι προμηθεύονται ἐξ Ἰνδιῶν ὅλα τὰ ἀποικιακὰ εἶδη καὶ ἡ ἐπαφὴ αὐτὴ συνεχίσθη καὶ κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας τοῦ Βυζαντίου. Συντόμως ὁμοῦ οἱ Βυζαντινοὶ ἐξετοπίσθησαν ὑπὸ τῶν Σασανιδῶν Περσῶν, οἱ ὁποῖοι μετ' τὴν σειράν των καὶ κατὰ τὸ τέλος τῆς 2ας μ.Χ. ἐκατονταετηρίδος ἐξετοπίσθησαν ὑπὸ τῶν Ἀράβων.

Ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας ἡ Δύσις ἐπρομηθεύετο τὰ ἐξ Ἰνδιῶν ἐμπορεύματα ἀποκλειστικῶς μετ' τὴν μεσολάθεσιν τῶν σκληραγωγημένων κατοίκων τῆς ἐρήμου, μέχρις ὅτου οἱ Πορτογάλοι κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς δεκάτης ἑκατονταετηρίδος ἀποκατέστησαν καὶ πάλιν ἄμεσον ἐμπόριον μεταξὺ τῆς Δύσεως καὶ τῆς Ἀνατολῆς.

Ὅταν, μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς Βραζιλίας, ὁ Βάσκο ντὲ Γκάμα, περιπλεύσας τὸ Ἀκρωτήριο τῆς Καλῆς Ἑλπίδος, ἐφθασεν εἰς τὴν Καλκούταν τὸ 1498, τόσον αὐτὸς ὅσον καὶ οἱ σύντροφοί του ἔμειναν κατάπληκτοι εὐρόντες πλῆθος χριστιανῶν ἐγκατεστημένων εἰς τὰς ἀνεξερευνητάς ἐκεῖνας ἀκτὰς. Δυστυχῶς ὁμοῦ ἡ ἄμεσος ἀντίδρασις τῶν μαρτυρεῖ ὅτι δὲν ἀντελήφθησαν τὴν θαυτέραν σημασίαν τοῦ γεγονότος. Ἐφέρθησαν ὡς στενοκέφαλοι κατακτηταί.

Οἱ Πορτογάλοι προπαγανδίζουν γιὰ τὸν Πάπα στὸ Μαλαμπάρ

Κατ' ἀρχὰς οἱ χριστιανοὶ τοῦ Μαλαμπάρ παρέμειναν ἀνύποπτοι. Ἀποκεκομμένοι καθὼς ἦσαν ἐπὶ ὀλοκλήρου αἰῶνας ἀπὸ τὸν ὑπόλοιπον χριστιανικὸν κόσμον, ἤγινον καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν ὑπαρξίν τῆς δυτικῆς παπικῆς ἐκκλησίας. Αἱ μόναι ἐπαφαὶ τὰς ὁποίας εἶχον μετὰ τοὺς ὁμοθρήσκους των, εἶχον λάθει χώραν πολὺ πρὸ τοῦ Σχίσματος τῆς ἐνδεκάτης ἐκατονταετηρίδος, καὶ ἀνήγοντο εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὅποτε Νεστοριανοὶ ἱεραπόστολοι κατὰ τὴν πορείαν των τῆς ἐκπληκτικῆς ἐπεκτάσεως τοῦ προσηλυτισμοῦ

των, ἐφ' ὀλοκλήρου τῆς Ἀσίας, εἶχον φθάσει καὶ εἰς τὴν ἀπομακρυσμένην ταύτην χώραν. Οἱ χριστιανοὶ τοῦ Μπαλαμπάρ, χωρὶς νὰ ἔχουν γνῶσιν τῶν ἐξελιξέντων εἰς τὸν ὑπόλοιπον κόσμον, διετήρουν μετὰ σεβασμοῦ τὰ παραδοθέντα.

Ἡ κατήχησις τῶν Πορτογάλων ἐγένετο λοιπὸν εἴτε εἰς τοὺς ἀπογόνους τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων πού εἶχε προσηλυτίσει αὐτοπροσώπως ὁ Ἀπόστολος Θωμᾶς (διότι ἡ παράδοσις φέρει τὸν ἀπόστολον ἀποβιβασθέντα εἰς τὴν παραλίαν τοῦ Μαλαμπάρ περὶ τὸ ἔτος 52 μ.Χ., ὅποτε καὶ εἰσῆλθῃ ἐκεῖ διὰ πρώτην φοράν ἡ διδασκαλία τοῦ Θεανθρώπου), εἴτε ἦσαν ἀπόγονοι τῶν προσηλυτισθέντων ὑπὸ τῆς νεστορικῆς αἵρέσεως. Οἱ τελευταῖοι εἶχον τεθῇ ὑπὸ τὴν πνευματικὴν κυριαρχίαν τοῦ Καθολικοῦ τῆς Ἀνατολῆς, ὅπως ὀνομάζετο ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐκκλησίας τῶν νεστοριανῶν, ὅστις ἔδραν του εἶχε τὴν Κτησιφώντα-Σελεύκειαν, πλησίον τῆς Βαγδάτης ἐν Μεσοποταμίᾳ, καὶ διετήρουν ἐπαφὴν μετὰ τὸν πατριάρχην Βαβυλῶνος, ὅστις ἦτο ὑποτεταγμένος εἰς τὸν Καθολικὸν τῆς Ἀνατολῆς καὶ ἤδρευεν εἰς τὴν Νίσειν ἥτις ἐκεῖτο πλησίον τῆς σημερινῆς Μοσσοῦλης.

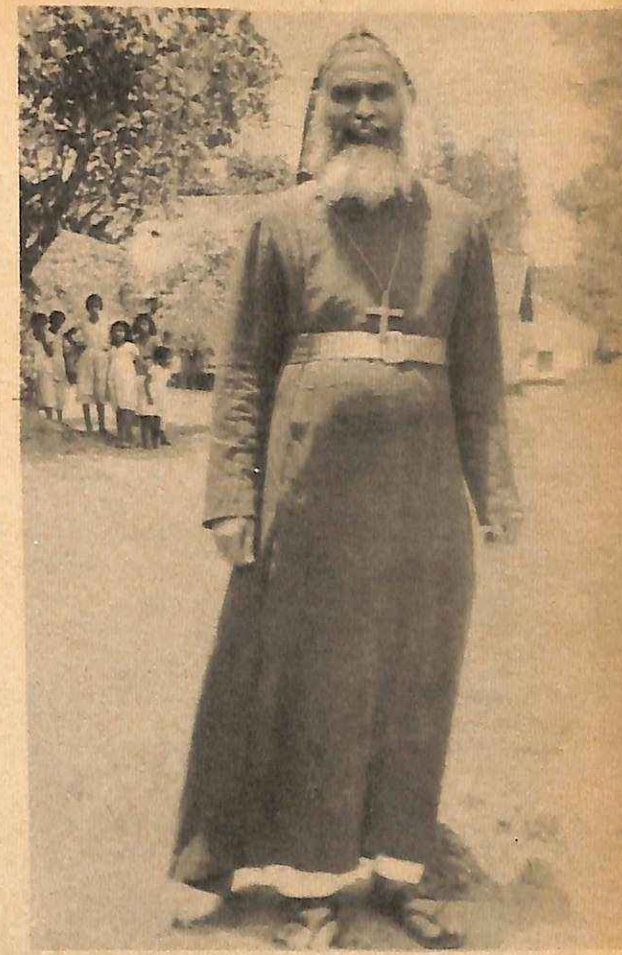
Ὅταν οἱ χριστιανοὶ τοῦ Μαλαμπάρ διεπίσταναν ὅτι οἱ Πορτογάλοι ἤξιον ἀπὸ αὐτοῦς ν' ἀναγνωρίσουν τὸν Πάπαν τῆς Ρώμης ὡς τὸν ἀνάτατον ἀρχηγὸν ὅλου τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου, ν' ἀποκηρύξουν τὰ δόγματα των ὡς αἰρετικά, ν' ἀποδεχθοῦν τὴν λατρείαν τῶν εἰκόνων τῆς Δύσεως καὶ νὰ δεχθοῦν ὅπως εἰς τὸ ἔξῃς οἱ ἐπίσκοποι των χειροτονοῦνται ἀπὸ τοὺς Λατίνους κληρικούς, ἐπανεστάθησαν.

«Ἡ ἰδική μας εἶναι ἡ πρωταρχικὴ πίστις, ἀνέκρας. Μᾶς τὴν ἐδίδαξεν ὁ ἀπόστολος Θωμᾶς καὶ οὐδένα λόγον ὀλέσμεν νὰ μετατρέμωμεν αὐτὴν πρὸς χάριν τῶν ἰδικῶν σας ἀποφάσεων!».

Ἡ ἀπάντησις τῶν Πορτογάλων ἦτο ἀποστοματικὴ. Εἰσήγαγον τὴν ἱεράν Ἐξέτασιν καὶ ἀρκετοὶ κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ τῆς Ἰνδικῆς ἐκκλησίας ἐσφύρησαν εἰς τὸν Γκάτ, (ἡ ὁποία κεῖται βορρῶς τοῦ Μαλαμπάρ καὶ κατέχεται μέχρι σήμερον ὑπὸ τῆς Πορτογαλίας) καὶ ὑπεβλήθησαν εἰς τὰ βασανιστήρια τοῦ ἀναμορφωτικοῦ δικαστηρίου.

Ἐν τῇ ἀπογνώσει των οἱ χριστιανοὶ τοῦ Ἁγίου Θωμᾶ, ὅπως ἀποκαλοῦν ἐνίοτε αὐτοὺς οἱ πιστοὶ τῶν ἐκκλησιῶν τοῦ Μαλαμπάρ—ἀπετάθησαν εἰς τοὺς πατριάρχας τῆς Ἀνατολῆς διὰ βοήθειαν.

Μὴ δυντες κατατοπισμένοι, ὡς ἐκ τῆς μα-

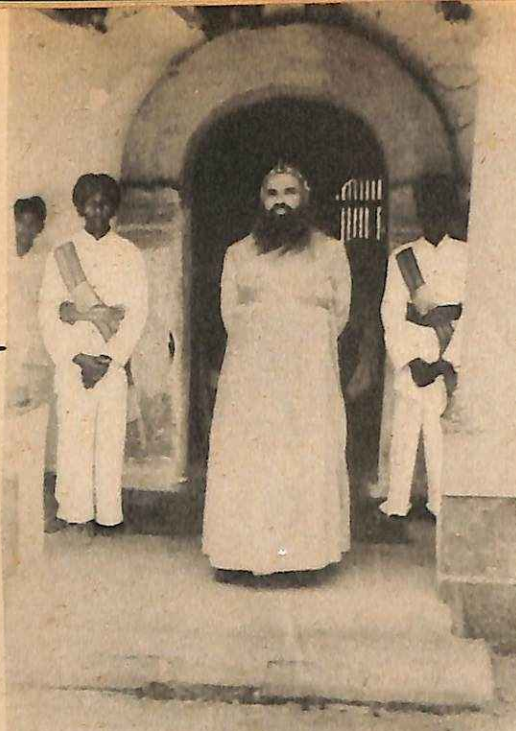

Ο ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΣ Γιοχανὸν Μάρ-Θωμᾶς, ἀρχηγὸς τῆς Ἐκκλησίας τῶν Μάρ-Θωμαϊτῶν, οἱ ὁποῖοι, παρὰ τίς μεταρρυθμίσεις πού εἰσήγαγον τελευταῖα, ἐξακολουθοῦν βασικά νὰ δέχονται τὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως τῆς Α' Οἰκουμ. Συνόδου.

Ο ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΣ Μάρ-Βασίλειος Γκηδαργῆς, ἀρχηγὸς τῆς αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τοῦ Μαλαμπάρ, ἡ ὁποία ἀπεσπᾶσθ ἀπὸ τὴν Ὀρθόδοξο Συριακὴ Ἐκκλ. τῆς Ἀντιοχείας Οἱ πρόγονοι τοῦ ποιμνίου βαπτίσθησαν ἀπ' τὸν Ἀπόστολο Θωμᾶ.

‘Η ανάμνηση του ‘Αγίου Θωμά συγκινεί ακόμη τις ψυχές τών ‘Ινδών πιστών τής ανατολικής εκκλησίας

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ τής ‘Ανγιούρ, έξω από την πύλη του ναού του ‘Αγίου Θωμά. ‘Η ανάμνηση του ‘Αποστόλου τών ‘Ινδών σώζεται ακόμη ζωντανή.

κραιώνου απομονώσεως, περί τών διακρίσεων αϊ όποιοι είχαν αναπτυχθῇ ἐντός τῆς ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας τοῦ Βυζαντίου διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ἀπέστειλαν ἐκκλησίαις βοηθείας ἀδιακρίτως τόσοις πρὸς τὸν νεοτοριανὸς τῆς Περσίας ὅσον καὶ πρὸς τοὺς Συριανοὺς ἱακωθίτας. ‘Αλλὰ ἐν τῷ μεταξύ οἱ Πέρσαι καὶ Χαλδαῖοι ὁπαδοὶ τοῦ Νεστορίου εἶχον ἐκλείψει ἐξ αἰτίας τῶν ἐπιδρομῶν τῶν Μογγόλων καὶ τῶν Μωαμεθανῶν εἰς τὴν ‘Εγγύς ‘Ανατολήν. Εἰς τὴν πρόσκλησιν ἐπομένως τῶν μαλαβιτῶν ἀνήντησαν μόνον οἱ ἱακωθίται τῆς Συρίας, οἱ ὁποῖοι καὶ ἀπέστειλαν ἀντιπροσωπεῖαν, ἐντεταλμένην νὰ χειροτονήσῃ ἐπισκόπους καὶ νὰ καθοδηγήσῃ τὸ ὑποφύρον ποῖμνιον τῶν ‘Ινδῶν. Οἱ ἀπεσταλμένοι αὐτοὶ δὲν ἔφθασαν εἰς τὸν προορισμὸν τῶν, διότι οἱ Πορτογάλοι τοὺς συνέλαβαν καὶ τοὺς μετέφεραν εἰς τὴν Γκόαν, ὁπόθεν οὐδεὶς πλέον ἐγένετο λόγος περὶ αὐτῶν.

‘Η θηριώδης αὕτη πράξις τῶν Πορτογάλων ἀποτελεῖ τὸ ἄκρον ἔωτον τῆς προκλήσεως. Σχεδὸν ὁλόκληρος ἡ χριστιανικὴ κοινότης τοῦ Μαλαμπάρ ἐπανεστῆσε καὶ ὥρκισθη νὰ διακόψῃ πᾶσαν σχέσιν μὲ τοὺς Πορτογάλους παπικούς καθολικούς, τοὺς ἐπιδρομεῖς.

Εὐτυχῶς ἐπηκολούθησε μιά ἀνάπαυλα, ὅταν οἱ Πορτογάλοι ὑπεσκελίσθησαν ὑπὸ τῶν διαμαρτυρομένων ‘Ολλανδῶν. Οὔτοι, ἀδιάφοροι διὰ τὰς θρησκευτικὰς ποιοτήσεις τῶν ἰθαγενῶν καὶ ἀρκούμενοι μόνον εἰς τὸ νὰ μὴ εὕρουν ἐμπόδια ἐμπορευόμενοι μετ’ αὐτῶν, ἐγκαθίδρυσαν περίοδον ἀνοχῆς καὶ εἰρήνης, ἡ ὁποία καὶ ἐξηκολούθησε μέχρι τῆς ἐποχῆς κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ Βρεταννοὶ ἔφθασαν ἐκεῖ τὸ 1796. Τοῦτο ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι αἱ ἐκκλησίαι τοῦ Μαλαμπάρ παρέμειναν ἔκτοτε τελειωτικῶς ἀπηλλαγμέναι ἀναταραχῶν, διότι, ὡς θὰ ἴδωμεν, ἤρχισαν νὰ ἀναθρᾶζουν ἐσωτερικὰ διαμάχαι. ‘Αλλὰ τουλάχιστον ἡ ἐξωτερικὴ ἀνάμειξις ἔπαυσε καὶ ἡ κοινότης ἀφέθη νὰ ἐξομαλύνῃ τὰς ἱδικὰς τῆς δυσκολίας ἐν πλήρει ἀνεξαρτησίᾳ καὶ ἐλευθερίᾳ.

Σήμερον, αἱ χριστιανικαὶ ἐκκλησίαι τοῦ Μαλαμπάρ διαιροῦνται εἰς τὰς ἀκολουθοῦσας κοινότητας:

1. ‘Η Νεστοριανή, ‘Ασσυριο-Χαλδαϊκὴ ‘Εκκλησία, ἀριθμοῦσα περὶ τὰς 20.000 πιστῶν, ἔχουσα τὴν ἔδραν τῆς εἰς τὴν πόλιν Τριτσούρ, εἰς τὸ κράτος τοῦ Κοτσίν. ‘Ο πνευματικὸς ἀρχηγὸς τοῦ τμήματος τούτου εἶναι ἀκόμη ὁ παλαιὸς Καθολικὸς τῆς ‘Ανατολῆς,

ὅστις ἐδημιουργήθη κατὰ τὸ ἔτος 231 μ.Χ. ὑπὸ τῶν ἱεραρχῶν τῶν ‘Ιεροσολύμων. Εἰς αὐτὸν ἀνήκει σήμερον ὁ Μάρ ‘Εσαΐ Σμούν ὁ ΚΓ’ ὅστις ἐδρεῖται σήμερον εἰς τὸ Σικᾶγον, τῆς πολιτείας ‘Ιλλινῶν, καὶ εἶναι ‘Αμερικανὸς ὑπήκοος. Οἱ χριστιανοὶ αὐτοὶ πιστεύουν ὅτι ὁ Χριστὸς ἔχει δύο διακεκριμένας ἀλλήλων ὑποστάσεις, τὴν μίαν θεῖαν, τὴν ἄλλην ἀνθρωπίνην. ‘Επομένως οὗτος, ὡς περιλαμβάνεται εἰς τὸ Πιστεύω τῶν, «ἐνεσάρκωθη ὑπὸ τοῦ ‘Αγίου Πνεύματος καὶ κατέστη ἄνθρωπος καὶ συνελήφθη καὶ ἐγεννήθη ὑπὸ τῆς Παρθένου Μαρίας». Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν μέχρι σήμερον παραδέχονται ὅτι ἡ Μαρία εἶναι ἡ Μήτηρ τοῦ Χριστοῦ (Χριστοτόκος) καὶ ὅχι Μήτηρ τοῦ Θεοῦ (Θεοτόκος).

Αὕτη ἡ ἐκκλησία πνέει τὰ λοιθία, μὴ ἔχουσα ἐπισκοπον ὅπως τὴν ὀδηγήσῃ, καὶ διατελοῦσα εἰς ταραχήν, λόγω ἐσωτερικῶν μικροπροσωπικῶν ἐρίδων. ‘Ο μόνος ἄλλος κλάδος τοῦ ἄλλοτε ἐνδόξου εὐαγγελικοῦ αὐτοῦ ποιμνίου εὐρίσκεται εἰς τὸ Κουρδιστάν, τὴν Βόρειον Περσίαν καὶ τὴν Συρίαν, ὅπου ἡ σφαγὴ τῶν ‘Ασσυρίων ὑπὸ τῶν ‘Αράβων, εὐθύς μετὰ τὸν πρῶτον Παγκόσμιον πόλεμον, παραμένει ἀκόμη ζωηρὰ εἰς τὴν μνήμην. Οἱ νεαροὶ ἄνδρες τῶν τώρα ὑπηρετοῦν ἐκεῖ εἰς τὴν Βρεταννικὴν Βασιλικὴν ‘Αεροπορίαν καὶ διακρίνονται διὰ τὴν ἐπίδοσιν τῶν. ‘Επαῖξαν οὗτοι σημαντικὸν ρόλον εἰς τὴν κατατρόπωσιν τοῦ Ρασήτ ‘Αλῆ, ὅστις συνέλαβε τὴν ἀποτυχούσαν ἀπόπειραν νὰ παραδῶσῃ τὴν Μεσοποταμίαν εἰς τοὺς Γερμανοὺς κατὰ τὸν δεῦτερον Παγκόσμιον πόλεμον.

2. ‘Η Συριανὴ ‘Ιακωβιτικὴ ‘Εκκλησία, ἀριθμοῦσα 120.000 ὁπαδοὺς, ἀναγνωρίζουσα ὡς πνευματικὸν ἀρχηγὸν τῆς τὸν μονοφυσίτην πατριάρχην ‘Αντιοχείας, σήμερον διαμένοντα εἰς τὴν πόλιν Χάμς τῆς Συρίας, ἔχει τὴν μητροπολιτικὴν τῆς ἔδραν εἰς τὴν πόλιν ‘Αλγούσι, εἰς τὸ κράτος τοῦ Τραβανκόρ. ‘Υπάρχει ἀπεσταλμένος τοῦ Μάρ ‘Εφραίμ Μπαρσούμ, τοῦ ἱακωθίτου πατριάρχου, ὅστις ἔχει ἐγκαταστήσῃ τὴν ἔδραν του εἰς τὸ χωρίον Παθανανθίττα, εἰς Τραβανκόρ, καὶ ὅστις κάπως πομποδὸς ἀποκαλεῖ ἑαυτὸν: «‘Η ἐξοχότης τοῦ ὁ Μάρ ‘Ιούλιος, ἀποστολικὸς ἀντιπρόσωπος τῆς ‘Ιερᾶς ‘Εδρας τῆς ‘Αντιοχείας».

Τὸ ἐκκλησιαστικὸν αὐτὸ ποῖμνιον ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους τῶν ‘Ινδῶν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι προσηλυτίσθησαν εἰς τὸν χριστιανισμὸν ἀπὸ τῶν ἀπὸστολων Θωμᾶν, καὶ οἱ ὁποῖοι, καταδιωχθέντες ὑπὸ τῶν Πορτογάλων καθολικῶν, ἐζήτησαν τὴν βοήθειαν τῶν πατριαρχῶν τῆς ‘Ανατολῆς, δεχθέντες βοήθειαν μόνον ἀπὸ τοὺς ἱακωθίτας τῆς Συρίας. ‘Αν καὶ ὑπαγόμειναι ὑπὸ τὴν πνευματικὴν κυριαρχίαν ἐνὸς μονοφυσίτου, καὶ τοιουτοτρόπως, ἀπὸ τῆς ἱδικῆς μας ἀπόψεως, ὑπὸ αἰρετικὴν ἐξουσίαν, δὲν φαίνονται ἐν τούτοις ὅτι αὐστηρῶς εἶναι ὁπαδοὶ τοῦ μονοφυσιτισμοῦ. ‘Αναγνωρίζουν δύο φύσεις εἰς τὸν Χριστὸν, τὴν θεῖαν καὶ τὴν ἀνθρωπίνην, τὰς ὁποίας οὗτοι, ὅπως καὶ ἡμεῖς ἄλλωστε, θεωροῦν ὡς ἡνωμένας ἐν τῷ Προσώπῳ τοῦ Σωτήρος. Τὸ Πιστεύω τῶν εἶναι τὸ γενικῶς παραδεδεγμένον καὶ συνταχθέν

ὑπὸ τῆς ‘Ορθοδόξου Οἰκουμενικῆς Συνόδου τῆς Νικαίας, τὸ 325 μ.Χ.

3. ‘Η ‘Ορθόδοξος Συριακὴ ‘Εκκλησία τοῦ Μαλαμπάρ, ἀποτελουμένη ἀπὸ 180.000 πιστοὺς, ἀποσπασθεῖσα ἀπὸ τὴν ‘Αντιόχειαν καὶ ἔχουσα ἐπὶ κεφαλῇς τῆς τὴν Αὐτοῦ Παναγιότητα τὸν Μορᾶν Μάρ Βασίλειον Γκηβαργῆς τὸν Β’, διαμένοντα εἰς τὴν Θινιθέλλαν, πλησίον τῆς Κοτταγιᾶμ εἰς τὸ Τραβανκόρ, ὅστις ἀποκαλεῖ ἑαυτὸν Μητροπολίτην τοῦ Μαλαμπάρ καὶ ὁμοίως Καθολικὸν τῆς ‘Ανατολῆς.

Μία δίκη διὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν περιουσίαν, ἡ ὁποία διήρκεσεν ἥδη ἐπὶ 30 ἔτη καὶ ἡ ὁποία ἐξασφαλίζει ἀξιοπρεπῆ διαθίωσιν εἰς τοὺς καλλίστους δικηγόρους τῶν ‘Ινδῶν, θέτει ἀντιμετώπους τοὺς χριστιανιστοὺς αὐτοὺς πρὸς τὴν ἱακωβιτικὴν ἔδραν τῆς ‘Αντιοχείας. ‘Εάν δὲν ἀπατώμαι, τοῦτο ἀποτελεῖ πράγματι μίαν ἐκδήλωσιν καὶ ἔκφρασιν τῆς ἀπεχθείας πὺλ τρέφει ἡ ἰθαγενὴς ἐκκλησία τοῦ Μαλαμπάρ ἐναντὶ τοῦ συριακοῦ μονοφυσιτισμοῦ, ὅπως καὶ μίαν προσπάθειαν ἐπιστροφῆς εἰς τοὺς χρόνους κατὰ τοὺς ὁποῖους (πολὺ πρὶν ἀκόμη αἱ αἰρετικαὶ κινήσεις εἰς τὴν ‘Εγγύς ‘Ανατολήν διαταράξουν τὴν ἐνότητα τοῦ χριστιανισμοῦ) τὸ ποῖμνιον τῆς ἰνδικῆς ἐκκλησίας ἀπετελεῖτο ἀπλοῦστα ἀπὸ προσηλυτῶν τοῦ ‘Αγίου Θωμᾶ, τοῦ ἀποστόλου τῶν ‘Ινδῶν. Εἰς τὰς λειτουργίας τῶν ἐναναλαμβάνουν ὁμοίως τὸ Πιστεύω τῆς Νικαίας.

4. ‘Η ‘Εκκλησία τοῦ Μάρ Θωμᾶ, ἀποτελουμένη ἀπὸ 120.000 πιστῶν, ἀποτελοῦσα μίαν ἀναμορφωμένην μερίδα τῆς πρωταρχικῆς ἐκκλησίας τοῦ Μαλαμπάρ, ἡ ὁποία προσέλαβε τὸ ὄνομα τοῦτο εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ἀποστόλου Θωμᾶ, ὅταν ἡ ἐκκλησία αὕτη ἀπεσπάσθη ἀπὸ τῆς ἱακωβιτικῆς συριακῆς ἐκκλησίας, πρὸ ἑκατὸν πενήντα ἔτων, περὶ τοῦ. Τοῦτο ἔλαβε χώραν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς Βρεταννικῆς ‘Ιεραποστολῆς. Οἱ Μαρθωμαῖται, ὅπως συχνὰ ἀποκαλοῦνται, ἔχουν ὡς ἀρχηγὸν τῶν ἑνα Μητροπολίτην, τὸν ὁποῖον οἱ ἴδιοι χειροτονοῦν, ὅστις σήμερον εἶναι ὁ Σεβασμιώτατος Γιουχανὸν Μάρ-Θωμᾶς, ἐξέχων ἱεράρχης, τοῦ ὁποῖου ἡ εἰκὼν ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ περιοδικὸν «Λάφι», ἐπ’ εὐκαιρίᾳ τοῦ προσφάτου Παγκοσμίου Συνεδρίου τῶν ‘Εκκλησιῶν εἰς τὸ ‘Αμστερνταμ. ‘Η ἔδρα του εὐρίσκεται εἰς τὴν πόλιν Τραβανκόρ τοῦ Τονιθέλλ.

Αἱ κύρια μεταρρυθμίσεις τῆς ἐκκλησίας τῶν Μάρ-Θωμαῖτων εἶναι αἱ ἀκόλουθοι: ‘Η κατάργησις ὅλων τῶν προσευχῶν διὰ τοὺς νεκροὺς καὶ διὰ τοὺς ‘Αγίους. ‘Η διεξαγωγὴ τῆς ἀκολουθίας (Κουρμπάνα), εἰς τὴν Μαλαγιαλαμικὴν γλῶσσαν καὶ τὴν γλῶσσαν τοῦ Μαλαμπάρ, ἀντὶ τῆς λειτουργικῆς συριακῆς γλώσσης τῶν ἄλλων ἐκκλησιῶν. Περιττὸν νὰ λεχθῇ ὅτι οἱ Σύροι χριστιανοὶ ἤρχισαν νὰ δυσφημίζουν τὰς μεταρρυθμίσεις αὐτὰς ὡς ἀποπνεούσας «προτεσταντισμὸν», ἂν καὶ ἄλλως, ἐν τῇ πραγματικότητι, τὸ Πιστεύω τῶν οὐδεμίαν ἔχει διαφορὰν ἀπὸ τὸ ἱδικὸν τῶν.

5. ‘Η Λατινικὴ Καθολικὴ ‘Εκκλησία, τὴν ὁποίαν ἀκριβέστερον θὰ ἠδυνάμεθα νὰ ὀνομάσωμεν Καθολικὴν ὑπὸ τὸν Πάπαν Ρώμης,

ἀλλὰ ἡ ὁποία εἶναι γνωστὴ εἰς τὸ Μαλαμπάρ ὑπὸ τὴν ὡς ἄνω ἑπωνυμίαν. Αὕτη ἀποτελεῖ τὴν ὑπὸ τῶν Πορτογάλων ἐγκαθιδρυθεῖσαν ‘Ιεραρχίαν, ἡ ὁποία σήμερον ἔχει εἰς τὰς Νοτίους ‘Ινδίας τοὺς περισσότερους ὁπαδοὺς —δυσὶ ἑκατομμύρια— διατελοῦσα ὑπὸ τὴν πνευματικὴν κυριαρχίαν ἐνὸς ἀρχιεπισκόπου, ἐδρεύντος εἰς τὴν πόλιν Βεράπολιν τῆς ‘Ερνάκουλαμ, εἰς τὸ κράτος τοῦ Κοτσίν. ‘Η ἐκκλησία αὕτη ὑπάγεται ἀπ’ εὐθείας ὑπὸ τὸν Πάπαν τῆς Ρώμης.

6. ‘Η Ρωμαιο - Συριακὴ ‘Εκκλησία, ἀριθμοῦσα περισσότερους τοῦ ἡμίσεος ἑκατομμυρίου πιστοὺς, οἱ ὁποῖοι εἶναι οὐνίται ἢ χριστιανοὶ ἀνατολίται, ἀναγνωρίζοντες τὴν πνευματικὴν ἡγεσίαν τοῦ Πάπα Ρώμης, ἀλλὰ εἰς τοὺς ὁποίους ἐξεχωρήθη τὸ δικαίωμα ὅπως διατηρήσουν τὰς ἀνατολικὰς ἀκολουθίας καὶ λειτουργίας. ‘Εχουν ἀρχιεπίσκοπον εἰς τὴν ‘Ερνάκουλαμ, τοῦ Κοτσίν.

7. ‘Η ‘Ηνωμένη ‘Εκκλησία τῶν Νοτίων ‘Ινδῶν, ἡ ὁποία τώρα ἐπέτυχε τὴν αὐτονομίαν τῆς. Τὸ ποῖμνιον τῆς ἐκκλησίας ταύτης ἀνέρχεται εἰς ἑνα ἑκατομμύριον πιστῶν.

8. ‘Η ἀνεξάρτητος ‘Εκκλησία τῆς Θιζιούρ ἢ ‘Ανγιούρ. Αὕτη ἀποτελεῖ μίαν μικρὰν κοινότητα, μὲ μίαν μόνην ἐνορίαν, ἐγκατεστημένην πέραν τῶν συνόρων τοῦ Κοτσίν, εἰς τὴν παραλιακὴν περιοχὴν τῆς ἐπαρχίας τοῦ Μαλαμπάρ. ‘Ιδρύθη κατὰ τὴν δεκάτην ὀγδόην ἑκατονταετηρίδα, ὅταν ἡ χειροτονήσις τοῦ ἐπισκόπου τῆς διημεροσητῆθη ὑπὸ ἄλλων μελῶν τοῦ κλήρου. Σήμερον, ὁ ἐπίσκοπος οὗτος χειροτονεῖται ὑπὸ τοῦ Μάρ Θωμᾶ μητροπολίτου, δὲν εἶναι ὅμως θέσμιον ὅτι ἡ διάταξις αὕτη θὰ ἐξακολουθήσῃ. Πράγματι, ἡ ἐκκλησία αὕτη εἶναι τόσο μικρά, ὥστε τὴν ἀναφέρω ἐνταῦθα μόνον διότι θὰ παρέμεινεν ἀτελής ἡ καταγραφή τῶν ἐκκλησιῶν τοῦ Μαλαμπάρ ἂνευ ταύτης.

‘Υπῆρξε εὐτυχὴς διότι ἐγνώρισα τὰς ἐκκλησίας ταύτας ἐξ αὐτοψίας καὶ ἡ ἱκανοποίησις τὴν ὁποίαν ἠσθάνην ὡς ἐκ τῆς προσθήκης ταύτης εἰς τὰς γνώσεις μου καὶ τὴν πείραν μου, μὲ ὥθησε νὰ γράψω τὸ παρὸν ἄρθρον, τὸ ὁποῖον, ἔστω καὶ συνοπτικόν, θὰ προσφέρῃ εἰς τοὺς ἀναγνώστας μου τὴν δυνατότητα νὰ ἐκτιμήσουν καλῶτερον τοὺς τὸσον ὀλίγον γνωστοὺς χριστιανοὺς τῶν ‘Ινδῶν.

Εἴθε ἡ καταπληκτικὴ ἀνάπτυξις τῶν σημερινῶν συγκοινωνιακῶν μέσων καὶ ἡ καθήμερινὸς αὐξάνουσα ἐπικοινωνία μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, νὰ φέρῃ καὶ πάλιν εἰς στενωτέραν σχέσιν τοὺς παναρχαίους αὐτοὺς πιστοὺς τοῦ Χριστοῦ μὲ ἡμᾶς, τοὺς ὑπολοίπους χριστιανοὺς, διὰ τὰ κραταιωθῇ ἡ δόξα τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ τοῦ ‘Επιγείου του Βασιλείου.

Μεῖζος
το

ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ, στὸ μακρινὸ Μαλαμπάρ. ‘Ο Μάρ-Βασίλειος πλένει τὰ πόδια τῶν μαθητῶν του, εἰς ἀνάμνηση τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου. Εἶναι θαυμαστὸ πῶς διασώθηκε ἡ παράδοση, χωρὶς ἐπικοινωνία, ἐπὶ τόσοις αἰῶνες. Τὸ ἴδιο ἀκριβῶς ἐθιμὸ ἀπαντᾶται στὰ Δωδεκάνησα, καθὼς καὶ στὰ ‘Ιεροσόλυμα.

«ΠΟΡΕΥΘΕΝΤΕΣ ΜΑΘΗΤΕΥΣΑΤΕ πάντα τὰ ἔθνη...». Καὶ ὁ ‘Απόστολος Θωμᾶς ἐπορεύθη καὶ ἔφερε τὸ φῶς τῆς ‘Αλήθειας στὰ πέρατα τῆς ‘Ασίας. Τὸ φῶς δὲν ξαπλώθηκε ἀκόμη, ἀλλὰ, παρὰ τοὺς διωγμούς, παρὰ τὶς ἀνθρώπινες διαστρεβλώσεις, ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχῃ. Καὶ κάποια μέρα θὰ λάμψῃ...

ΤΑΞΙΔΙ ΠΡΟΣ ΤΟ ΑΓΝΩΣΤΟ

τον, όταν την βλέπτη, την υποδέχεται σαν να ήταν ή πραγματική 'Ολίβια. Φαίνεται φοβισμένος, ανήσυχος, είναι ένα ανθρώπινο ράκος. 'Η 'Αϊλαρυ γνωρίζεται με τα άλλα μέλη της οργανώσεως.

12

Η Μπιάνκα σπούδασε νομικά, επενέβη ό δρ Μάρκιον. Καμμία φορά δίνει διαλέξεις έδω. 'Αλλά, φυσικά, δέν είναι εύκολο να βρίσκει κανείς απασχόληση για όλες του τις ώρες. 'Η Μπιάνκα άνασκήκασε τους ώμους.

—Θά τά καταφέρω, είπε. Στό κάτω - κάτω, Σάιμον, ήρθα έδω για να είμαι κοντά σου και νομίζω πώς πολλά πράγματα θά μπορούσαν να είναι καλύτερα ώργανωμένα. Μελετώ τις συνθήκες τώρα. 'Ισως ή κ. Μπέτερτον μπορεί να με βοηθήσει, μιά και δέ θά είναι άπασχολημένη με έπιστημονικές εργασίες.

‘Η ‘Αϊλαρυ δέχτηκε πρόθυμα και ό “Αντυ Πήτερς” τους έκανε όλους να γελάσουν λέγοντας με ύφος περιήλυτο:

—Αισθάνομαι σαν ένα άγοράκι που πηγαίνει για πρώτη φορά σέ οίκοτροφείο και νοσταλγεί τό σπίτι του. Βιάζομαι να πιάσω δουλειά.

—Θαυμάσιο μέρος για να εργασθής κανείς έδω, είπε ό Σάιμον Μάρκιον με ένθουσιασμό. Κανείς δέν σ’ ένοχλεί κ’ έχεις στη διάθεσή σου όσες έγκαταστάσεις θέλεις.

—Έξοκα τό κλάδο άνήκετε; ρώτησε ό “Αντυ Πήτερς.

Οί τρεις άντρες άρχισαν να μιλούν μιά γλώσσα δική τους που ή “Αϊλαρυ δυσκολευότανε να την παρακολουθήσει. Στράφηκε στόν “Ερικό που καθότανε με την πλάτη άκουμπισμένη στην καρτέλα του και τά μάτια στηλωμένα στό κενό.

—Κ’ έσείς; ρώτησε. Αισθάνεστε κ’ έσείς σαν ένα παιδί που άποζητάει τό σπίτι του;

Τήν κοίταξε μ’ ένα βλέμμα που έμοιαζε νάρχεται από πολύ μακριά.

—Εγώ δέν έχω ανάγκη από σπίτι, είπε. “Όλα αυτά — οίκογένεια, αισθηματικοί δεσμοί, γονείς, παιδιά — είναι μεγάλα έμπόδια. Για να εργασθής κανείς πρέπει να είναι έλευθερος.

—Και έχετε την έντύπωση πώς θα έλστε έλευθερο έδω;

—Δέν ξέρω άκόμη. Τό έλπίζω πάντως.

‘Η Μπιάνκα στράφηκε πρós την “Αϊλαρυ.

—Μετά τό δείπνο, είπε, μπορεί να κάνή κανείς πολλά πράγματα. Νά παίξή μπριτζ, να διη κανένα φίλμ ή κανένα θεατρικό έργο... Τρεις φορές την έβδομάδα έχομε θέατρο και κάπου — κάπου χορό.

‘Ο “Ερικόσιν ζάρωσε άποδοκιμαστικά τά φρύδια.

—Όλα αυτά είναι περιττά, είπε. Ξοδεύει κανείς άσκοπα την ένεργητικότητα του.

—Γιά μάς τις γυναίκες δέν είναι περιττά, είπε ή Μπιάνκα. Είναι άπαραίτητα.

‘Ο “Ερικόσιν την κοίταξε με βλέμμα ψυχρό, περιφρονητικό, θάλεγε κανείς.

‘Η “Αϊλαρυ σκέφτηκε: «Γι’ αυτόν και όι γυναίκες είναι περιττές».

—Θά πσώω νωρίς στό κρεβάτι, είπε κάνοντας τάχα πώς χασμουριέται. Δέν έχω διάθεση για σινεμά, ούτε για μπριτζ άπόψε.

—Ναί, άγάπη μου, είπε ό Τόμ Μπέτερτον

βιαστικά. Καλύτερα να κοιμηθής νωρίς και να ξεκουραστής. Μην ξεχνάς πώς έκανες ένα πολύ κπιπαστικό ταξίδι.

Καθώς στήκωνονταν όλοι άπ’ τό τραπέζι, ό Μπέτερτον είπε:

—“Ο άέρας έδω είναι υπέροχος τις νύχτες. Συνήθως κάνομε μερικές βόλτες στην ταράτσα μετά τό φαγητό. ‘Ο άνεβούμε τώρα για λίγο κ’ ύστερα πäs να κοιμηθής.

“Ενας έπιδηλητικός άράτης με άσπρο μπουρνούζι τους ώδήγησε με τό άσανσέρ στη στέγη του ίδρυματος. “Όλο τό προσωπικό — πρόσεξε ή “Αϊλαρυ — ήταν ίθαγενείς, ψηλοί και γεροδεμένοι. Με κομμένη άναπνοή αντίκρυσε την άπρασδόκητη όμορφιά του τεχνητού κήπου. Δέν ήτανε μονάχα ή φαντασμαγορία του πού σέ εξάφνιαζε. Τά λεπτά που θά είχανε ξοδευτή για τη δημιουργία του ήτανε κάτι που ξεπερνούσε και την πιδ τολμηρή φαντασία. Τόννοι δλόκληροι χάμα είχαν μεταφερθής εκεί έπάνω. Και τό άποτέλεσμα ήταν ένα παραμύθι άπ’ τις «Χίλιες και μιά νύχτες»: Συντηριόταν, ψηλά φοινικόδεντρα, ξωτικά φυτά και μονοπάτια από χρωματιστά πλακάκια που σχημάτιζαν θαυμαστά άραβουργήματα.

—Απίστευτο! άναφώνησε ή “Αϊλαρυ. “Ενας τέτοιος κήπος έδω, μέσ’ στην καρδιά της έρήμου!

—Συμφωνώ μαζί σας, κυρία Μπέτερτον, είπε ό Μάρκιον. Είναι άπίστευτο. ‘Αλλά, υποθέτω πώς άκόμη και στην έρημο τά πάντα είναι δυνατά, όταν υπάρχουν άφθονα λεπτά και άφθονο νερό.

—Από πού έρχεται τό νερό;

—Από μιά πηγή που άνοίχθηκε γι’ αυτό τον σκοπό βαθεία μέσα στό βουνό.

‘Αρκετός κόσμος έκανε περίπατο στόν κήπο εκείνη την ώρα, σιγά — σιγά όμως διαλυθήκε. Οί Μάρκιον έλιπον πώς θά πήγαιναν να δούν ένα μπαλλέτο, καληνύχτησαν τους άλλους και άπομακρύνθηκαν.

Λίγοι περιπατηταί είχαν μείνει τώρα. “Ο Μπέτερτον έπιασε την “Αϊλαρυ άπ’ τό μπράτσο και την ώδήγησε παράμερα κοντά στο παραπέτο. Τ’ άστέριο λαμποκοπούσαν πάνω άπ’ τά κεφάλια τους κ’ ένα άνάλαφρο, ζωογόνο άεράκι φυσούσε τώρα. “Ητανε μόνοι εκεί. ‘Η “Αϊλαρυ κάθισε στο χαμηλό πεζούλι κι ό Μπέτερτον στάθηκε όρθιος μπροστά της.

—Και τώρα, είπε με φωνή σιγανή, γεμάτη νευρικότητα, πές μου ποιά εσαι έπιτέλους.

‘Η “Αϊλαρυ σήκωσε τά μάτια της και τον κοίταξε για λίγη ώρα σιωπηλή. Πριν άπαντήση στην έρώτησή του, ήθελε να μάζη ή ίδια κάτι.

—Γιατί με άναγνώρισες για γυναίκα σου; ρώτησε.

Κοιτάχτηκαν στα μάτια. Κανείς άπ’ τους δύο δέν ήθελε ν’ άπαντήση πρώτος στην έρώτησή του άλλου. “Ηταν σα μιά μονομαχία δύο θελήσεων, αλλά ή “Αϊλαρυ ήξερε πώς, όποια κι άν ήταν ή προσωπικότητα του Τόμ Μπέτερτον όταν έφευγε άπ’ την ‘Αγγλία, τώρα μιά φορά ή θέλησή του θά λυγίζε μπροστά στη δική της. “Εκείνη είχε έρθει έδω φρέσκια, γεμάτη ζωντάνια — ό Τόμ Μπέτερτον ζούσε από καιρό μιά ζωή ρυθμισμένη από άλλους, τά νεύρα του ήταν τσακισμένα. “Εκείνη ήταν ή πιδ δυνατή.

‘Ο Μπέτερτον σήκωσε τέλος τά μάτια του άπό πάνω της και μωρμούρισε με ύφος θλιμμένο.

—Τό έκανα αυθόρμητα... χωρίς να σκεφτώ. Φυσικά, ήμουν άνόητος. Φαντάστηκα για μιά στιγμή πώς ‘Ισως σ’ έστειλαν... για να με βγάλής άπ’ έδω μέσα.

—Όποτε θέλεις να βγής άπ’ έδω μέσα;

—Θεέ μου! Και ρωτάς;

—Πώς ήρθες έδω άπ’ τό Παρίσι;

‘Ο Τόμ Μπέτερτον γέλασε με πικρία.

—Δέν με άπήγαγαν, άν έννοής αυτό. “Ηρθα μόνος μου, θεληματικά. “Ηρθα γεμάτος ένθουσιασμό.

—Τόξερες πώς έρχόσουν έδω;

—Θέλεις να πής άν τόξερα πώς έρχόμουνα στην ‘Αφρική; “Οχι, δέν είχα ιδέα. Πιάστηκα στο συνηθισμένο δόλωμα. Ειρήνη, άδελφούσνη, συνεργασία με άλλους έπιστήμονες, μυστικά που τά μοιράζεσαι έλευθερα μαζί τους! Αύτός ό Πήτερς που ήρθε μαζί σου έχει πιαστή στην ίδια παγίδα.

—Κι όταν έφτασες έδω... δέ βρήκες τά πράγματα όπως τά περίμενες;

Πάλι ό Μπέτερτον γέλασε πικρόχολα.

—Θά τό δής μόνη σου. “Οχι, ‘Ισως να είναι περίπου έτσι. “Οχι όμως άκριδώς όπως τά είχα φαντασθής. Δέν είναι... έλευθερία αυτό.

Κάθισε στο πλάι της σκυθρωπός.

—Νά τι με είχε τσάκισε στην ‘Αγγλία. Τό συναίσθημα πώς με παρακολουθούσαν διαρκώς, πώς κατασκόπευαν τις κινήσεις μου. “Όλα έκείνα τά μέτρα άσφαλείας, ξέρεις. Νά είσαι ύποχρεωμένος να δίνης λογαριασμό για τις πράξεις σου, για τους φίλους που έχεις... Δέ λέω, έτσι πρέπει να γίνεται, αλλά στο τέλος σέ πιάνει άπελπισία... Κι όταν βρεθής κάποιος μπροστά σου και σου κάνει μιά πρόταση... τεντώνεις τ’ αυτί και τον άκούς... Αύτά που σου λέει είναι τόσο δελεαστικά... (Γέλασε νευρικά): Και καταλήγεις... έδω!

‘Η “Αϊλαρυ είπε άργά:

—Και έχεις την έντύπωση πώς βρήκες έδω την ίδια κατάσταση, ‘Ισως και χειρότερη; Σ’ κατασκοπεύουν, σέ παρακολουθούν όπως και στην ‘Αγγλία;

‘Ο Μπέτερτον πέρασε νευρικά τό χέρι του πάνω άπ’ τό μέτωπό του.

—Δέν ξέρω, είπε. Ειλικρινώς, δέν ξέρω. Δέν είμαι βέβαιος. Μπορεί να είναι όλα άποκυήματα της φαντασίας μου. Γιατί τάχα να με παρακολουθούν; Για ποιο λόγο να σκοτίζωνται; Μ’ έχουν στα χέρια τους... στη φυλακή.

—Οί συνθήκες ζωής έδω είναι έντελώς διαφορετικές άπ’ ό,τι τις φαντάστηκες, δέν είναι έτσι:

—Αυτό άκριδώς είναι τό περίεργο. Οί συνθήκες είναι, υποθέτω, τέλειες για εργασία. “Όλες οι εύκολιες, όλα τά μηχανήματα είναι στη διάθεσή σου. ‘Εργάζεσαι όσο θέλεις και όταν θέλεις. “Εχεις του κόσμου τις άνέσεις. Τροφή, ρουχισμό, κατοικία. ‘Όστόσο, ζής διαρκώς με τό συναίσθημα πώς βρίσκεσαι σέ φυλακή.

—Τό ξέρω. “Όταν ή σιδηρένια πόρτα έκλεισε πίσω μας σήμερα, ένιωσα τό αίμα να παγώνη στις φλέβες μου, είπε ή “Αϊλαρυ άνατριχιάζοντας.

—Λοιπόν; ρώτησε ό Μπέτερτον όρθώνοντας τό κορμί του. ‘Εγώ άπάντησα στην έρώτησή σου. ‘Η σειρά σου τώρα ν’ άπαντήσης στη δική μου. Τι ήρθες να κάνης έδω; Γιατί έπτες πώς είσαι ή ‘Ολίβια;

—‘Η ‘Ολίβια... άρχισε να λή ή “Αϊλαρυ, αλλά σάπασε μη βρίσκοντας λέξεις για να πη αυτό που ήθελε.

—Ναί; Τι έπαθε ή ‘Ολίβια; Τι θέλεις να πής;

‘Η “Αϊλαρυ κοίταξε με οίκτο τό χλωμό, τρομαγμένο πρόσωπο.

—Πάντα τη φοδόμουνα αυτή τη στιγμή, είπε. Λυπούμαι, λυπούμαι πάρα πολύ γι’ αυτό που θά σου πώ... ‘Η γυναίκα σου πέθανε... “Ερχόταν να σέ συναντήσει και τό άεροπλάνο της τσακίστηκε. Την πήγαν στο νοσοκομείο κ’ εκεί πέθανε ύστερ’ από δύο μέρες.

‘Ο Μπέτερτον κοίταξε ‘Ισια μπροστά. Φαινόταν άποφασισμένος να μη δείξη καμμία συγκίνηση. “Όταν μίλησε, ή φωνή του ήταν ήρεμη.

—Πέθανε ή ‘Ολίβια, είπε. Καταλαβαίνω... “Εγινε μιά άπέλειωτη σιωπή. Τέλος ό Μπέτερτον στράφηκε στην “Αϊλαρυ:

—Πολύ καλά, είπε. ‘Απ’ εκεί και πέρα μπορώ να φανταστώ τι έγινε. Πήρες τη θέση της και ήρθες έδω. ‘Αλλά γιατί;

Τούτη τη φορά ή “Αϊλαρυ είχε έτοιμη την

άπάντησή. ‘Ο Τόμ Μπέτερτον είχε πιστέψει για μιά στιγμή πώς ή “Αϊλαρυ είχε έρθει για να τον βγάλή άπ’ έδω μέσα, όπως είχε πη. Αυτό βέβαια δέν ήταν αλήθεια. ‘Η “Αϊλαρυ είχε έρθει ως κατασκόπος. Την είχανε στείλει για να πάρη πληροφορίες, όχι για να βοηθήσει έναν άνδρω που μόνος του είχε βάσει τον έαυτό του σ’ αυτή τη δύσκολη θέση. ‘Εξάλλου, και να ήθελε, δέ μπορούσε να κάνει τίποτε. “Ηταν κι αυτή φυλακισμένη όπως εκείνος.

Νά του μίληση με άπόλυτη ειλικρίνεια, θάταν έπικίνδυνο. ‘Ο Τόμ Μπέτερτον βρισκότανε στα πρόθυρα ενός νευρικού κλονισμού. ‘Από στιγμή σέ στιγμή θά κατέρρεε όλοκληρωτικά. Θάταν τρέλλα να περιμένη κανείς άπ’ έναν άνθρωπο σ’ αυτή την κατάσταση να φυλάξη ένα μυστικό.

—‘Ημουν στο νοσοκομείο με τη γυναίκα σου όταν πέθανε, είπε. Προθυμοποιήθηκα να πάρω τη θέση της και να προσπαθήσω να έρθω ως έδω. “Ηθελε να σου μεταδώσει με κάθε τρόπο ένα μήνυμα.

—“Ο Μπέτερτον γάρωσε τά φρύδια.

—Μά, άσφαλώς...

‘Η “Αϊλαρυ τον δέικοψε βιαστικά.

—Σου φαίνεται άπίστευτο, αλλά έτσι είναι. Είχα, βλέπεις, κ’ εγώ τις δικές σου ιδέες. Πίστευα σέ μιά νέα τάση πραγμάτων. “Ημουν γεμάτη ένθουσιασμό. Σκέφτηκα πώς μια και ή γυναίκα που περίμεναν να δούν ήτανε κοκκινομάλλα και της ηλικίας μου, με λίγη έξυπνάδα

θα κατάφερνα να περάσω για ‘Ολίβια Μπέτερτον.

—Ναί, είπε ό Μπέτερτον σιγανά, κοιτάζοντας τό κεφάλι της “Αϊλαρυ. Τά μαλλιά σου έχουνε άκριδώς τό ίδιο χρώμα.

—“Ηταν και κάτι άλλο. ‘Η γυναίκα σου έπέμενε τόσο πολύ... έδινε τόση σημασία στο μήνυμα που ήθελε να σου στείλη...

—“Α, ναί, τό μήνυμα;

—Νά σου πώ να προσέχης — να προσέχης πολύ. “Ενας κίνδυνος σέ άπειλεί και πρέπει να φυλάγεσαι από κάποιον Μπόρις.

—Μπόρις; Τόν Μπόρις Γκλύντν;

—Ναί. Τόν γνωρίζεις;

‘Ο Μπέτερτον κούνησε τό κεφάλι.

—Δέν τον είδα ποτέ, είπε. Ξέρω όμως τ’ όνομά του. Είναι συγγενής της πρώτης μου γυναίκας. “Εχω άκούσει γι’ αυτόν.

—Και είναι έπικίνδυνος;

—Τί;

Φαινότανε άφηρημένος. ‘Η “Αϊλαρυ έπανάλαβε την έρώτησή.

Σά να γύριζε από πολύ μακριά, ό Μπέτερτον άποκοιθήκε:

—Δέ βλέπω για ποιο λόγο μπορεί να είναι έπικίνδυνος για μένα. ‘Απ’ ό,τι έχω άκούσει, φαίνεται πάντως πώς είναι έπικίνδυνος τύπος.

—Δηλαδή;

—Νά, είναι άπ’ εκείνους τους δθην ιδεολόγους που θά σκότωναν εύχαρίστως τους μισούς

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΕΛ. 48

...Κι ό Μπέτερτον στάθηκε όρθιος μπροστά της. —Και τώρα, είπε με φωνή σιγανή γεμάτη νευρικότητα, πές μου ποιά είσαι έπιτέλους.

Ο ΓΥΨΟΣ πρέπει να στρωθή γρήγορα πάνω στο πρόσωπο γιατί σε τρία λεπτά ξεραίνεται και πε-
τρώνει. Από τα χάρτινα χωνάκια που έχουν τοποθετηθῇ μέσα στα ρουθούνια της ἡ Ζάν ἀναπνέει.

Δὲν σκοπεύομε νὰ παραδιάσωμε ἀνοικτὲς
θύρες μιλώντας γιὰ τὴ σημασία πού ἔχουν
τὰ «τρύκ» στὸ γύρισμα μιάς ταινίας, γιατί
ἐλπίζομε νὰ μὴν ὑπάρχη θεατὴς τῆς ὁδῆς πού
ἀντιστοιχεῖ γιὰ τὴν υγεία τοῦ Τζώρτζ Σάνταρς δ-
ταν πέφτει κατατρυπημένος ἀπὸ τὴς σπαθιές, ἡ
τοῦ Ρόμπερτ Νιούτον, ὅταν γίνεται παρανόλημα
τῆς φωτιάς μέσ' στὸν πύργο του. Δυστυχῆματα,
πυρκαγιές, κυκλώνες, ἀκροβασίες, χιονοθύελλες,
ἐπελάσεις, ναυμαχίες, θανάσιμες μονομαχίες μὲ
θηρία καὶ τέρατα, ὅλα ὀργανωμένα μὲ τέτια...
σύνθεση (καὶ πολλές φορές μέσα σ' ἓνα δωμάτιο)
καὶ μὲ τέτια μαεστρία, ὥστε τὸ μόνον πρᾶγμα
πού κινδυνεύει νὰ ταλαιπωρηθῇ, εἶναι ἡ καρδιά
τῶν εὐσυγκίνητων καὶ κάπως εὐπιστῶν θεατῶν.

(Φωτ. Camera Press)

ΔΕΝ ΠΑΣΧΕΙ ἀπὸ «κλειστοφοβία», κ' ἔτσι περι-
μένει ὑπομονητικὰ κάτω ἀπὸ τὴν πέτρινη μάσκα
ὅσο νὰ τελειώσουν τὴ δουλειά τους οἱ εἰδικοί.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Η ΖΑΝ ΝΤ' ΑΡΚ ΚΑΗΚΕ ΣΤΗΝ ΠΥΡΑ Η ΖΑΝ ΣΕΜΠΕΡΓΚ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΖΗΣΗ

Η ΓΥΨΙΝΗ ΜΑΣΚΑ ΑΦΑΙΡΕΙΤΑΙ ΑΦΗΝΟΝΤΑΣ ΣΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΗΣ ΖΑΝ ΜΟΝΟ ΕΝΑ ΑΣΗΜΑΝΤΟ ΜΟΥΔΙΑΣΜΑ

ΟΙ ΔΥΟ ΙΩΑΝΝΕΣ — Η ΖΩΝΤΑΝΗ Κ' Η ΓΥΨΙΝΗ, ΠΟΥ ΘΑ ΤΗΝ ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΗΣΗ ΣΤΗ ΦΩΤΙΑ

Δεκαεννέα χρονών, πάνω στὴν ἀκμὴ τῆς δράσεώς της, ἡ
Ζάν ντ' Ἀρκ, ἀνέβηκε στὴν πυρά, καταδικασμένη σὰν μά-
γισσα ἀπὸ τὸ ἐκκλησιαστικὸ δικαστήριό τῶν Ἀγγλῶν.
Ἡ Παρθένα τῆς Ὀρλεάνης πεθαίνει, ἀλλὰ ἡ ὁμηλικὸς
τῆς Ζάν Σεμπέργκ, πού βρίσκεται καὶ αὐτὴ στὴν ἀκμὴ
τῆς σταδιοδρομίας της καὶ ὑποδύεται τὸ ρόλο τῆς ἡρώι-
δας, πρέπει νὰ ζήσει γιὰ νὰ πρωταγωνιστήσῃ καὶ σὲ ἄλ-
λες ταινίες. Νὰ ἓνα πρόβλημα γιὰ τοὺς ἀλχημιστὲς τῶν
στούντιο, πού πρέπει νὰ βγάλουν ζωντανὴ τὴν Σεμπέργκ

Πραγματικά, τὸ «τρύκ» εἶναι συνηθισμένο μὲ τὸν
κινηματογράφο ἀπὸ τὰ πρῶτα του βήματα. Ἡδὴ
στὰ 1898, δύο μόλις χρόνια μετὰ τὴν πανηγυρι-
κὴ πρεμιέρα τῶν ἀδελφῶν Λυμιέρ, κάποιος εὐ-
φάνταστος ἐπιχειρηματίας σκέφθηκε νὰ γυρίσῃ
σ' ἓνα... «ντοκυμανταίρ» τὴ ναυμαχία τῆς Κούδας
πού ἔλαβε χώρα κατὰ τὴ διάρκειά τοῦ Ἰσπανο-
αμερικανικοῦ πολέμου. Σκέφθηκε λοιπὸν μιὰ χα-
δούζα καὶ κάμψα καραβάκια, μήκους μερικῶν
ἐκατοστῶν καὶ ἔστησε τὴ μηχανή του. Ἡ ἐπιτυ-
χία ἦταν καταπληκτικὴ καὶ τόσο πειστικὴ, ὥστε
ἡ ἰσπανικὴ κυβέρνησις ἀγόρασε πληρώνοντας ἄ-
δρά μιὰ κόπια γιὰ νὰ... μελετήσῃ (!) τὴς συν-
θήκες κάτω ἀπὸ τὴς ὁποῖες συντρίφηκε ἡ ἀρμά-
δα τῆς ἀπὸ τοὺς Γιάνκηδες.

Τὸ ἴδιο πρόβλημα ἀσφαλείας προέκυψε καὶ γιὰ
τὴν νεαρὴ πρωταγωνίστρια τῆς «Ἀγίας Ἰωάν-
νας» τοῦ Μπέρναρ Σῶ, πού τελειώνει τὸ γύρισμά
της ὁ Ὄττο Πρέμινγκερ, ὅταν στὴν τελικὴ σκη-
νὴ ἡ Ζάν Σεμπέργκ εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ πα-
ρουσιαστῇ βουτηγμένη μέσα στὴς φλόγες, καὶ
μάλιστα σὲ γκρό-πλάν. Ὅποσδήποτε, μὴν ἀνη-
συχῆτε. Τὴν ὥρα πού ἡ τραγικὴ Παρθένα τῆς
Ὀρλεάνης θὰ καίγεται καὶ οἱ μηχανές θὰ ἀπο-
τυπώνουν τὴν ἀγωνία της, ἡ Ζάν θὰ στέκῃ πα-
ράμερα μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια καὶ θὰ βλέπῃ
καὶ κείνη τὴς παμφάγες φλόγες νὰ τὴν ἐξαφανί-
ζουν. Ὡστόσο, οἱ λάτρες τῆς ὁδῆς θὰ παρα-
κολουθήσουν τὸ ὄθω καὶ ὁμορφὸ προσωπάκι τῆς
Σεμπέργκ νὰ συσπάται ἀπὸ τὸ μαρτύριο, καὶ τὰ
χέρια της νὰ σμίγουν μὲ ἀπάνωσι γιὰ νὰ συν-
οδεύουν τὴν τελευταία της ἰκεσία πρὸς τὸν Ὑ-
ψιστό.

Ἀσφαλῶς πρόσωπο καὶ χέρια πού θὰ καίγων-
τοὶ δὲν θὰ εἶναι παρὰ πιστὰ ὁμοιώματα τῶν ἀν-
τιστοιχῶν μελῶν τῆς Ζάν, καὶ γιὰ νὰ μὴ δημι-
ουργηθῇ ἡ παραμικρότερη ὑποψία στοὺς θεατὲς,
χρειάστηκε νὰ ἀποτυπωθῇ ἓνα ἀκριβέστατο ἐκ-
μαγεῖο τῆς χαριτωμένης Ἀμερικανοσουηδέζας
πρωταγωνίστριας. Φυσικὰ, ἡ λήψη ἐνὸς «ζωντα-
νοῦ» ἐκμαγεῖου δὲν ἀποτελεῖ πρόβλημα, γιατί
δὲν ἐνέχει καμμιὰ δυσκολία, πάντως δὲν συνιστᾶ-
ται σὲ ὅσους πᾶσχουν ἀπὸ κλειστοφοβία, γιατί
τὸ αἶσθημα ἀσφυξίας πού δημιουργεῖ ὁ γύψος
καθὼς πετρώνει εἶναι ἱκανὸ νὰ τρομοκρατήσῃ καὶ
τοὺς πιδ γεροὺς ἄντρες. Ἡ Ζάν ὁμῶς δὲν πᾶσχε·
ἀπὸ τίποτε, καὶ ὅπως θὰ θυμῶνται οἱ ἀναγνώ-
στες μας στὸ πορτραῖτό της πού δημοσιεύτηκε
στὴς ΕΙΚΟΝΕΣ τελευταία, ἡ νεαρὴ φοιτήτρια τῆς
Μαρσαλτάουν, πρὶν ἐπιλεγθῇ ἀπὸ τὴς χιλιάδες ὑ-
ποψήφιες γιὰ τὸ ρόλο τῆς Ἰωάννας, σκόπευε νὰ
γίνῃ... ταυρομάχος. Εὐκολώτερη φυσικὴ ἦταν ἡ λή-
ψη ἐκμαγεῖων τῶν χεριῶν της, τὰ ὅποια, μάλιστα,
εἶχαν πάθει ἑλαφρὰ ἐγκαύματα σὲ μιὰ δοκιμασι-
κὴ σκηνὴ τῆς πυρᾶς. ■ ■ ■

Η ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ ΜΠΙΡΓΚΙΤΤΑ αφού έκοψε τὰ πατρόν, τὰ μεταφέρει τώρα στὸ ὕφασμα. Τὸ χαμόγελο τῆς κ. "Ινγκας δείχνει ὅτι τὰ καταφέρνει.

«ΕΔΩ ΤΑ ΜΠΕΡΔΕΨΑΜΕ ΛΙΓΟ...». Ἡ πρώτη πρόβα πῆγε καλά, ἀλλὰ νὰ πού κάποιες ἀτίθασες πιέττες δὲν ἔννοούν νὰ πειθαρχήσουν στὸ σχέδιο.

Η Α.Β.Υ.

Η ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ ΚΟΒΕΙ ΚΑΙ ΡΑΒΕΙ

ΔΙΗΘΗΝΑ

Ηώρα είναι ακριβώς 8 καὶ 47 —ἓνα παγερό, τσουχτερό πρωϊνό. Ἡ ἀνοιχτογάλαζη καὶ κίτρινη σημαία τῆς Σουηδίας μόλις ἀναπετάσθηκε στὸν ἰστό τῶν Βασιλικῶν Ἀνακτόρων, καὶ τώρα ἀργοσαλεύει τὶς πτυχές της στὸ φόντο τοῦ ὠχροῦ χειμωνιάτικου οὐρανοῦ τῆς Στοκχόλμης.

Ὁ σκοπός —στητός καὶ εὐθυτενής, παρ' ὅλη τὴν παγωνιά— κτυπάει τὰ τακούνια του σὲ μιὰ ἀσπρη στάση προσοχῆς, ἡ πελώρια σιδερένια πύλη ἀνοίγει ἀργά καὶ τὴν ἴδια στιγμή, μιὰ ψηλὴ καὶ κομπή κοπέλα κατεβαίνει γοργὰ τὰ πέτρινα σκαλοπάτια καὶ θγαίνει στὸ δρόμο.

Σὲ λίγο χάνεται ἀπ' τὰ μάτια τοῦ σκοποῦ, καθὼς μπερδεύεται μέσα στὸ πλήθος. Ἑκατοντάδες νεαρὲς κοπέλες ψηλές ἢ καὶ ψηλότερες ἀπ' αὐτήν, ξανθές ἢ καὶ ξανθότερες της, διαβαίνουν πλάι της διάφορες, πηγαίνοντας στὴ δουλειά τους. Τὸ κόκκινο παλτό της ἀνακατεύεται ἀνάμεσα στὶς γούνες, στὰ παλτά, στὰ σουέτερ, ποὺ σχηματίζουν ἓνα σκοῦρο ποτάμι ποὺ κατακυλάει κατὰ μῆκος τοῦ Σκέπτεσμπρον καὶ κατευθύνεται πρὸς τὸ κέντρο τῆς πολιτείας, ἐκεῖ ποὺ ἑρρίσκονται τὰ γραφεῖα καὶ τὰ μαγαζιά.

Αὐτὴ τὴν εἰκόνα ἀντικρύζει κάθε πρωὶ καθὼς πηγαίνει στὴ δουλειά της ἡ Α.Β.Υ. ἡ πριγκίπισσα Μπιργκίττα τῆς Σουηδίας.

ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΟΥ «ΚΟΙΝΟΥ ΘΝΗΤΟΥ»

Μᾶς φαίνεται, ἀλήθεια, παράξενο ὅτι κανεὶς ἀπὸ τοὺς διαδάτες δὲν σταματᾷ μιὰ στιγμή νὰ ρίξει μιὰ ματιά, καθὼς περνάει δίπλα του ἓνα μέλος τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας. Ὅχι, θέσθαια, πὼς δὲν τὴν ἀναγνωρίζουν, ἀλλὰ ὁ καθένας σκέφτεται πόσο ἄσχημα θὰ ἔνιωθε ὁ ἴδιος, ἀν αἰσθανόταν τὰ μάτια τοῦ κόσμου καρφωμένα ἀπάνω του καὶ τὸ γεγονός ὅτι θεωροῦν καὶ τοὺς πρίγκιπες τους σὰν ἀνθρώπους ποὺ δικαιωματικὰ ἔχουν τὴν ἀξίωση νὰ περπατοῦν ἀνετόχλητοι, τοὺς ὑπαγορεύει αὐτὴ τὴν πολιτισμένη συμπεριφορά. "Ἔτσι, καὶ ἡ πριγκίπισσα Μπιργκίττα, σὰν ὅλες τὶς ἐργαζόμενες κοπέλες, μπορεῖ νὰ διασχίσει ἡσυχῇ τοὺς χιονισμένους δρόμους τῆς πρωτεύουσας, χωρὶς νὰ γίνῃ ἀντικείμενο ὁποιασδήποτε ἐνοχλητικῆς περιέργειας.

Τὸ ἴδιο θὰ συνέβαινε ἀν περνοῦσε ὁ Βασιλιάς ἢ ἡ Βασίλισσα, ἢ ὁποιαδήποτε ἄλλη διακεκριμένη προσωπικότητα. Ἡ συνηθειώμενη φράση «Καὶ οἱ βασιλιάδες εἶναι σὰν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους», ἔχει γίνῃ κοινὴ συνείδηση στὴ Σουηδία καὶ τὸ νόημά της θρῖσκει ἀμεση ἀνταπόκριση στὴ συμπεριφορὰ τοῦ πολιτισμένου αὐτοῦ λαοῦ.

Ἡ ΝΕΑΡΗ ΜΑΘΗΤΕΥΟΜΕΝΗ, σὰν ὅλες τὶς κοπέλες τῆς ἡλικίας της, πηγαionoέρχεται ἀπὸ τὸ ἀτελιὲ στὸ σπίτι της μὲ τὰ πόδια. Μὲ τὴ διαφορά πὼς τὸ σπίτι, σ' αὐτὴ τὴν περίπτωση, εἶναι τὰ Ἀνάκτορα τῆς Στοκχόλμης. Οὔτε ἡ παγωνιά, οὔτε τὸ χιόνι ἢ ἡ βροχὴ ἐμποδίζουν τὴν ποικίπισσα ἀπὸ τὰ ἐπαγγελματικὰ της καθήκοντα.

Θαυμάζει, βέβαια, τό Ντιόρ

Γιατί, πραγματικά, οι εξέχουσες προσωπικότητές του είναι οσάν τους άλλους ανθρώπους, και όλοι σέβονται την επιθυμία τους να τους φέρωνται σά να είναι «κοινοί θνητοί».

ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΔΟΥΛΕΙΑ...

Έννια παρά ένα ακριβώς. Δώδεκα λεπτά περπάτησε ή πριγκίπισσα Μπριγκίττα, στο δρόμο βρήκε και μία φιλενάδα της και οι δυο κοπέλες περνώνε τώρα το κατώφλι του «Μερτασκόλαν», του μεγαλύτερου οίκου μόδας της Σουηδίας. Δεν ήλθαν, βέβαια, για να ψωνίσουν, και κανείς λογαριασμός για τὰ τελευταία μοντέλα του Ντιόρ δεν θά ταχυδρομηθῇ στο παλάτι, μετά τὸ τέλος τῆς ἐπισκέψεως. "Άλλος είναι ὁ σκοπὸς τῆς δεκαεννιάχρονης πριγκιποπούλας. Στις 9 θὰ πιάση δουλειά, γιατί σ' αὐτὸ ἀποσκοπεῖ ἡ πρωινή της διαδρομή. Βρίσκεται τώρα στο «Μερτασκόλαν» γιὰ νὰ μάθῃ τὰ πατρόν, τὴν κοπτική, τὴν ἐφαρμογὴ καὶ τὸ διόρθωμα, μ' ἄλλα λόγια ὅλα τὰ μυστικά πού θά τὴν ἀναδείξουν σὲ λίγο μιά πρώτης τάξεως... ράφτρα!

Πολλές ἀπὸ τὶς ἀρχαιότερες οἰκογένειες τῆς Σουηδίας, κόμισες, βαρῶνοι καὶ δοῦκες, στέλνουν τὶς θυγατέρες τους μαθήτριες στὸ ἀτελιὲ «Μερτασκόλαν». Ἄλλὰ ἡ πριγκίπισσα Μπριγκίττα, ὅπως ὅλα τὰ ἐργαζόμενα κορίτσια, πού μαθητεύουν ἐκεῖ, δὲν παρακολουθεῖ τὴ διδασκαλία ἀπλῶς γιὰ νὰ κάνῃ κάτι, οὔτε θεωρεῖ τὴν ραπτική ὡς ἓνα συμπληρωματικὸ κεφάλαιο στὴν ὅλη ἐκπαίδευσή της. Ἡ πριγκίπισσα μαθαίνει ραπτική γιὰ τὸ λόγο καὶ μόνο ὅτι θέλει - ὅπως κάθε ἄλλη κοπέλλα - νὰ εἶναι σὲ θέση νὰ σχεδιάζῃ καὶ νὰ ράβῃ τὰ φορέματά της μόνη της.

Οἱ πρόδοι πού ἔχει σημειώσει ἡ πριγκίπισσα εἶναι σημαντικές. Σ' ἓνα ἀπὸ τὰ γεύματα πού δόθηκε ἐπ' εὐκαιρία τῆς ἀπονόμης τῶν Βραβείων Νόμπελ, στὰ Ἀνάκτορα, φοροῦσε μιά θραδινὴ τουαλέττα πού τὴν εἶχε κόψει καὶ τὴν εἶχε ράψει ὀλομόναχη, πάνω σὲ σχέδιο τοῦ Ντιόρ, γιὰ τὶς «κρεασιόν» τοῦ ὁποίου δείχνει μιά ἰδιαίτερη προτίμηση.

ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ! Τὸ βυσινὶ φόρεμα εἶναι ἔτοιμο, καὶ μάλιστα σὲ μοντέλο τοῦ Ντιόρ. Τὸ σχεδίασε, τὸ ἔκοψε καὶ τὸ ἔραψε μόνη της. Θὰ τὸ φορέσῃ τώρα ἡ ἴδια σὲ μιά μικρὴ δεξίωση πού θὰ δοθῇ στὰ Ἀνάκτορα.

ΕΝΑ ΠΟΤΗΡΙ ΓΑΛΑ στὸ σύντομο διάλειμμα καὶ λίγη εὐχάριστη κουβέντουλα, εἶναι ἓνα κ' ἓνα γιὰ νὰ συνεχισθῇ μὲ πολλὴ ὁρεξὴ ἡ δουλειά.

(Φωτ. IFOT)

Ἡ πρωινὴ διαδρομὴ ἀπὸ τὰ Ἀνάκτορα στὸ «Μερτασκόλαν» ἐπαναλαμβάνεται ἀπαρεγκλίτως τρεῖς φορές τὴν ἑβδομάδα. Καὶ τὶς πεντέμισυ ὥρες πού μένει κάθε φορὰ ἡ πριγκίπισσα στὸ ἀτελιέ, ἀσφαλῶς δὲν χάνει τὸν καιρὸ της. Ἡ εὐρύχωρη καὶ ψηλοτάβανη ἀθουσα τοῦ ἐργαστηρίου βουτίζει ἀπὸ τὸ θόρυβο τῶν ραπτομηχανῶν, καὶ τὸ μόνο πού δὲν ἀκούει κανεὶς ἐκεῖ (ἀντίθετα ἀπ' ὅ,τι θὰ περίμενε, τὴ στιγμὴ πού βρίσκονται μαζεμένες τόσες κοπέλες) εἶναι τὸ θουητὸ τῆς κοριτσιίστικης φλυαρίας.

Μὲ ροδοκόκκινα τὰ μάγουλα ἀπὸ τὴν συγκέντρωση καὶ τὴν ἐντατικὴ προσοχή, ἡ πριγκίπισσα σχεδιάζει τώρα τὴν φούστα πού θὰ θάβῃ σὲ μιά ἐκδρομὴ πού ἐτοιμάζει γιὰ τὴν ἐπόμενη ἑβδομάδα, δὲν θὰ φύγῃ γιὰ λίγο ἀπὸ τὴ Στοκχόλμη γιὰ σκί. "Επειτα ἔρχεται, ἡ σειρά νὰ κόψῃ ἓνα ἀνοιξιάνικο φουστανάκι, πού θὰ τὸ φορέσῃ γιὰ νὰ χαϊρετῇ τὴν ἐπανεμφάνισή τοῦ ἡλίου στὴν πατρίδα της. Σὲ λίγο πάλι θὰ καταπιастῇ μὲ τὸ ράφιο μὴς γαλάζιας θραδινῆς τουαλέττας, πού θ' ἀνεμίζῃ χαριτωμένα, καθώς θὰ στροβιλίζεται στὸν ἐπόμενο χορὸ τοῦ «Κάρλμπεργκ Κόλι».

Σχεδιάζει, κόβει, ράβει, γαζώνει. Καὶ νὰ ἡ ὑπέροχη στιγμὴ πού ὀρθια μπροστὰ στὸν μεγάλο καθρέφτη, καὶ προθάροντας τὶς δημιουργίες της, ἀντικρύζει τὴ φούστα, τὸ φορεματάκι, τὴν τουαλέττα πού ἀνιευροῦνται, νὰ εἶναι πιά μιά χαριτωμένη πραγματικότητα, θγαλμένη ἀπὸ τὰ χέρια της.

Κανεὶς ἀπὸ τοὺς κοσμικογράφους, πού παρακολουθοῦν μὲ ἔκσταση τὶς θαυμασίες ἐμφανίσεις τῆς ὁμορφῆς πριγκιποπούλας, δὲν θὰ μπορῇ νὰ πιστέψῃ ὅτι αὐτὰ τὰ ὑπέροχα μοντέλα δὲν κοστίζουν περικοσιές ὀλόκληρες, ἀλλὰ μόνονα σκληρὴ δουλειά.

Τὸ γεγονός ὅτι εἶναι πριγκίπισσα τῆς δημιουργεῖ ἀσφαλῶς δυσμενέστερους ὁρους, γιατί ἡ κάθε λεπτομέρεια κάθε καινούργιας ἐμφανίσεως της μπαίνει κάτω ἀπὸ τὸ μικροσκοπικὸ τῶν κοσμικογράφων τοῦ καθημερινοῦ καὶ τοῦ περιοδικοῦ τύπου, καὶ διαδίδεται σὲ ἑκατομμύρια ἀναγνωστῶν. Δυὸ, τὸ πολὺ τρεῖς φορές θὰ μπορέσῃ νὰ ἐμφανισθῇ μὲ τὴν ὑπέροχη γαλάζια τουαλέττα πού τῆς στοίχισε τόσους κόπους, ἔπειτα θὰ εἶναι «ντεμοντέ». Ἄλλὰ σὲ μετὰξὺ ἡ πριγκίπισσα θὰ ἔχῃ ἐτοιμάσει κάτι ἄλλο, ἴσως μιά θυσονιά γιὰ νὰ ταιριάζῃ μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιά της καὶ τὸ ἄσπρο της δέρμα.

Ἡ ἐπιστροφή στὸ παλάτι τῆς παίρνει περισσότερο ἀπὸ τὰ αὐστηρὴς καθωρισμένα δώδεκα λεπτά τῆς πρωινῆς μεταβάσεως. Ἡ πριγκίπισσα οταματάει στίς θιτρίνες, τὸ ἔμπειρο πιά μάτι της προσέχει τὸ κάθε τι μὲ πραγματικὸ ἐπαγγελματικὸ ἐνδιαφέρον, ἴσως καί... ἀντιζήλια.

"Επειτα ἀκούγεται πάλι τὸ τρίξιμο τῆς σιδερένιας πύλης, τὸ χτύπημα τῶν τακουνιῶν τοῦ σκοποῦ καὶ ἡ Α.Β.Υ., ἡ ράφτρα, χάνεται στὴ μεγαλόπρεπη εἰσοδο τῶν Ἀνακτόρων. ■ ■ ■

ΜΙΑ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΙ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΓΚΕΛΑΔΟΥ

Πολλά μεγάλα ἐρωτήματα μποροῦν νὰ συνδυασθοῦν μὲ τὴν περίεργον στατιστικὴν τῶν κυριώτερων, τῶν «μεγάλων» σεισμῶν (νεκροὶ ἄνω τῶν χιλίων ψυχῶν) τῶν τελευταίων δέκα αἰώνων, ὅλα ἐπικαιρα, ἀγωνιάδη, τρομακτικὰ στὰ συμπεράσματα τῶν ἀπαντήσεων τῶν. Διότι εἶναι σαφές, ἀναμφισβήτητον καὶ ἐξακριβωμένον ἐπισήμως ὅτι τὸ μέγεθος, ἡ ἔκτασις, ἡ ἔντασις, ὅπως καὶ ἡ συχνότης τῶν αὐσάνει καὶ πολλαπλασιάζεται μὲ ἐπικινδύνον ρυθμόν. "Όσο γερνάει ὁ πλανήτης μᾶς, τόσο καὶ περισσότερο κουλάζουν τὰ ἔγκατά του, μὲ μοιραῖον ἀποτέλεσμα ν' ἀλλάζῃ ἡ μορφολογικὴ σύνθεσις τῆς ἐπιφανείας, νὰ σαράωνονται πόλεις, νὰ θρηνοῦνται μυριάδες ὑπάρξεις.

Εὐτυχῶς διὰ τὴν Ἑλλάδα, τίποτε δὲν προδικάζει ὅτι καὶ αὐτὴ θὰ ὑποστῇ τὰ δεινὰ τῶν ἄλων περιοχῶν. Βεβαίως, δὲν ἀποκλείεται νὰ θρηνώσωμε πάλι λίγα ἢ πολλὰ θύματα, ὁ ἀριθμὸς τῶν ὁποίων ὅμως ἀποκλείεται νὰ εἶναι τόσος, ὥστε νὰ συμπεριληφθοῦμε εἰς τὸν τραγικὸν κατάλογον τῶν «ἀξιολόγων περιπτώσεων» πού ἡ ἱστορία σημειώνει.

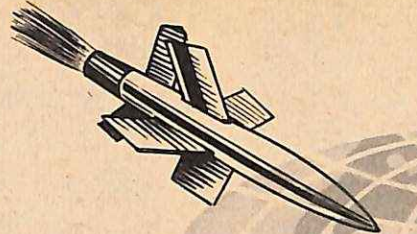
Ποῖα ἄραγε συμπεράσματα ἐξάγονται ἀπὸ τὴν μελέτην τῶν στοιχείων τοῦ καταλόγου; Κατὰ τὰ 500 πρῶτα ἔτη τῆς τρεχοῦσῃς χιλιετηρίδος, ἐσημειώθησαν πέντε μόνον «μεγάλοι» σεισμοὶ (νεκροὶ ἄνω τῶν χιλίων), μὲ συνολικὰς ἀπώλειας 283.000 ψυχῶν. Βεβαίως, δὲν πρέπει νὰ παρρῶρᾶται ὅτι ἀσφαλῶς οἱ ἀριθμοὶ αὗτοὶ εἶναι πολὺ κατώτεροι ἀπὸ τὴν πραγματικότητά, διότι δὲν διεσώθησαν ὅλα ἐκεῖνα τὰ στοιχεία πού θὰ παρουσίαζαν καὶ ἄλλες ἀνάλογες καταστροφές, σὲ ἄλλα σημεία τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου. Πέραν αὐτῶν ὑπῆρχαν τότε καὶ τεράστια, ἀνεξερεύνητοι, ἀγνωστοὶ περιοχαὶ διὰ τὰς ὁποίας φυσικὰ καμιά πληροφορία δὲν ὑπάρχει. Διὰ τὰ γνωστὰ ἐδάφη, μόνον οἱ χρονικογράφοι, οἱ περιηγηταί, τὰ ἔπη ἢ τὰ ἐλάχιστα ἐπίσημα κείμενα μποροῦν νὰ μᾶς δώσουν μερικὰς πληροφορίας γιὰ τὴν περίοδο μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1.000 καὶ 1.500.

Ἀπὸ τὸν 16ον αἰῶνα πάλι ἕως σήμερα, σχεδὸν τίποτε δὲν παραμένει ἀγνωστον. Ἔτσι ἔως τὸ 1957, μέσα σὲ 457 μόνον ἔτη, οἱ νεκροὶ τοῦ πλανήτου μᾶς ἀπὸ τοὺς «μεγάλους» σεισμοὺς ἀνέρχονται εἰς τὸν τρομακτικὸν ἀριθμὸ τῶν δύο ἑκατομμυρίων ἑκατὸν εἴκοσι ὀκτὼ χιλιάδων πεντακοσίων ψυχῶν. (2.128.500)!

Στὰ πεντακάσια σχεδὸν αὐτὰ χρόνια (1.500—1957) εἶνε 860.000 νεκροὺς ὁ 16ος αἰὼν, 195.000 ὁ 17ος αἰὼν, 491.000 ὁ 18ος αἰὼν καὶ 195.000 ὁ 19ος αἰὼν. Ἀλλὰ μόνον κατὰ τὸ ἥμισυ τοῦ τρέχοντος, πού ἰδικοῦ μᾶς, αἰῶνος οἱ νεκροὶ τῶν «μεγάλων» σεισμῶν τῆς γῆς ἀνέρχονται μέχρις ὥρας εἰς 582.500!

Χ)ΓΙΑ	ΤΟΠΟΘΕΣΙΑ	ΝΕΚΡΟΙ
1038	Κίνα (Σάνσι)	23.000
1057	Κίνα (Σίχλι)	25.000
1268	Μικρὰ Ἀσία	60.000
1290	Κίνα (Σίχλι)	100.000
1293	Ἰαπωνία (Καμαρκούρα)	30.000
1531	Πορτογαλία (Λισσαβὼν)	30.000
1556	Κίνα (Σένσι)	830.000
1667	Καυκασία	80.000
1693	Ἰταλία (Κατάνη)	60.000
1737	Ἰνδία (Καλκούττα)	200.000
1755	Περσία	40.000
1755	Πορτογαλία (Λισσαβὼν)	60.000
1783	Ἰταλία (Καλαβρία)	50.000
1797	Ἑκουαντόρ (Κίττο)	41.000
1822	Μικρὰ Ἀσία (Χαλέπι)	22.000
1828	Ἰαπωνία (Ἑσίγκο)	30.000
1868	Περὺ	70.000
1875	Βενεζουέλα - Κολομβία	16.000
1883	Ἰάβδα	35.000
1898	Ἰαπωνία	22.000
1906	Χιλή (Βαλπαρέζο)	1.500
1908	Ἰταλία (Μεσσίνη)	75.000
1915	Ἰταλία (Ἀβετζάνο)	30.000
1920	Κίνα (Κασού)	180.000
1923	Ἰαπωνία (Τόκιο)	143.000
1932	Κίνα (Κανσου)	70.000
1935	Ἰνδία (Κουέττα)	60.000
1939	Τουρκία (Ἐρζιτζιάν)	23.000

Βέε.

Γιατί τὰ τηλεκατευθυνόμενα βλήματα τρελλαινόνται;

Ἀπ' τὶς 8 Δεκεμβρίου τοῦ 1956, τρία κατευθυνόμενα βλήματα «τρελλάθηκαν», καὶ ξεκίνησαν γιὰ τὴν ὑπερηχητικὴ τους περιπέτεια μὲ ἐσφαλμένη τροχιά. Ὁ ἀριθμὸς εἶναι σημαντικὸς γιὰ τόσο μικρὸ διάστημα, καὶ προκαλεῖ εὐλογες ἀνησυχίες στὸ Πεντάγωνο...

Αὐτὴ ἡ «ἀρρώστια» προσβάλλει τόσο τὰ διηπειρωτικὰ βλήματα, πού ἔχουν ἀκτίνα δράσεως 8.000 χιλιόμετρα, ὅσο καὶ τὰ δίδυμα ἀδελφία τους, πού δὲν φτάνουν παρὰ σὲ 2.500 χιλιόμετρα. Ἐνα χάθηκε στὸ παρθένο δάσος τοῦ Ἀμαζονίου, τ' ἄλλο ἔπεσε στὸν Ἀτλαντικὸ καὶ τὸ τελευταῖο συντρίφηκε στὰ βουνὰ τοῦ Οὐαυόμινγκ, ἀφοῦ πρῶτα τρομοκράτησε τοὺς κατοίκους τῆς Σῶλτ Λαίμκ Σίτυ. Ἐπειτα ἀπὸ ὠρισμένο μῆκος διαδρομῆς, εἶναι πιά ἀδύνατο νὰ ἐλέγξῃ κανεὶς μὲ τὸν ἀσύρματο τὸ λυσσασμένο βλήμα, ἢ ἔστω νὰ τὸ κατασφίψῃ. Δὲν βρέθηκε ἀκόμα ὁ ὑπερηχητικὸς ζουρλομανθῶνας, πού θὰ μπορούσε νὰ σταματῇ τὰ τρελλὰ βλήματα. Τὰ καταδιωκτικὰ ἀεροπλάνα εἶναι, φυσικά, ἀδύνατον νὰ τὰ παρακολουθήσουν, καὶ δὲν ὑπάρχουν, πρὸς τὸ παρόν, «ἀντιπυραυλικά ὑπερβλήματα».

Τὸ γεγονός ὅτι τὰ τελειοποιημένα αὐτὰ ρομπὸτ ἐκάνουν τοῦ κεφαλοῦ τους, παο' ὅλο πού κατευθύνονται ἀπὸ τὰ ἐρτζιανὰ κύματα, κυβερνῶνται μὲ σιγιάλα κ' ἐλέγχονται μὲ τὸ ραντάρ, ἐφελκίσται σὲ τὸν δὲν εἶναι ἀκόμα ἡ τέλεια. Ἡ ἀπόστολή πού τοὺς ἐπιβάλλουν ἐπερνᾷ, φαίνεται, κατὰ μερικὰ χρόνια τὶς τεχνικὲς μᾶς γνώσεις. Καὶ τρέμει κανεὶς ὅταν ἀναλογίζεται τὶς σειρὲς τῶν τεχνιτῶν δορυφόρων πού θὰ σταλοῦν σὲ λίγο γύρω ἀπ' τὴ γῆ, σὲ ὕψος 4-5.000 χιλιομέτρων καὶ μὲ ταχύτητες πάνω ἀπὸ 25.000 χιλιόμετρα, καὶ πού θὰ γυρίζουν γύρω ἀπ' τὸν πλανήτη, τὶς διάφορες χώρες καὶ τὶς πρωτεύουσες, χωρὶς ἄλλο ἔλεγο ἐκτὸς ἀπ' τὴν πρώτη ὥθηση, πού τοὺς ἔδωσε τὸ ξεκίνημα...

Ἀντίθετα ὅμως ἀπ' ὅ,τι θὰ νόμιζε κανεὶς, εἶναι πολὺ πῖο εὐκόλο νὰ κρατήσῃ κάποιος ὑπὸ ἔλεγο ἓναν τεχνιτὸ δορυφόρο σὲ μιά ἡμερήσια διαδρομὴ 720.000 χιλιομέτρων, παρὰ ἓνα βλήμα σὲ ἀπόσταση 100 φορές μικρότερη!

Τὰ περίπλοκα δοῦρα πού κυβερνοῦν τὸ βλήμα ρυθμίζονται πρὶν ἀπ' τὸ ξεκίνημα. Ἀλλὰ οἱ διορθώσεις τῆς κατευθύνσεως πού στέλλονται μὲ τὸν ἀσύρματο ἀποδεδεικνύονται ἀνεπαρκεῖς ἔπειτα ἀπὸ ὠρισμένη ἀπόσταση, καὶ τὸ βλήμα μεγάλης ἀκτίνης δράσεως συμπεριφέρεται ὅπως ἡ ὀβίδα πού ρίχνει τὸ κανόνι. Ἀπ' τὰ 10 βλήματα πού ἐξαπολύονται, κανένα δὲν πέφτει σὲ τὸ ἴδιο μέρος. Ἡ παραμικρὴ πνοὴ ἀέρος, ἀνεπαίσθητες ἀλλαγὲς θερμοκρασίας καὶ ὑγρασίας, τροποποιοῦν κάθε τόσο τὴν τροχιά. Καθὼς ἡ ἀπόσταση πού διανύει ἓνα βλήμα ἐξαστᾶται ἀπ' τὴ διάρκεια τῆς λειτουργίας τῆς μηχανῆς του, δηλαδή, ἀπ' τὴν ποσότητα καυσίμων πού μεταφέρει, καὶ συνεπῶς ἀπ' τὶς χημικὲς συνθήκες καύσεως πού ὑπάρχουν στὴ μηχανή, ἡ θερμοκρασία τοῦ ἀέρος εἶναι φυσικὰ νὰ ἐπιδρᾷ στὴν ἀπόσταση. Στὰ 2.500 ἢ σὲ 8.000 χιλιόμετρα, οἱ θερμοκρασίες ἀλλάζουν. Ἄλλου ἔχει ἥλιο, ἄλλου μίχλη ἢ βροχή. Οἱ συσσωρευταὶ τῶν γυρο-

σκοπιῶν, πού δίνουν στὸ ρομπὸτ μιά ὑπολογισμένη τροχιά, εἶναι ὄργανα πού ὑποκείμενται σὲ λάθη, ἀκριβῶς γιατί εἶναι πολὺ εὐαίσθητα. Ὁ ἠλεκτρονικὸς ἐγκέφαλος, πού συντονίζει ὅλες τὶς κινήσεις τοῦ βλήματος καὶ κατευθύνει τὸ δρόμο του, ἀρχίζει τότε νὰ μπερδεύεται, κι αὐτὸ σημαίνει καταστροφή. Ἀκόμα κι ἂν ὅλοι οἱ ὑπολογισμοὶ εἶναι σωστοί, ποὺς μπορεῖ νὰ προβλέψῃ τὸν ἀκριβῆ ἀριθμὸ τῶν σταθμοιδίων, τῶν μορίων τῆς σκόνης πού τὸ βλήμα θὰ συναντήσῃ στὸ δρόμο του, καὶ πού θὰ ἐπηρεάσουν τὴν τύχη του;

Ἡ καλὴ σκόπευση σὲ ἀπόσταση 8.000 χιλιομέτρων εἶναι ἓνα πρόβλημα πού δὲν λύθηκε ἀκόμα. Τὸ κατευθυνόμενο ἀτομικὸ βλήμα δὲν θὰ γίνῃ τὸ ἀπόλυτο στρατηγικὸ ὄπλο παρὰ ὅταν ξεκαθαριστοῦν ὅλα αὐτὰ τὰ ἐμπόδια.

Ὁ δορυφόρος, ἀντιθέτως, δὲν ἔχει οὔτε μηχανή, οὔτε ὄργανα πλέσεως, οὔτε αὐτόματο διορθωτὴ τῆς διαδρομῆς. Ἐξαπολύεται σὰ νεκρὸ βῆλος—τελευταῖο τμήμα ἐνὸς πυραύλου, πού ἀποτελεῖται ἀπὸ τρία κομμάτια. Φεύγει τότε σὲ ὀριζόντια κατεύθυνση γιὰ νὰ κάνῃ πολλὰς φορὲς τὴ στροφή τῆς γῆς πρὶ ἐξατμισθῇ μόλις ξαναπέσῃ στὸ στρώμα ἀέρος πού περιβάλλει τὸν πλανήτη μᾶς. Ἀποτελεῖται ἀπὸ μιά μικρὴ σφαῖρα, γεμάτη ὄργανα μετῶσεως, ὄχι πλέσεως. Ἄν ἡ ὀριζόντιος τροχιά του καθορισθῇ μὲ προσέγγιση δυὸ θαβμῶν, τὴ στιγμὴ πού γίνεται αὐτόνομο ὄχημα, οἱ κίνδυνοι νὰ πέσῃ στὸ ἔδαφος εἶναι μικροί. Οἱ Ἀμερικανοὶ σκέπτονται νὰ ἐξαπολύσουν ἓναν τέτοιο δορυφόρο ἀπ' τὴ Φλώριδα, κοντὰ στὸν ὠκεανὸ, γιὰ ν' ἀποφευχθῇ τὸ ἐνδεχόμενο πτώσεως σὲ καμμιὰ πόλη. Ἄλλ' ἀπ' τὴ στιγμὴ πού φτάνει ἔξω ἀπ' τὴ γῆνι ἠτμόσφαιρα, δὲν ἔχει νὰ φοβηθῇ τὶς ἀνωμαλίες καὶ τὰ κατρίτσια της. Μπαίνει στὸν τομέα τῆς ἀστρονομίας, τῆς παραγνομίας θαλάττης, τῆς κεντροφύγου δυνάμεως. Ἡ τροχιά του ρυθμίζεται ἀπὸ ἐξισώσεις, ὄχι ἀπὸ σήματα τοῦ ἀσυστήματος. Γίνεται ἄστρο, ἐνὼ τὸ βλήμα παραμένει ὀβίδα, πού ὑποκείμεται ἀκόμα στὰ ἀπώστεια τῆς γῆνις ζωῆς, στὴ ζέστη καὶ σὸ κούο, στὸν ἀέρα, στὰ σύννεφα καὶ στὶς σκόνες...

Ὁ τεχνιτὸς δορυφόρος ἔχει λοιπὸν λιγώτερες πιθανότητες σφαλμάτων ἀπὸ ἓνα ὑπερατλαντικὸ βλήμα, πού τρέχει μὲ ταχύτητα 4-5.000 χιλιομέτρων τὴν ὥρα πάνω ἀπ' τὰ κεφάλαια τῶν ἀνθρώπων. Ὁ δορυφόρος, 10 φορές πῖο γρήγορος ἀπ' τὸ βλήμα, θ' ἀνέβῃ 10 ἢ 20 φορές πῖο ψηλὰ ἀπ' αὐτό. Ἡ πρώτη αὐτὴ στιγμὴ θὰ κρίνῃ τὴν ἐπιτυχία του. Ἀπὸ κεῖ κ' ἔπειτα, θ' ἀνήκῃ στὸ ἡλιακὸ σύστημα. Ἐνῶ ἀντιθέτως, τὸ βλήμα θὰ πρέπει ν' ἀντιμετωπίσῃ ὅλες τὶς περιπέτειες τῆς διαδρομῆς μὲς ἀπ' τὴ γῆνι ἠτμόσφαιρα. Γι' αὐτὸ καί, ἐνῶ τὸ τελευταῖο μπορεῖ νὰ «τρελλάθῃ», οἱ τεχνιτοὶ δορυφόροι δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ πέσουν στὰ κεφάλαια μᾶς καὶ νὰ μᾶς κάψουν...

«ΦΡΥΝΗ» έχει ονομάσει ο Σκαλιντώ το ωραίο αυτό θραδινό φόρεμα από λευκή μουσελίνα. Από τα παράξενα λοξά ντραπαρίσματα του κορσάζ ξεκινά ένα πλατύ φύλλο που σχηματίζει σαλβάρι, εμπρός και πίσω.

ΕΝΑ ΩΡΑΙΟ ΚΟΚΤΑΙΗΛ φόρεμα του Έλληνος δημιουργού, που το αποκαλεί «Κυρά Βασιλική». Είναι από μπλέ ριγέ κρέπ, μεταξωτό, και μονόχρωμο πλισσέ από το ίδιο ύφασμα, που ξεδιπλώνοντας γίνεται κάπα

Η «ΑΤΤΙΚΗ ΓΗ» είναι ένα από τα χαρακτηριστικά κοντά θραδινά του. Είναι δλο πλισσέ σολέϊ λευκή μουσελίνα, που περνά σε άκανόνιστα ψαθωτά σχήματα από παράξενα κοψίματα και γαρνίρεται με λεπτά πολύχρωμα λουλούδια του αγρού.

Η Έντιθ Πιάφ είχε πάει μία ημέρα να τον επισημειώσει μαζί με την Λίνα Άλμα σ' ένα μικρό ατελιέ που διατηρούσε για μερικούς μήνες στο Παρίσι και γοητεύθηκε τόσο από ένα απλό φθιγνό φορεματάκι που είχε ράψει ο Σκαλιντώ για να τό... δωρίσει στην οπινοικοκυρά του, ώστε το άρπαξε κ' έφυγε τρέχοντας... Το ίδιο θράδν το φορούσε στην προεμέρα της στο Κλάμπ ντε Σαν' Ελνζέ.

Η γκοίτσα όμως ατύσφοιρα του Παρισιού δεν μπόρεσε να εμπνεύσει τον Σκαλιντώ. Και γύρισε νοσταλγικά στην γαλιανή πατρίδα του. Έδω ξαναβρήκε τον εαυτό του... Η άρχαία ελληνική γραμμή ξανάγινε η βάση των δημιουργιών του... Η χλαμύδα της Αθηνάς, ο μανδύας της Έρας, αλλά και η κάπα ενός βοσκού, ή Έλληνίδα χωρική, που έδωσαν καινούργιες ιδέες για ραπτικές δημιουργίες, που έχουν χαρακτηριστικό τους γνώρισμα την εντυπωσιακή του γραμμή. Κάθε του φόρεμα έχει μια δική του νότια, μια πρωτοτυπία, προσωπικότητα. Και το κυριότερο κατορθώνει να είναι μοντέρνο και ξεχωριστό. Άλλωστε, ο Σκαλιντώ, είναι ο πρώτος δημιουργός μόδας που παρονοίασε στην Ελλάδα σχέδια... Είναι ο άνθρωπος που ξέρει όλα τα... σωματικά ελαττώματα των μεγάλων αριστών του θεάτρου... Είναι εκείνος που τονίζει την ομορφιά τους και καλύπτει τις κακοτοπιές... εάν, φυσικά, υπάρχουν! Έχει άπειρα ανέκδοτα από τις διαμάχες άσπερων του ελαφρού μας θεάτρου γύρω από την απόκτηση ενός μοντέλου του...

Έπειτα από τριών ετών άποχή, ξαναγυρίζει σήμερα γεμάτος καινούργιες ιδέες και προσπιτικές. Μόνον που θα μās φύγη σύντομα... Ο Νέος Κόσμος τον προσκαλεί. Η ηλιόλουστη Καλιφόρνια θα φιλοξενήσει στο μέλλον έναν από τους καλύτερους σχεδιαστές και ενδυματολόγους του ελληνικού θεάτρου. Το Χόλλυγουντ είναι τόσο κοντά!... Έχει ήδη άρκετες προτάσεις. Εκεί ο Σκαλιντώ θα δώσει μια καινούργια επαγγελματική μάχη... Εάν νικήση, ένα άκμην ελληνικό όνομα θα προστεθεί στους αναγνωρισμένους μεγάλους δημιουργούς μόδας...

ΓΙΩΛΑΝΤΑ ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗ

Ο ΕΝΔΥΜΑΤΟΛΟΓΟΣ ΚΑΙ ΣΧΕΔΙΑΣΤΗΣ ΜΟΔΑΣ ΣΚΑΛΙΝΤΩ

Ενα μικρό αγόρι με έρευνητικά μάτια και ζωηρό χαρακτήρα βρέθηκε πριν κάμποσα χρόνια μέσα στο επιβλητικό περιβάλλον των αρχαιοτήτων της Κνωσού. Στάθηκε έκστατικό μπροστά στο μεγαλείο της πόλεως του Μίνωος και θαύμασε την αρμονία των ζωηρόχρωμων τοιχογραφιών του. Γύρισε σπίτι του δειροπαρμένο. Το παλάτι του βασιλέως της Κρήτης του έδωσε την πρώτη του έμπνευση... Λίγες ώρες αργότερα το Κρητικόπουλο κρατούσε ένα κομμάτι ύφασμα στο χέρι του. Προσπαθούσε να ράψει ένα φόρεμα της αδελφής του. Εκείνη στεκότανε όρθια μπροστά του και χρησίμευε για κούκλα. Έπειτα από πολλές προσπάθειες ο μικρός τα κατάφερε μια χαρά. Αυτό ήταν το πρώτο του δημιουργήμα. Πέρασαν από τότε μερικά χρόνια. Η οικογένειά του, από ένα μικρό χωριό της Κρήτης, είδε πως τα όνειρά της να τον κάνει έπιστήμονα πήγαιναν χαμένα. Μια καλλιτεχνική κλίση υπήρχε μέσα στην ψυχοσύνθεση του μελαχροινού αγοριού. Από αυτή τη φλόγα ξεπήδησε αργότερα μια καλλιτεχνική προσωπικότητα. Ένας από τους πιδ γνωστούς ενδυματολόγους του θεάτρου και σχεδιαστές, ο Σκαλιντώ... Το έκστατικό αγόρι της Κνωσού, παρέχώρησε την θέση του στον δημιουργό που σαγήνευσε με τις ραπτικές του επιτεύξεις πολλές μεγάλες καλλιτέχνιδες του θεάτρου και του κινηματογράφου. Η Ροζίτα Σεράνο παραγγέλνει ακόμη και σήμερα τα περισσότερα φορέματά της στον Σκαλιντώ...

Σ Κ Α Λ Ι Ν Τ Ω

ΕΝΑΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΚΑΛΥΤΕΡΟΥΣ ΕΝΔΥΜΑΤΟΛΟΓΟΥΣ ΜΑΣ ΚΑΛΕΙΤΑΙ ΤΩΡΑ ΣΤΟΝ ΝΕΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

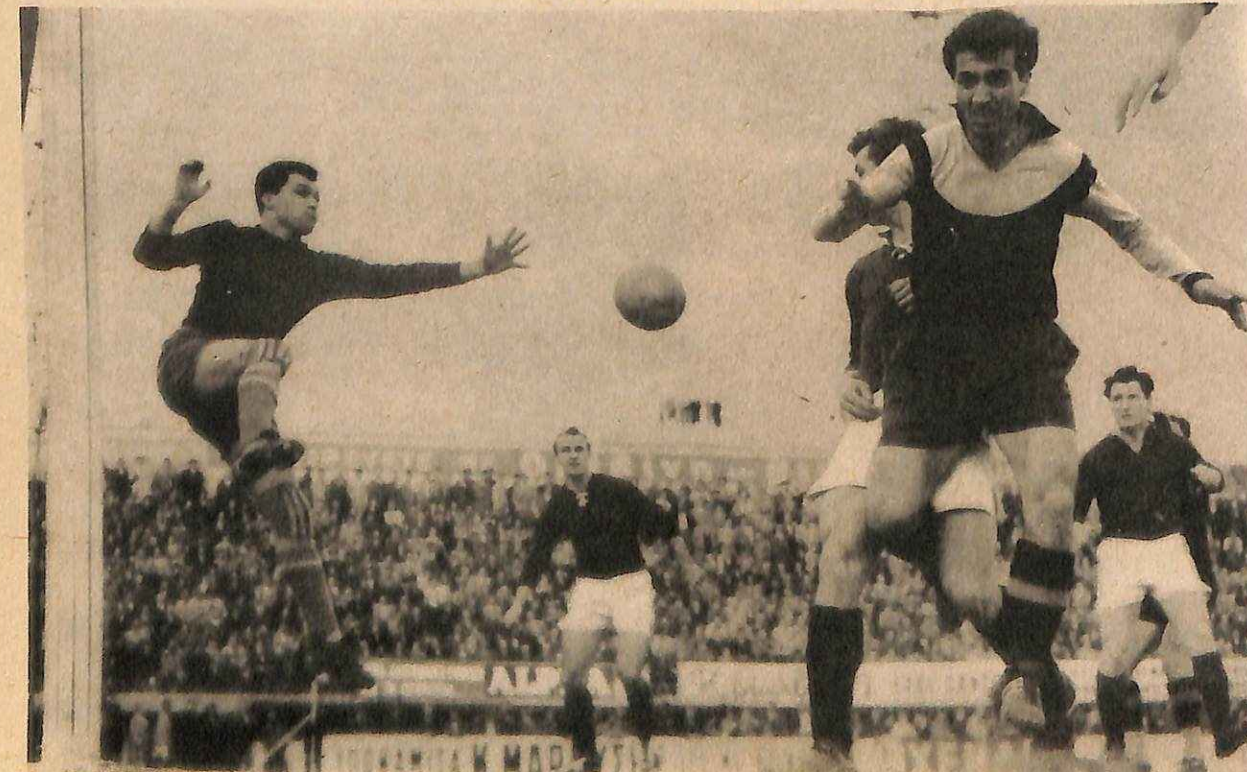
ΘΑ ΝΙΚΗΣΩΜΕ ΤΟΥΣ ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΟΥΣ;

ΕΑΝ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΜΑΣ ΕΦΑΡΜΟΣΗ ΤΑΚΤΙΚΗΝ ΑΙΦΝΙΔΙΑΣΤΙΚΩΝ ΕΠΙΘΕΣΕΩΝ, ΘΑ ΦΘΑΣΗ ΣΤΗΝ ΕΠΙΤΥΧΙΑ

Ο ΠΑΝΑΚΗΣ είναι δυναμικός και με γερό, ευθύβολο σουτ —ένας από τους λίγους σκόρερ μας. "Όταν όμως επιχειρή κάθοδο από τη θέση έξω αριστερά, ως φροντίση να κατεβάξη τη μπάλλα ως τη γραμμή του άουτ.

Ο ΝΕΣΤΟΡΙΔΗΣ είναι παίκτης μεγάλης κλάσεως όταν έχη κέφι και παίξη με έπιμονή. Σκόπιμο θα ήταν, στον αγώνα της Κυριακής —αν λάβη μέρος— να του ανετίθετο ο ρόλος του σκόρερ και όχι του άμυνόμενου κυνηγού.

Μεθαύριο την Κυριακή, στο γήπεδο του Παναθηναϊκού, γίνεται ο μεγάλος ποδοσφαιρικός αγώνας "Ελλάδος-Γιουγκοσλαβίας". Είναι ο πρώτος αγώνας της ελληνικής ομάδας που μετέχει φέτος στο παγκόσμιο πρωτάθλημα ποδοσφαίρου, ή Κύπελλο «Jules Rimet», όπως είναι γνωστό. Το παγκόσμιο αυτό ποδοσφαιρικό πρωτάθλημα γίνεται κάθε 4 χρόνια και θεωρείται, μετά από τους "Ολυμπιακούς Αγώνες, σαν το μεγαλύτερο αθλητικό γεγονός της τετραετίας. Οι προκριματικοί του πρωταθλήματος, στα τεράστια στάδια των μεγάλων πόλεων της ύψιλου, συγκεντρώνουν δεκάδες χιλιάδες φιλάθλων που παραληρούν από ένθουσιασμό. Οι παίκτες των ομάδων ήρωοποιούνται και τα όνόματά των καλύτερων φιγουράρουν στις έφημερίδες και τα περιοδικά της ύψιλου.

Η τελική φάση του τελευταίου παγκοσμίου ποδοσφαιρικού πρωταθλήματος έλαβε χώρα στην Έλβετία το 1954. Νικήτρια άνεδείχθη η ομάδα της Δυτικής Γερμανίας ή οποία, πρὸς γενική κατάπληξη, όπως θα ένοθυμούνται οι φιλάθλοι, νίκησε την περίφημη τότε ούγγαρέζικη ένδεκάδα με 3—2, ύστερα από έναν από τους πιο δραματικούς ποδοσφαιρικούς αγώνες που αναφέρουν τα χρονικά.

Στο έφετεινό πρωτάθλημα μετέχουν 52 ένδικες ποδοσφαιρικές ομάδες που εκπροσωπούν 18 κράτη και που χωρίζονται σε 18 όμιλους. Η Έλλάς παίξει στον 7ο ευρωπαϊκό όμιλο και θα έχη αντίπαλους της τις δυναμικές ομάδες της Γιουγκοσλαβίας και Ρουμανίας. Η τελική φάση του μεγάλου αυτού ποδοσφαιρικού γεγονότος θα παιχθή στη Σουηδία ή οποία είναι και ή οργανώτρια του έφετεινού πρωταθλήματος.

Τους πρώτους δύο αγώνες ή Έλλάς θα τους δώση στην Αθήνα. Τον πρώτο μεθαύριο Κυριακή και το δεύτερο, έναντιόν της Ρουμανίας, στις 16 Ιουνίου. Οι έπαναληπτικοί όμως αγώνες θα δοθούν στις έδρες των αντιπάλων μας, δηλαδή στο Βουκουρέστι στις 3 Νοεμβρίου και στο Βελιγράδι στις 10 του ίδιου μηνός. Έχουμε κατά συνέπεια να παίξουμε 4 δύσκολα παιχνίδια μέσα σε ένα χρόνο για να προκριθούμε.

Η νίκη μας στον αγώνα με την Ισπανία, ή καλύτερα ο τρόπος και το σύστημα με το οποίο έπαιξαν οι παίκτες μας στο παιχνίδι εκείνο, μάς ένθαρρύνουν να ύπολογίζουμε σε μία πολύ καλή εμφάνιση της ομάδας μας και στον αγώνα της Κυριακής.

Η έπιτυχής σκέψη να χρησιμοποιηθούν νέοι παίκτες και το γεγονός ότι όλοι τους έπειθάρχησαν άπόλυτα στις οδηγίες του προπονητού, είναι βάσιμα στοιχεία για να έπαναλάβη ή ομάδα μία έριστη εμφάνιση. Το ότι οι παίκτες της αντιπάλου ομάδος ανήκουν σε μεγάλη κλάση δεν πρέπει να μάς άποθαρρύνει. Έμεις θα κάνουμε το παιχνίδι

δι μας και δεν πρέπει να ξεχνούμε πως στα τελευταία δύο μάτς το 1954 με τους Γιουγκοσλάβους χάσαμε μόνο με 1—0 και τη μία φορά στο Βελιγράδι.

Η ομάδα μας είναι καλά συγκροτημένη και οι παίκτες βρίσκονται σε καλή φόρμα, έλπίζω δε ότι ο έλέκτωρ θα συμπληρώση τα λίγα κενά που παρετηρήθησαν στον αγώνα μας με την Ισπανία και πως ο προπονητής της Έθνικής θα άντελήφθη ότι στα τελευταία 20 λεπτά του αγώνος εκείνου, οι παίκτες μας ήσαν τελείως έξηντλημένοι, γεγονός που σημαίνει, ότι ήταν άπαραίτητη περισσότερη άτομική προπόνηση των παικτών για άντοχή. Άριστα, έπίσης, άποτελέσματα θα έχουν για την σύνδεση των γραμμών της ομάδας οι συχνοί αγώνες προπονήσεως που έγιναν, όπως έπίσης και το σύστημα του προπονητού να σταματά τον αγώνα και να διορθώνη τα λάθη τακτικής των παικτών.

Όσο για τον άποτελεσματικό ρόλο που παίξει στον αγώνα ο παράγων της άντοχής, είναι σκόπιμο να λεχθή, ότι ένα από τα μεγαλύτερα άπου των μεγάλων ομάδων είναι ότι δαχύνουν τα 90 λεπτά του αγώ-

να με την ίδια ένταση και άπόδοση. Άν λοιπόν στα 70 λεπτά του μεθαυριανού παιχνιδιού έχουμε (ας έλπίζουμε) ένα εύοικό άποτέλεσμα, δεν πρέπει με την άδυναμία μας να τελειώσουμε τον αγώνα δυναμικά, να δώσουμε την εύκαιρία στους άντιπάλους μας να έπαφελθούν και να ίσοφαρίσουν, και ακόμα χειρότερα, να κερδίσουν το παιχνίδι.

Με τις άπλές αυτές προϋποθέσεις, που άφορούν την προετοιμασία της ομάδας μας, ως μου έπιτραπή να κάνω λίγες ύποδείξεις για την ένδεδειγμένη τακτική που, κατά τη γνώμη μου, αν εφαρμοσθή, θα φέρη άποτέλεσμα στον αγώνα της Κυριακής.

Οι Έλληνες παίκτες είναι έξ ίσοσυγκρασίας ταχείς και ή ταχύτης, όπως όλοι ξέρουμε, είναι το κύριο στοιχείο του αϊφνιδιασμού. Πρέπει λοιπόν να εφαρμόσουμε στο παιχνίδι συστηματικές και καλά οργανωμένες αϊφνιδιαστικές μεθόδους. Ένα αϊφνιδιαστικό, π.χ., δεκάλεπτο με συνεχείς έπιθέσεις που θα άρχιζε με το έναρκτήριο σφύριγμα του διαιτητού θα μπορούσε να μάς έξασφαλίση έκπληκτικά άποτέλέσματα. Η τακτική του αϊφνιδιαστικού

παιχνιδιού προϋποθέτει τρεις τούλάχιστον προωθημένους κυνηγούς που θα τροφοδοτούνται συνεχώς από τους 8 ύπολοίπους παίκτες της ομάδας με κοφτές ή βαθείες μπαλιές. Στο ρόλο των τριών αυτών κυνηγών προσαρμόζονται θαυμάσια οι Πανάκης, Ύφαντης και Νεστορίδης που είναι ταχείς, άριστοι σουτέρ και εύκίνητοι.

Άν το πρώτο αϊφνιδιαστικό δεκάλεπτο δεν φέρη άποτέλεσμα, ή ομάδα έπανερχεται στο κανονικό της παιχνίδι και περιμένει άλλη κατάλληλη εύκαιρία, για να έπαναλάβη την ώργανωμένη αϊφνιδιαστική έπιθεση, άρκεί οι παίκτες να είναι προετοιμασμένοι και σε έπιφυλακή.

Ιδιαίτερη σύσταση πρέπει να γίνει στους παίκτες να παίξουν άπλο ποδόσφαιρο χωρίς τρίπλες και άσκοπα τρεξίματα. Η τακτική της άμεσης πάσας, όχι μόνο άξιοποιεί το προσόν της ταχύτητας που έχουμε, αλλά έξοικονομεί άντοχή για ένα δυναμικό φίνις που τόσο μάς χρειάζεται.

Οι ύποδείξεις αυτές παρέχονται στους ποδοσφαιριστές μας υπό άκραν έχεμύθεια βέβαια, δηλαδή με

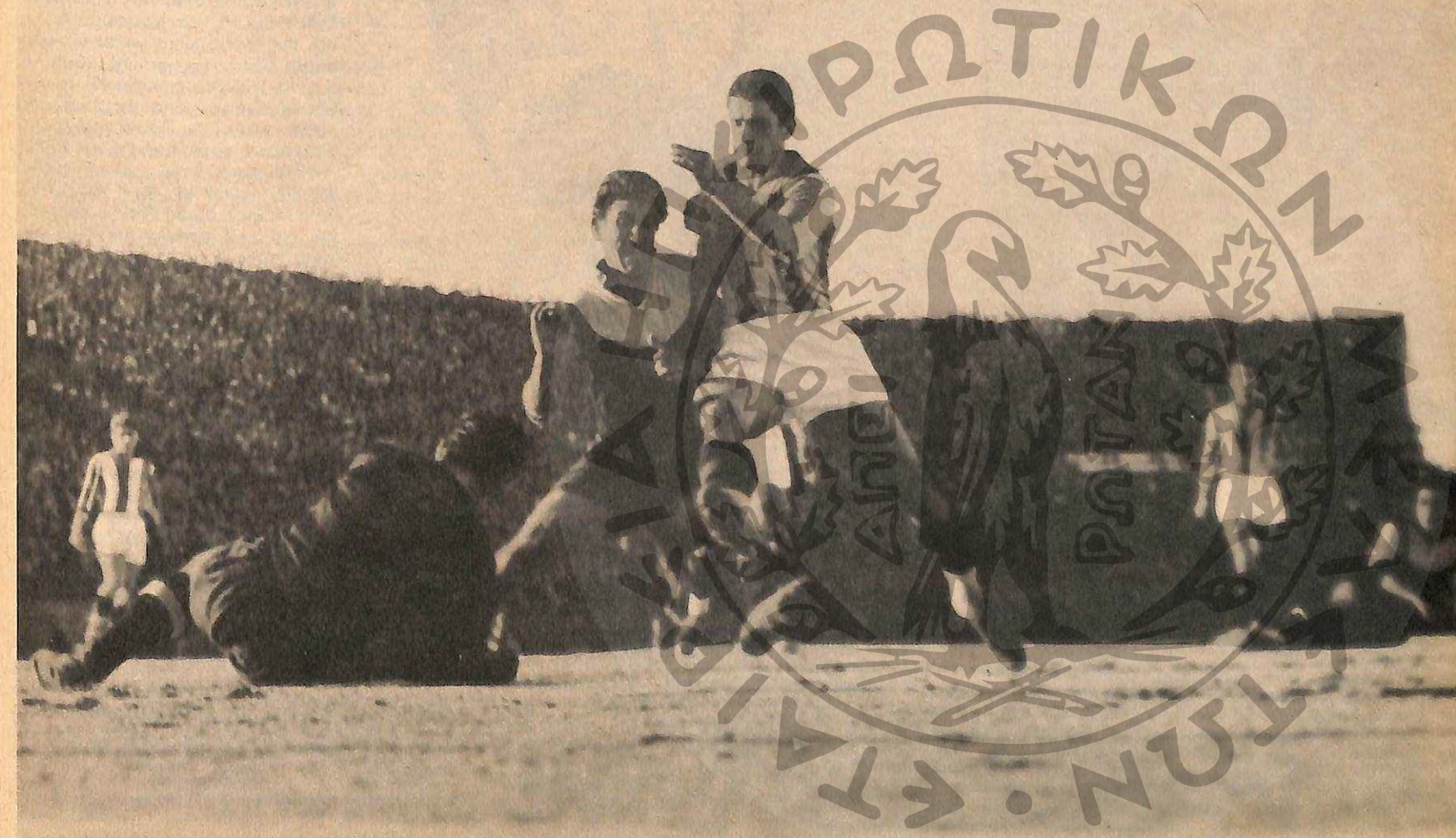
την έλπίδα ότι δεν θα τις διαβάσουν οι Γιουγκοσλάβοι.

Με την καθάρη μας νίκη έπί της Ισπανίας, το ελληνικό όνομα άκούσθηκε με κολακευτικά σχόλια από τους φιλάθλους όλου του κόσμου. Έμάς τους δετεράνους μάς ίκανοποίησε ιδιαίτερα γιατί ο τρόπος με τον όποιο έπαιξαν οι παίκτες μας —όχι ή νίκη, το τονίζω— μάς ένέπνευσε αίσιοδοξία θλέποντας να διαγράφεται σαφώς ένα λαμπρό μέλλον για το ελληνικό ποδόσφαιρο. Έπίσης με χαρά είδαμε πως οι Ιθύνοντες άφησαν κατά μέρος την πολιτική για την σύνθεση της ομάδας κι' έτσι δόθηκε ή εύκαιρία στον προπονητή να σχηματίση μία άποδοτική και πειθαρχημένη ένδεκάδα. Άν συνεχισθή ή τακτική αυτή, είναι μαθηματικά βέβαιο πως σύντομα ή νέα ποδοσφαιρική γενεά θα μάς παρουσιάση έκπληξεις.

Και έπειδή ή παραμονή ενός τόσο σημαντικού ποδοσφαιρικού γεγονότος δεν είναι ή κατάλληλη στιγμή για κριτικές τέτιου είδους, ως εύχνοόμε έγκάρδια, καλή τύχη στα ελληνικά χρώματα στο μάτς της Κυριακής.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΜΑΛΗΣ

Ο ΥΦΑΝΤΗΣ ΕΙΝΑΙ ΠΑΙΚΤΗΣ ΤΑΧΥΣ ΚΑΙ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΟΣ. ΑΝ ΜΑΘΗ ΝΑ ΞΕΜΑΡΚΑΡΕΤΑΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΛΛΗΛΗ ΣΤΙΓΜΗ, ΤΟ ΓΚΟΛ ΕΙΝΑΙ ΒΕΒΑΙΟ

Τὸ ἡμερολόγιο τῆς Εὐας

ΜΙΑ ΣΠΑΡΤΑΡΙΣΤΗ ΑΦΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ
ΤΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ ΤΩΝ ΔΥΟ ΦΥΛΩΝ

Πρόλογος γραμμένος ἀπὸ τὸν Ἀδάμ

Θάπρεπε ἴσως νὰ συλλογισθῶ πὼς εἶναι πάρα πολὺ νέα, παιδι σχεδὸν ἀκόμα, καὶ νὰ τῆς κάνω ἀρκετὲς παραχωρήσεις... Εἶναι γεμάτη περιέργεια, ἀνυπομονησία καὶ ζωηράδα. Ὁ κόσμος τῆς παρουσιάζεται σὰ μαγεῖα, θαῦμα, μυστήριο, γοητεία. Πνίγεται ἀπὸ χαρὰ ὅταν θρῖσκη ἓνα ἀγνωστο λουλούδι· δὲν παύει νὰ τὸ χαϊδεύη, νὰ τὸ θαυμάζη, νὰ τ’ ἀνασαίνει, νὰ τοῦ μιλά· καὶ νὰ τὸ φωνάζη μὲ χίλια-δύο νελοῖα χαϊδευτικά ὀνόματα.

Τρελλαίνεται γιὰ τὰ χρώματα: Οἱ μαῦροι θράχοι, ἡ κίτρινη ἄμμος, τὰ γκριζὰ χορτάρια, τὰ πράσινα φύλλα, ὁ γαλανὸς οὐρανός, ἡ μαργαριταρένια αὐγὴ, τὰ μενεξεδιὰ θουνά, τὰ χρυσομένα νησιά πὺρ ταξιθεύουν μέσα σὲ πορφυρὲς θάλασσες στὸ ἡλιοβασιλεμα, τὰ ἱριδωτὰ αὐλακωτὰ σύννεφα, τὰ διαμαντένια ἀστέρια πὺρ λαμπυρίζουν τὶς ἡσυχες νύχτες... ὅλα αὐτὰ εἶναι ἡ λατρεία τῆς.

“Ὅσο μπορῶ νὰ κρίνω, τίποτ’ ἀπ’ ὅλα αὐτὰ δὲν ἔχει πρακτικὴ ἀξία, ἐπεὶδὴ ὅμως ἔχουνε τὸ χρῶμα καὶ μιὰ κάποια μεγαλοπρέπεια, αὐτὸ καὶ μόνον τῆς φτάνει γιὰ νὰ χάνη τὸ νοῦ τῆς.

“Ἄν μποροῦσε νὰ σταθῇ καὶ νὰ μελῇ ἡσυχὴ δὺὸ λεπτά μόνον, θάταν ἓνα πολὺ ξεκούραστο θέαμα. Νομίζω πὼς τότε θὰ μ’ ἄρεσε νὰ τὴν κοιτάζω. Naί, πιστεύω πὼς

θὰ μποροῦσα νὰ τὴ θλέπω μ’ εὐχαρίστηση, γιὰτὶ καταλαβαίνω τώρα πὼς εἶναι ἓνα πλάσμα ἀξιόλογο ὄρατο: Εἶναι σθέλη, λεπτή, εὐλύγιστη, μὲ καλὲς ἀναλογίες, γεμάτη χάρη καὶ ἀρμονία... Μιὰ μέρα στεκόταν ὀρθὴ σ’ ἓνα θράχο, μὲ τὸ λεπτοκαμωμένο κεφάλι τῆς γεμμένο πρὸς τὰ πίσω, μὲ τὰ δύο χεῖριά πάνω ἀπὸ τὰ μάτια γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ ἓνα πουλὶ πὺρ πετοῦσε: Αἰσθάνθηκα κοιτώντας τὴν ἓνα ἐντελὲς καινούργιο αἶσθημα, κι ἀναγνώρισα πὼς ἦταν ὄρατο.

“Ἄν ὑπάρχη στὸν κόσμο κάτι πὺρ νὰ μὴν τὴν ἐνδιαφέρῃ, ἐγὼ δὲν τὸ ξέρω. Προσωπικὰ ἐμένα, τὰ ζῶα μοῦ εἶναι ἀδιάφορα, δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ ὅριο καὶ γι’ αὐτὴ! Δὲν κάνει καμμιά διάκριση: “Ὅλα τὰ καλοδέχεται, μ’ ὅλα πιάνει φιλίες, τὰ νομίζει ὅλα γιὰ θησαυροὺς.

“Ὅταν ὁ τεράστιος θροντόσαυρος ἐφθασε μὲ μεγάλες δρασκελιές στὴν κατασκηνώσή μας, τὸν θεώρησε σὰν πολὺτιμο ἀπόκτημα, ἐ-

νὼ γιὰ μένα δὲν ἦταν παρὰ συμφορά. Εἶναι ἓνα παράδειγμα γιὰ τὴ δυσαρμονία πὺρ επικρατεῖ στὸν τρόπο πὺρ θλέπει ὁ καθένας μας τὰ πράγματα. Ἐκεῖνη ἤθελε νὰ ἐξημερώσῃ τὸ ζῶο, ἐνὼ ἐγὼ δὲ σκεπτόμουν παρὰ νὰ ἐγκαταλείψω τὸ καταφύγιό μου καὶ νὰ τὸ θάλω στὰ πόδια. Ἦταν θέσαιη πὼς θὰ τὰ κατάρφερνε μὲ τὴν καλωσύνη καὶ πὼς θὰ γινόταν ἓνα καλὸ κατοικίδιο ζῶο. “Ὅσο γιὰ μένα, σκεπτόμουν πὼς ἓνα κατοικίδιο ἐφτὰ μέτρα ὕψος καὶ εἰκοσιεφτά μᾶκρος δὲ θάταν καὶ τόσο στὴ θέση τοῦ κοντά μας, γιὰτὶ, καὶ μὲ τὶς καλύτερες ἀκόμα προθέσεις, καὶ χωρὶς κανὲν νὰ θάλουμε τὸ κακὸ στὸ νοῦ μας, θὰ μποροῦσε νὰ καθήσῃ μιὰ χαρὰ πάνω στὴν καλύψα μας, ὅπως ἐγὼ πάνω σ’ ἓνα σαλιγκάρι...

Παρ’ ὅλα αὐτὰ, εἶχε ἐνθουσιασθῇ μ’ αὐτὸ τὸ σχέδιο, νάχη δικό τῆς τὸ τέρας, καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ἐγκαταλείψῃ. Εἶχε τὴν ἰδέαν νὰ ὀργανώσῃ ἓνα μεγάλο γαλακτοπωλεῖο κ’ ἤθελε νὰ τὴ βοηθῇσῃ ν’ ἀρμέξῃ τὸ ζῶο, μὰ δὲν εἶχε καμμιά ὀρεξη, ἦταν πολὺ ριψοκίνδυνο. Κ’ ὕστερα τῆς παρετήρησα πὼς ἦταν ἀρσενικό...

Τότε ἄλλαξε ἰδέαν καὶ θέλησε ν’ ἀνεθῇ ἐπάνω τοῦ γιὰ ν’ ἀπολαύσῃ τὸ τοπίο. “Ἐνα μέρος ἀπὸ τὴν οὐρὰ τοῦ τέρατος, δέκα μὲ δώδεκα μέτρα περίπου, ἀπλωνόταν καταγῆς σὰν κορμὸς πεσμένου δένδρου... Λογάριαζε πὼς μποροῦσε ν’ ἀνεθῇ ἐπάνω κ’ ἀκολουθήσῃ τὴν οὐρὰ, ὥσπου νὰ φτάσῃ στὴ ράχη τοῦ ζώου, δὲν ὑπολόγιζε ὅμως σωστὰ τὰ πράγματα καὶ ὅταν ἐφθασε στὸ μέρος ὅπου ἡ οὐρὰ ἀνέβαινε ἀπὸ τὴ γῆ κ’ ἐπαιρνε κλίση γλιότρησε, ἔπεσε κι ἀσφαλῶς θὰ εἶχε τραυματισθῇ χωρὶς τὴ βοήθειά μου.

Εἶχε πιά ἱκανοποιηθῇ ἐπὶ τέλους; “Ὁχι! Τίποτ’ ἄλλο δὲν τὴν ἱκανοποιεῖ παρὰ τὸ πείραμα. Οἱ θεωρίες πὺρ δὲ δοκιμάζονται στὴν πρακτικὴ δὲν εἶναι δουλειὰ τῆς καὶ καθόλου δὲν τὴν ἐνδιαφέρουν. Αὐτὸ εἶναι πολὺ ἐξυπνο, τὸ παραδέχομαι· ἔχει κάτι πὺρ μὲ τραβᾷ, ὀφίσταμαι κάπως τὴν ἐπίδρασή τῆς κι ἂν θάμενα περισσότερο μαζί τῆς θ’ ἀποκοτούσα κ’ ἐγὼ παρῶμοια ἐνδιαφέροντα.

Γιὰ παράδειγμα, εἶχε ἀκόμα μιὰ ἰδέαν σχετικὰ μὲ τὸν θροντόσαυρο: Σκεπτόταν πὼς θὰ μποροῦσαμε νὰ τὸν ἐξημερώσουμε ἀρκετὰ ὥστε νὰ τὸν καταφέρουμε νὰ στέκεται στὸ πλάτος τοῦ ποταμοῦ καὶ νὰ μᾶς χρησιμεύῃ γιὰ γεφυρὶ. “Ὅταν πλότεψε πὼς μποροῦσε πιά νὰ τὸν κάνῃ ὅπως θέλει, δοκίμασε νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἰδέαν τῆς. Δὲν τὸ κα-

τάρθωσε ὅμως. Κάθε φορὰ πὺρ τὸν τοποθετοῦσε κατὰλληλα μέσ’ στὸ ποτάμι κ’ ἐτοιμαζόταν ν’ ἀνεθῇ ἐπάνω του, τὸ τέρας γύριζε καὶ τὴν ἀκολουθοῦσε σὰν κάποιο ἡμεροζῶακι, σκυλάκι ἢ τίποτ’ ἄλλο... “Ἔτσι κάνουν ὅλα τους...

Ἡ Εὐα χαράζει τὶς πρώτες γραμμές

ΣΑΒΒΑΤΟ. Εἶμαι σχεδὸν μιᾶς ἡμέρας τώρα. “Ἦρθε χτές... τοῦλάχιστο ἔτσι μοῦ φαίνεται... Κ’ ἔτσι πρέπει νὰ εἶναι, γιὰτὶ ἂν ὑπῆρξε ἓνα προχτές, ἐγὼ δὲν ἦμουν τότε. Θὰ τὸ θυμῶμαι, ὑποθέτω... Βέβαια, εἶναι δυνατό νὰ ὑπῆρξε ἓνα προχτές καὶ νὰ μὴν τὸ παρετήρησα... Δὲν ξέρω... πάντως στὸ ἐξῆς θὰ προσέχω κι ἂν τύχουν τίποτα «προχτές», θὰ κρατήσω σημείωση. “Ὁ πασιδηποτε εἶναι προτιμότερο ν’ ἀρχίσω ἀπὸ κάπου καὶ νὰ μὴν ἀφήνω τὴ μνήμη μου νὰ μπερδεύεται, γιὰτὶ κάποια διαίσθησή μου λέει πὼς ὅλες αὐτὲς οἱ λεπτομέρειες θάχουν σημασία μιὰ μέρα...

Θεωρῶ τὸν ἐαυτό μου σὰν μιὰ δοκιμὴ... Naί, αἰσθάνομαι πολὺ καλὰ πὼς γίνεται σὲ μένα μιὰ δοκιμὴ, ἓνα πείραμα, τίποτε περισσότερο, τίποτε λιγότερο. “Ὅστε, ἂν εἶν’ ἀλήθεια, ἡ ὑπαρξὴ μου ἀποτελεῖ ὅλο-κι ὅλο τὸ πείραμα; “Ὁχι, δὲν τὸ φαντάζομαι. Πιστεύω πὼς κι ὅλα τ’ ἄλλα παίρνουν μέρος σ’ αὐτό. Δὲν εἶμαι παρὰ ἓνα μέρος του, τὸ πῶς σημαντικό, naί, εἶναι ὅμως φανερό πὼς ὅλα ἔχουν μὴν στὸ πείραμα ταυτόχρονα μὲ μένα... Ἡ τωρινὴ μου κατάσταση εἶναι ἄραγε ἐξασφαλισμένη, ἢ πρέπει νὰ προσέχω τὸν ἐαυτό μου καὶ νὰ φυλάγμαι; Κλίνω μᾶλλον πρὸς τὸ δεύτερο... Κάτι μοῦ λέει πὼς μιὰ συνεχὴς ἐπαγρύπνηση εἶναι ἀναγκαῖα γιὰ νὰ νικήσω...

“Ὅλα μοῦ φαίνονται πὼς ἔχουν περισσότερο τάξη ἀπὸ χτές. Μέσ’ στὴ διασπῆ πὺρ θάπρετε νάχαν γιὰ νὰ τελειώσουν, ἄρσαν δυνάμει ψηλότερα ἀπὸ ἄλλα, κ’ οἱ πεδιάδες εἶναι ἀκόμα τόσο γεμάτες ἀπὸ βράχους καὶ πέτρες, πὺρ παρουσάζουν διηρ καταστροφές. “Ἐρθε τέχνης ὠραία κ’ εὐγενικὰ δὲ θάπρεπε ποτε ν’ ἀποτελεῖ ὀνόντα διασπῆ. Κι ὁ μεγάλος αὐτὸς καὶ καινούργιος κόσμος εἶναι ἀσφαλῶς κατὰ μεγαλειώδες καὶ ὄρατο. Βρίσκεται παρὰ ἓνα κοντὰ στὴν τελειότητα, παρὰ τὴν συντομία τῆς κατασκευῆς του. “Πάρουν ἀκόμα πόρα πολλὰ ἀστέρια σ’ ὀρισμένα σημεῖα καὶ δὲν ἀρκετὰ σὲ ἄλλα, ὅμως αὐτὸ θὰ μπορῇ νὰ διορθωθῇ σὲ λίγο διάστημα, φαντάζομαι. Τὸ φεγγάρι χτές τὸ βράδυ γλίστρησε ὡς τὸ κάτω μέρος τ’ οὐρανοῦ κ’ ἔπεσε... Εἶναι μεγάλῃ ἀπώλεια. Μοῦ καίγεται ἡ καρδιά πὺρ τὸ σκέτομαι. Δὲν ὑπῆρξε κανένα στολίδι οὔτε ἄλλη διακόσμηση πὺρ νὰ μποροῦ-

σε νὰ παραβληθῇ μαζί του στὴν ὁμορφίαν καὶ στὴν τελειότητα. Θάπρεπε νὰ τὸ εἶχαν στερεώσει καλύτερα... “Ἄν μπορούσαμε μόνον νὰ τὸ ξαναπιάσουμε!

τρο καὶ τὸ φόντο τοῦ φυσικοῦ μου συνίστανται σὲ μιὰ γεμάτη πάθος ἀγάπη γιὰ τὸ ὄρατο, νομίζω πὼς δὲν θάταν συνετὸ νὰ μοῦ ἐμπιστευθῇ κανεὶς ἓνα φεγγάρι χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ ἄλλος... Βέβαια, θὰ ἦμουν ἱκανὴ νὰ ἐπιστρέψω ἓνα φεγγάρι ἂν θὰ τόδρισκα μέρα μεσημέρι, ἐπεὶδὴ θὰ φοβόμουν πολὺ μήπως μὲ εἶχε δὴ κανένα μάτι, ὅμως, ἂν θὰ τὸ εἶχα ὀρθὸ στὸ σκοτάδι, εἶμαι πάρα πολὺ δέσταιη πὼς δὲ θάλεγα τίποτα.

Naί, μ’ ἄρεσουν τὰ φεγγάρια. Εἶναι τόσο ὁμορφα καὶ ποιητικά! Θάθελα νὰ εἶχα πέντε-ἕξι ἀπ’ αὐτὰ· δὲ θὰ κοιμόμουν ποτέ, δὲ θὰ κοινοῦρα ποτέ νὰ τὰ κοιτῶ ἐκπληκτικὰ στὴ γλῶσσά μου.

Μὰ καὶ τ’ ἀστέρια εἶναι τόσο ὁμορφα. Θάθελα νὰ μποροῦσα νὰ πιάσω μερικά γιὰ νὰ τὰ δώλω στὰ καλλιὰ μου, φοβόμην ὅμως πὼς ποτὲ δὲ θὰ τὰ καταφέρω. Παραξενεύεται κανεὶς ν’ ἀνακαλύπτῃ πόσο μακριὰ εἶναι, γιὰτὶ δείχνουν πολὺν κοντὰ. “Ὅταν τ’ ἀντικρύσω γιὰ πρώτη φορὰ χτές βράδυ, προσπάθησα νὰ ρίξω ἓνα μ’ ἓνα μακρὸν καλὰμ, δὲ μπόρεσα ὅμως νὰ τὰ φτάσω καὶ μοῦ φάνηκε πολὺ παράξενο. “Ὅστερα δοκίμασα μὲ τὶς πέτρες, ὥσπου κουράστηκα. Κι οὔτε πέτυχα κανένα. ἴσως ἐπεὶδὴ εἶμαι ἀρσενική, δὲ μπορῶ νὰ πετάξω κατὰ μακριὰ καὶ ἴσα. “Πολύγισα, βέβαια, τὴν ἀπόκρισιν τῆς πέτρας καὶ σημάδεψα στὸ πλάι τοῦ ἀστεριοῦ πὺρ ἤθελα νὰ πετύχω, μὰ καὶ πάλι δὲν κατάφερα τίποτε... Κι ὅμως, μερικὲς πετρίδες μοῦ ἦταν καλές, γιὰτὶ πολλὰς φορές εἶδα τὴν πέτρα ν’ ἀνεβαίνει ὀλίσσα στὰ χροῖα σημάδια καὶ νὰ τ’ ἀγγίξῃ ἂν εἶχα ἓνα περισσότερο δυνάμει, ἀσφαλῶς θάριχναν ἓνα!

Τότε ἔθελα τὰ κλίματα, πράγμα φυσικὸ νομίζω γιὰ ἓνα πρόσωπο τῆς ηλικίας μου· ὅστερα, ἀπὸ ἐξουράστικα λίγο, πῆρα ἓνα πανέρι καὶ τράβηξα πρὸς τὴν ἄκρην τοῦ κύκλου, ὅπου τ’ ἀστέρια εἶναι πολὺ χαμηλότερα καὶ κοντύτερα στὴ γῆ, ὥστε νὰ μπορῇ νὰ τὰ φτάσῃ κανεὶς μὲ τὸ χεῖρ. Βρῆκα πὼς ἔτσι ἦταν καλύτερα, ἐξ ἄλλου, γιὰτὶ θὰ μποροῦσα νὰ τὰ ἐκρεμάσω ἀπὸ τὰ χεῖρά, χωρὶς νὰ τὰ σπάσω. “Ὅμως ἡ ἀκρὴ τοῦ κύκλου ἦταν πολὺ μακρύτερα ἀπ’ ὅ, τι φανταζόμουν καὶ, σὲ τέλος, ὑπογραμμήκα νὰ ἐγκαταλείψω τὸ σχέδιό μου. “Ἦμουν τόσο κουρασμένη πὺρ δὲν μποροῦσα νὰ προχωρήσω ὅπως καὶ τὰ πόδια μου εἶχαν πληγίσαι καὶ μὲ πονοῦσαν.

Δὲν μποροῦσα νὰ γυρίσω στὸ σπίτι μου. Ἦταν πολὺ μακριὰ κι ἀρχίζε νὰ κάνῃ κρύου... Εὐ-

Ὁ Ἀμερικανὸς συγγραφέας Σαμουὴλ Λάνγκορν Κλήμενς, ὁ πολυδιαβασμένος μάγος μυθιστοριογράφος Μάρκ Τουαῖν, ἄφησε πεθαίνοντας τὸ 1910 στὸ παγκόσμιο ἀναγνωστικὸ κοινὸ πάνω ἀπὸ 22 τόμους μυθιστορημάτων, πὺρ διακρίνονται γιὰ τὸ πνευματώδες, τὸ δροσερό, ἀλλὰ καὶ τὸ γεμάτὸ θαθεῖα παρατήρηση τῶν ἀνθρώπων συγγραφικὸ τοῦ τολάντο. Ἐγκαταλείποντας τὴν τυπογραφία, πὺρ στάθηκε τὸ πρῶτο τοῦ ἐπάγγελμα, ἔγινε πηδαιόχος στὰ ποταμόπλοια τοῦ Μισσισιππὶ, γιὰ νὰ κατέβῃ ἀργότερα ἐργάτης στὰ θαθεῖα πηγάδια τῶν μεταλλείων τῆς Νεβάδας. Παίζοντας μὲ τὴν περιπέτεια πὺρ τοῦ ὑπέβαλλαν ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ ἡ ἀνάγκη καὶ ὁ χαρακτήρας του, καὶ τὶς ἰδέες πὺρ τοῦ ὑπαγόρευε, ἀπὸ τὴν ἄλλη, τὸ φωτισμένο του πνεῦμα, ἔλλοτε ἄφηνε τὶς ἐφημερίδες πὺρ συνεργαζότανε γιὰ ν’ ἀκολουθήσῃ τοὺς χρυσοθήρες, χρυσοθήρας κι ὁ ἴδιος, στὴν Καλιφόρνια, κι ἄλλοτε ταξίδευε στὴν Χαβάη γιὰ νὰ συγκεντρώσῃ ἐντυπώσεις, ἢ ἔδινε διολέξεις στὴν Εὐρώπη γιὰ ν’ ἀποκαταστήσῃ τὰ οἰκονομικὰ τοῦ χρεωκοπημένου ἐκδοτικοῦ τοῦ οἴκου...

Έδω κι' Εκεί

Η ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΗ Άγγλίδα ηθοποιός Μπελίντα Λη υπέγραψε συμβόλαιο με την εταιρία «Άρθουρ Ράικ», έπειτα από την επιτυχία που σημείωσε η ερμηνεία της ηρώιδας στην ταινία «Κορσάφυντο», στην οποία συμπρωταγωνιστούσε με τον άντρα της, τον γνωστό ηθοποιό Ρόμπερτ Λούις.

● ΕΝΑ άντργονο έχει δηγ' περίπατο με το αὐτοκίνητο. Χιλιόμετρα ὀλόκληρα κανεῖς τους δὲν ἀνοίγει τὸ στόμα του νὰ πῇ λέξη. Κάποτε περνοῦν ἀπ' ἕνα λειβάδι ὅπου θάσκουνε ἀγέλαδες.
— Συγγενεῖς σου; ρωτάει ὁ σύζυγος.

— Ναι, ἐξ ἀγχιστείας, ἀποκρίνεται ἡ σύζυγος.

● — ΔΕΝ καταλαβαίνω πὼς μπορεῖς καὶ διαβάσεις στὰ μισοκότυνα.
— Φοίτησα σὲ νυκτερινὴ σχολή.

● ΜΙΑ ΚΥΡΙΑ προσκάλεσε γραπτῶς γιὰ δειπνὸ τὸ γιαντὸ της. Ἡ ἀπάντησή ὅμως πού πῆρε ἦταν τόσο κακογραμμένη, πού ἡ κυρία δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ λέξη.
— Τώρα τί νὰ κάνω; Θάρῃ ἀραιγὲ ἢ δὲ θάρῃ;
— Δὲν πᾶς τὸ γράμμα στὸν φαρμακοποιό; τὴ συμβουλευεῖ ὁ ἄντρας της. Αὐτοὶ βγάλουνε πάντα τὰ ὀνιθασκαλισμάτα τῶν γιαντρῶν.
— Ὁ φαρμακοποιὸς κοίταξε τὸ χαρτί καὶ πῆρε ἀμέσως ἀπ' ἕνα ράφι ἕνα μπουκάλι.
— Ὁρίστε, κυρία μου. Κάνει 15 δραχμές.

● ΜΙΑ ΚΥΡΙΑ μπαίνει σ' ἕνα μαγαζὶ νὰ ψωνίσῃ καὶ ἀφήνει τὸ σκυλάκι της στὸ δρόμο. Τὸ ζῶο εἶναι ἀγαθώτατο καί, βλέποντας ἕνα παιδάκι πού παίζει στὸ πεζοδρόμιο τρέχει κοντά του καὶ τοῦ γλύφει τὸ χέρι. Τὸ παιδάκι βάζει τὰ κλάματα καὶ ἡ κυρία βγαίνει τρέχοντας ἀνίσχυρη ἀπ' τὸ κατὰστήμα.

— Τί ἔχεις, μωρό μου; Σὲ δάγκωσε τὸ σκυλί;
Καὶ τὸ παιδάκι, μὲ εἰλικρίνεια:
— Ὁχι, κυρία, μὲ δοκίμασε μόνο.

● ΣΤΟ πανεπιστήμιο, ὁ καθηγητὴς τῆς ψυχολογίας ὀμιλεῖ στοὺς φοιτητὰς περὶ ψεύδους.
— Πρὶν ἀρχίσω, λέει, θὰ ἤθελα νὰ ξέρω πόσοι ἀπὸ σὰς διάβασαν ἥδη τὸ βιβλίο μου «Τὸ ψεῦδος εἰς τὸν 20ὸν αἰῶνα».

Σχεδὸν ὅλοι οἱ σπουδασταὶ ὑψώνουν τὸ χέρι.

— Περιφῆμα, λέει ὁ καθηγητὴς, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε τότε νὰ πάρω ὡς θέμα γιὰ τὴ σημερινή μου παράδοση αὐτὴ τὴ διαπίστωση: Τὸ βιβλίο μου, σὰς πληροφορῶ, δὲν ἐκυκλοφόρησε ἀκόμη.

Νεωτερισμοί... Τὰ ἐπισκεπτήρια πού προσφέρουν, ἐκτὸς ἀπὸ ὄνομα, διεύθυνση καὶ τηλέφωνο, καὶ τήν... φωτογραφία τοῦ κατόχου, τυπωμένη στὴν ἄνω δεξιὰ γωνία, φαίνεται ὅτι κυκλοφοροῦν ὅλο καὶ περισσότερο σὲ ὠρισμένα κράτη. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι σὲ ὠρισμένες περιστάσεις διευκολύνει τὴν ὑποδοχὴ ἕνα ἐπισκεπτήριο πού προαναγγέλλει τὴν ἄφιξη μιᾶς ὥρας δεσποινίδος καὶ ἐνὸς γοητευτικοῦ νέου... Κάθε ἡμέρα πού περνᾷ, ἡ ζωὴ ἀναγκάζει τὸν κάθε ἄνθρωπο νὰ συναντᾷ περισσότερους ἀνθρώπους καὶ συνεπῶς νὰ χρειάζεται βοήθεια γιὰ νὰ μὴ τοὺς λησμονῇ... Ἡ Πάει κι ὁ ὕπνος... Προσοχή! προαναγγέλλει ἕνας ψυχίατρος. Ἐὰν σηκωθῇ ἕνα πρωτὶ καὶ τρέξετε στὰ κατὰστήματα καὶ παραγγεῖλετε ἕνα γούνινο παλτὸ γιὰ τὴ γυναῖκα σας, μπορεῖ νὰ ἔχετε πέσει θύμα ἐνὸς νεωτάτου συστήματος: τῆς ἀνυπερτερῆς ὑποβολῆς. Μὲ ἕνα μικρόφωνο κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι, τὸ ὁποῖον ἐπαναλαμβάνει: «πρέπει νὰ ἀγοράσω παλτὸ στὴ γυναῖκα μου», ἴσως σὰς ἐπιβάλλωνται, ὑπολα, διαθέσεις ξένες πρὸς κάθε δικὸ σας ἐνστικτο... Ἡ Μικρὲς καὶ μεγάλες... Τὰ φαινόμενα στὴν ἐποχὴ μας ἀρχίζουν στὴν κούνια καὶ τελειώνουν... ἡ πιδ' ὡσὸς, δὲν τελειώνουν ποτέ. Ἡ νύφη τοῦ συγγραφῆως Σώμερσετ Μάι, κ. Μέιμπελ Μάι, γνωρίζει αὐτὸν τὸν καιρὸ μιᾶ ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας μὲ τὰ ἔργα μοντέρνας ζωγραφικῆς, πού παρουσιάζει στὴν πρώτη της ἐκθεσὴ. Ἡ κ. Μέιμπελ ἔκλεισε φέτος τὰ... 83... Ἡ Σύγχρονοι διάλογοι... Σὲ μιὰ ἀσφαλτικῆς ἐταιρίας ἕνας πελάτης ζητεῖ νὰ ἀσφαλίσῃ τὴ ζωὴ του: — Ὁδηγεῖτε αὐτοκίνητο; τὸν ρωτᾷ ὁ ἀρμόδιος ὑπάλληλος. — Ὁχι. — Ὁδηγεῖτε ἀεροπλάνο, εἰσθε πιλότος; — Οὔτε. — Τότε λυποῦμαι, ἀλλὰ ἡ ἐταιρία μας δὲν ἀσφαλίζει πλέον πεζούς... Ἡ Ἀνοιξιὰτικὰ... Οἱ ξένες ἐφημερίδες ψευθίζονται γιὰ τὸν θαυμασμό τοῦ ἀστέρους Τάυρον Πάουερ πρὸς τὴν νεαρῶτατη πριγκίπισσα Ἀλεξάνδρα τοῦ Κέντ, γιὰ τὸν φλογερὸ ἔρωτα τοῦ Φράνκ Σινάτρα μὲ τὴν Κίμ Νόβακ καὶ γιὰ τὴν πιθανότητα ἐνὸς ἀπίθανου γάμου τῆς Ἀννας Μανιάνι μὲ τὸν ὠραιότατο, ἀλλὰ ἀκόμη ἀγνωστο νεαρὸ Ἰταλὸ ἡθοποιό, Γκαμπριέλλε Τίντο, ἔτῶν 24... Ἡ Σταγόνες ἐπικαιρῆς σοφίας... Σὲ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, τὸ σύγχρονο δράμα τῆς τραχιάς εἶναι τὸ ὅτι τὸ αὐτοκίνητο τῆς αὐρίου ὁδηγεῖται σὲ χρεσινούς δρόμους, ἀπὸ ὁδηγούς πού ἔμαθαν σήμερα...

444

● Οἱ ΓΥΝΑΙΚΕΣ τῆς Σιγκαπούρης πού βρίσκονται τώρα σὲ ἐνδιαφέρουσα κατὰσταση ἀποθηκεύουν μετὰ μανίας μπουκάλια μετ' ἡμέρας. Τούτο διότι ἐκυκλοφόρησε ἡ φήμη ὅτι τὰ παιδιά πού γεννιοῦνται γύρω ἀπ' τὴν πρωτοχρονιά πρέπει ἐπὶ μιὰ ἐβδομάδα νὰ κάνουν μπάνιο μέσα σὲ μπύρα. Διότι μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, πρώτον θὰ γίνουν ὠραία καὶ, δεύτερον, δὲν θὰ βάλουν σ' ὅλη τους τὴ ζωὴ οὔτε μιὰ σταγόνα οἰνόμενου στὸ στόμα.

● ΤΑ ΝΕΑ ΠΙΑΝΑ «Οὐράλ» (ρωσικῆς κατασκευῆς), ἔχουν μῆκος ἕνα μέτρο καὶ πλάτος 53 ἑκατοστά. Τὸ ἐξαιρετικὰ μικρὸ μέγεθός τους εἶναι πολὺ πρακτικὸ καὶ δὲν ἀφαιρεῖ τίποτε ἀπὸ τὴν ἀπόδοσή τοῦ ἤχου.

● ΣΤΟ ΚΑΝΒΕΛΑΝΤ τῆς πολιτείας Ὁχάιο ἕνας ἀστυνομικὸς ὁμολόγησε ὅτι σκότωσε τὴ γυναῖκα του. «Ἐκείνη τὴ μέρα εἶχα ἄδεια», εἰπλόσε στὸ δικαστήριον. «Καὶ ὅτι κἄν ὅταν ἔχω ἄδεια, εἶναι δική μου δουλειά».

● ΣΤΟ ΦΡΕΖΝΟ τῆς Καλιφορνίας ἕνα τραῖνο ἔφτασε στὸ σταθμὸ μὲ δεκαεπτὰ λεπτὰ καθυστέρηση. Ἡ σιδηροδρομικὴ ἐταιρία ἀπέδωσε ἐπισημῶς τὴν καθυστέρηση εἰς ἀτεχνικούς λόγους. Ἡ πραγματικὴ αἰτία: Ὁ ὁδηγὸς τοῦ τραίνου Φράνκελ εἶχε φταρμισθὴ κατὰ τὴ διαδρομὴ τόσο δυνατὰ πού τοῦ ἔφυγε ἡ μασέλα ἀπὸ τὸ στόμα. Καὶ ἀναγκάστηκε νὰ σταματήσῃ τὸ τραῖνο γιὰ νὰ φάσῃ νὰ τὴ δῇ.

● ΛΕΓΕΤΑΙ ὅτι ἡ «παγκόσμιος» πρώτη τῆς ταινίας τοῦ Τσάρλυ Τσάπλιν «Ἐνας βασιλιάς στὴ Νέα Ὠρκη» θὰ δοθῇ στὸ Μεξικό. Ὁ διάσημος ἡθοποιὸς σκοπεῖ νὰ νοικιάσῃ ἕνα εἰδικὸ ἀεροπλάνο, τὸ ὁποῖο θὰ μεταφέρει τοὺς μεγαλύτερους κινηματογραφικοὺς κριτικούς ἀπὸ τὴ Νέα Ὠρκη στὸ Μεξικό γιὰ τὴ βραῦσα τῆς πρεμιέρας. Ὅπως εἶναι γνωστὸ, ἡ παραγωγή τοῦ Τσάρλυ Τσάπλιν στίς Ἡνωμ. Πολιτείες ἔχει ἀπογορευθῇ ἀπὸ τὶς ἀρμόδιες ἀρχές.

● ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΕΣ: Οἱ Ἀμερικανοὶ αὐτοκίνητιστᾶι, (74.600.000 ἐν ὅλῳ) ἐκάλυψαν κατὰ τὸ 1955 ἀποστάσεις πού ἀντιστοιχοῦν σὲ 583 δισεκατομμύρια μίλια (900 δισεκατομμύρια χιλιόμετρα).

● Ο ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ἐνὸς μεγάλου ἐστιατορίου τοῦ Σικάγου ἔδωσε στὸ προσωπικὸ του καινούργιους τίτλους: Τὰ γκαρσόνια θὰ λέγονται σὲ ἐξῆς «διδεῖνται τῆς ὑπηρεσίας ἐπισιτισμοῦ» καὶ οἱ λαντζερῆδες «πρόσωπα ἐπιφορτισμένα μὲ τὴ συντήρηση τῶν μαγειρικῶν σκευῶν».

● ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ διομήχανοι παιδικῶν παιχνιδιῶν τρίβουν τὰ χέρια τους. Σύμφωνα μὲ τὶς τελευταῖες στατιστικὰς τέσσερα ἑκατομμύρια παιδιά γεννιοῦνται κάθε χρόνο στίς Ἡνωμ. Πολιτείες.

Η ΛΙΛΙΑΝ ΜΟΝΤΕΒΕΚΙ εἶναι ἕνα νέο χορευτικὸ ἀστέρι πού ἀνατέλει στὸ διεθνὲς κινηματογραφικὸ στερέωμα, μὲ τὴ μεσολάβηση τῆς «Μέτρο Γκόλντγουϊν Μάγερ», πού τῆς ἀνέθεσε ἕναν ἀρκετὰ σημαντικὸ ρόλο στὴν ταινία τῆς «Μούνφλητ».

ΤΙ ΛΕΝΕ:

Ἀληθινὴ εὐτυχία νιώθει ἐκεῖνος πού κάνει καλὰ τὴ δουλειά του, ξεκουράζεται καλὰ καὶ ξέρει νὰ διασκεδάσῃ ὅταν δὲν ἐργάζεται.

Λὶν Γιουτάγκ

Τὰ γεράματα δὲν εἶναι κάτι τὸ τόσο φοβερό... ὅταν σκέπτεται κανεῖς τὸ ἄλλο ἐνδεχόμενο.

Χερμινγουαίη

Τοὺς συγγενεῖς μας, μᾶς τοὺς ἔδωσε ὁ Θεός. Ἀς εὐχαριστοῦμε τὸν Δημιουργὸ μας πού μᾶς ἔφθσε νὰ διαλέγωμε μόνοι τοὺς φίλους μας.

Ἀνώνυμο

Ὁ φίλος σου ἔχει ἕνα φίλο καὶ ὁ φίλος τοῦ φίλου σου ἔχει ἄλλο φίλο. Προσοχή!

Σασά Γκιτρώ

Τὴν πραγματικὴ χαρὰ δὲν μᾶς τὴν δίνουν οὔτε τὰ πλούτη, οὔτε τὰ καλὰ λόγια τῶν ἄλλων. Μᾶς τὴν δίνει ἡ συνείδηση ὅτι κάνουμε κάτι πού ἀξίζει τὸν κόπο.

Γκρένφιλλ

Ἀπαισιόδοξος εἶναι ἐκεῖνος πού ἀντιπαθεῖ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἐπειδὴ τοὺς θρῖσκει ἀνυπόφορους ὅσο καὶ ἐν αὐτοῦ του.

Μπέρναρ Σῶ

Οἱ γυναῖκες θεραπεύονται ἀπὸ τὴν ἀκνηρία μὲ τὴν ματαιοδοξία ἢ μὲ τὸν ἔρωτα.

Λὰ Μπρυγιέρ

Ὑπάρχει κάτι ἰσχυρότερο ἀπὸ τοὺς στρατοὺς — μιὰ ἰδέα πού ὠρίμασε ἀρκετὰ γιὰ νὰ μὴρὴ νὰ ἐπιβλήθῃ.

Βίκτωρ Οὐγκώ

● Ο ΟΥ-Ι-ΛΛ Χένρυ Τζόνσον, ἕνας νέγρος 61 ἐτῶν, παρουσιάζομενος ὡς «πραγματικὸς Ἀδόλφος Χίτλερ», κατάρθωσε νὰ συγκεντρώσῃ περίπου 2.000 λίρες γιὰ «μιὰ νέα ἐξόρμηση». Ἀπὸ τὴν ἐρμητικὴ καλύβα τοῦ ὁ Τζόνσον ἔγραψε ἑκατοντάδες γράμματα ἰσχυρίζομενος ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ναζιδῶν ἦ ἀκόμη στὰ νοτιοανατολικά βουνὰ τοῦ Κεντάκυ καὶ ὅτι ἐτοιμάζεται νὰ δημιουργήσῃ ἐπὶ νέα βασιλείᾳ τοῦ «Ἡνωμ. Πολιτείας». Ὁ Τζόνσον ἔχει καταδικασθῇ ὡς τώρα τρεῖς φορές ἐπὶ ἀπάτη.

● Η ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΗ καπνοῦ τὸ 1956 στὴν Ἀμερικὴ ἔφτασε, κατ' ἀπομὸν (ἀπὸ ἡλικίας 15 ἐτῶν καὶ ἄνω) τὶς 3.426 τσιγάρα (171 πακέτα). Ἡταν, δηλαδὴ, κατὰ 2% μεγαλύτερη ἀπὸ τὸ 1955.

Η ΚΑΠΩΣ ΑΒΟΛΗ αὐτὴ στάση δὲν φαίνεται νὰ ἐπηρεάσῃ τὴν καλὴ διάθεση τῆς γνωστῆς χορεύτριας τοῦ πάγου, Μπάριμπαρα Χόου, ἂν κρίνωμε ἀπὸ τὸ εὐτυχισμένο χαμόγελο πού στέλνει στοὺς θαυμαστές της, καθὼς ὁ παρτεναῖρ της, Τζέι Χουαίτχάουζ, τὴν στριφογυρίζει μὲ ἀληθινὰ ἱλιγυιῶδη ταχύτητα, κατὰ τὴν ἐκτέλεση ἐνὸς ἀκροβατικοῦ τους νούμερου.

● ΜΕΤΑΞΥ δύο ἀγγέλων στὸν παράδεισο:

— Δὲν ἔχεις ἰδέα πόσο πηλίκω, λέει ὁ ἕνας.

— Ἀμ' ἐγώ; Δὲν πᾶμε νὰ ρίξωμε μιὰ ματιὰ στὸ μετεωρολογικὸ δελτίο;

Ἡ πρόβλεψη τοῦ δελτίου γιὰ τὴν ἐπόμενη ἡτταν: Καίρως συννεφώδης. — Τελειοτάτην θὰ μπορούμε νὰ καθήσωμε, λέει ὁ πρῶτος ἀγγελος.

● — ΔΕΝ μπορῶ νὰ καταλάβω πὼς δημιουργήθηκε αὐτὴ ἡ μεγάλη λίμνη ἐπάνω στὸ βουνό, ἀλλορεῖ ἕνας περιηγητὴς στὴ Σκωτία.

Καὶ ὁ ξεναγὸς ἐξηγεῖ: — Ἐδῶ καὶ τετρακόσια χρόνια κάποιος ἔχασε σ' αὐτὸ τὸ μέρος μιὰ λίρα. Σκάψε ὁ ἕνας ἀπ' ἐδῶ, σκάψε ὁ ἄλλος ἀπ' ἐκεῖ γιὰ νὰ τὴν βροῦν, ἔβγαλε τὸ χάμα. Ὅσο γιὰ τὸ νερό... τὸ ἔστειλε τζάμπα ὁ Θεός.

● ΔΥΟ πολιτικὸι ἀντίπαλοι συζητοῦν τὸ αἰώνιο πρόβλημα τῆς οικονομικῆς κρίσεως.

— Ὑπάρχουν χίλιοι τρόποι γιὰ νὰ κερδίσῃ κανεῖς λεπτὰ, λέει ὁ ἕνας, ἀπ' αὐτοὺς ὅμως μόνον ἕνας εἶναι ἐντιμος.

— Ἀλήθεια; Θὰ ἦσουν περίεργος νὰ τὸν μάθω, ἀπαντᾷ ὁ ἄλλος.

— Βλέπετε; Ἡμουν δέκατος πὼς δὲν τὸν ξέρετε!

● ΕἰΝΑΙ αἰσιόδοξος νεαρὸς ποιητὴς ἔστειλε κάποτε στὸν διάσημο Ἀγγλο συγγραφέα Τ. Σ. Ἐλιοτ ἕνα μακροσκελὲστατο ποίημά του μὲ τὴν παράκληση νὰ τὸ κρίνῃ. Ὁ τίτλος τοῦ ποιήματος ἦταν: «Γιατὶ ζῶ ἀκόμη;» Ὁ Ἐλιοτ ἔστειλε ἀμέσως τὴν ἀπάντησή του: «Διότι ἐστειλάτε τὸ ποίημά σας ταχυδρομικῶς καὶ δὲν μοῦ τὸ φέρατε ὁ ἴδιος».

Ρίπ Κίρμπυ

Ρίπ Κίρμπυ

Η Ζωή μας

...όταν της φερθούμε καλά, πάντα μās ανταμείβει. Ιδιαίτερα σάν προσπαθήσουμε νά βρεθούμε κοντά στους συνανθρώπους μας, και νά τους βοηθήσουμε στίς δικές τους προσπάθειες.

* Άνέφερε, ή στήλη αυτή, την χαρά της, πριν από λίγο καιρό, για την πρωτοβουλία του αναδόχου του «Ελ Γκρέκο», νά δάλη μιά μικρή κόχη στο ξενοδοχείο του, θυμητική και κατατοπιστική, πού νά λείη στόν ξένο πούος ήταν ό Γκρέκο, και τί σχέση έχει μέ την 'Ελλάδα.

* Και ιδού, πρό ήμερών, μιά επιστολή, από την συνάδελφο κ. Τίνα Ποταμιάνου, ανταποκρίτρια του «Εθν. Κήρυκος» της Νέας 'Τόρκης στήν 'Αθήνα, πού μού αναφέρει πώς, ύστερα από ώρισμένα άρθρα της για τό Φόδελε, πού διαδιδάσκταν στήν 'Αμερική, μεγάλο ύψηξε τό ενδιαφέρον του αποδότη 'Ελληναίου.

* Γράφει ή κ. Ποταμιάνου: «Πολλά άπάνσεις, πολλές ιδέες αντιπλάγησαν μέ τους έν 'Αμερική Κρήτες, πολλός πατριωτισμός και μεγάλη θέλησις ύπάχει διά την δημιουργίαν έργων εις τό Φόδελε.

* Ο πρωθυεύς Δ. Καλλίμαχος, πρόεδροι και αντιπρόεδροι της Παγκρητικής 'Ενώσεως της 'Αμερικής και πολλοί άλλοι Κρήτες μετέχουν της κινήσεως.

* Πρώτον θέμα: 'Ενδιαφέρον και πολιτισμός στό ξεχασμένο, από τους ανθρώπους και τό Θεό, της Κρήτης Φόδελε, πού άν και είναι κοντά στό 'Ηράκλειο, δέν έχει ούτε ηλεκτροφωτισμό, ούτε δρόμο καλό, ούτε πλατεία στρωμένη, ούτε ένα όργανο της τάξεως, ούτε καν κάτι πού νά θυμίζει πολιτισμό.

* Στό Φόδελε ύπάχει μιά παλιά δυζαντινή εκκλησίτσα. Ένα παλιό μοναστήρι. 'Ενεί, λέγει ή παράδοσις, πρωτοδιδάχθηκε τά γράμματα και την τέχνη ό Θεοτοκόπουλος, και έπειτα στό 'Ηράκλειο.

* Μιά μικρή της οικογενείας Θεοτόκη, απογόνου του μεγάλου ζωγράφου, ή Δήμητρα Γεωργίου Θεοτόκη, μέ φυσιογνωμία και μέ κάτι μάτια πού σέ κάνουν ν' ανατριχιάζουν από την ομοιότητα μέ τον μεγάλο της πρόγονο, έχει ταλέντο ζωγραφικής (Ποιός ξέρει εάν δέν είναι μιά μικρή Δομνίνη Θεοτοκοπούλου;).

* Ένας 'Αλοδιανός Θεοτόκης έχει κεφάλι ίδιο μέ τον Γκρέκο.

* Έζητησα την ήδική βοήθεια της 'Εταιρίας Κρητικών 'Ιστορικών Μελετών, διότι οι όμοι μου είναι άδύνατοι για τόσο μεγάλωφάνταστα έργα. Έγινε συμβούλιο της 'Εταιρίας και ελήφθησαν εννοιαί αποφάσεις. Τους επρότεινα κάτι σάν αυτό πού σκεφθήκατε έσεις νά γίνει. Γι' αυτό και συνεκινήθην διά την σύμπτωση των σκέψεών μας και σās γράφω. Συνεχίζω τά... κατορθώματά μας. 'Ο Κρητικός κ. Καλημεράνης, ιε όμάδα φίλων του, εδήλωσαν εις τον Νομάρχην 'Ηρακλείου, ότι δι' έξόδων του θά φτιάξουν τό γεφύρι στό Φόδελε, και μέ προσωπική εργασία των κατοίκων. Δέν θά ήσυχάζουν εάν δέν φτιάξουν τον δρόμο, κάπου 8 χιλιόμετρα, εάν δέν γίνει ένα Τουριστικό Περίπτερο διά τους ξένους, εάν δέν ηλεκτροφωτίσουμε τό χωριό, και εάν δέν ιδρύσουμε και σάν Μουσείο, σάν έσθσει Γκρέκο μέ αντίγραφα πινάκων του και μέ μιά βιβλιοθήκη ξενόγλωσσο, ίσως στό 'Ηράκλειο.

* Άς ελπίσουμε πώς και τά όνειρα και τά σχέδιά σας και τά όνειρα και τά σχέδιά μας, κάποτε, θά γίνουν πραγματικότης».

* Κάποτε; Μά ό σκοπός είναι νά γίνουν τώρα κοντά, γοργότατα, ταχύτατα. Τό Φόδελε πρέπει νά ένταχθή στό τουριστικό πλέγμα της Κρήτης, κ' ή Κρήτη νά πάρη μόνη της, στά χέρια της, τη σημαία της τουριστικής της προκοπής.

* Γύρω από κάτι τέτοιους μικρούς δομους στήνονται τεράστιες τουριστικές βιομηχανίες, σ' άλλες χώρες. Καζέρνα ήταν, ούσιαστικά, κείνο τό περιήγιο εκάστρο του 'Αμλετ, στό 'Ελσινωο. Τό άρπαξαν οι Δανοί, τό άσπρίσανε, τό σφυγρίσανε, κρεμάσανε μιά-δυό (άσχετες και όχι πρώτης ποιότητος) έλαιογραφίες στους τοίχους, βόηκανε κ' ένα χάλιασμα, από τό όποιο ύποτίθεται πώς θγαίνει, κάθε βραδύκι, τό Φάντασμα, και... κόβουν περί τις δυό χιλιάδες εισιτήρια την ήμέρα!

* 'Αλλά φροντίσανε, βέβαια, εκεί δίπλα, νά στήσουνε κ' ένα από τά τελευταία ξενοδοχεία της Ευρώπης, όπου τρώς 'Αμλετ, βλέπεις 'Αμλετ, πίνεις 'Αμλετ κι άκούς 'Αμλετ —άκόμη και τον χορεύεις σέ διασκευασμένη τζάζ...

* Νά φτάσουμε ως εκεί; Νά βιομηχανοποιήσουμε σέ τέτιο σημείο τις Μυκήνες μας, τους Δελφούς μας, τον Μυστρά; Δέν χρειάζεται καν, γιατί έμεις έχουμε ούσιαστικά πράγματα νά δείξουμε.

* Μά νά τά δείξουμε —για τό Θεό— ζωντανά, ανάγλυφα, συγκυρισμένα. 'Οχι σκεπασμένα μέ την τσουνινιά και τους όγκους των χωμάτων της αρχαιολογικής σκαπάνης.

* Και νά δείξουμε και τό Φόδελε, μέ τον ώραίο του φυσικό και ιστορικό φωτισμό.

* Μά για νά τό επιδείξουμε —πρέπει νά φτάση πρώτα ό δρόμος ως εκεί!

Index

ΤΙ ΛΕΝΕ ΤΑ ΣΤΡΑ

Για την εβδομάδα από 6 — 12 Μαΐου 1957

ΚΡΙΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 21 Μαρτίου-20 'Απριλίου: Ν' ακολουθήσετε την φωνή της καρδιάς σας. Οι άνθρωποι μπορούν νά επιβάλλονται στόν έαυτό τους μέχρις ενός σημείου. 'Από εκεί και πέρα άπλώς ταλαιπωρούνται. Εύνοική ήμέρα: Τρίτη, άριθ. 2.

ΤΑΥΡΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 21 'Απριλίου-20 Μαΐου: Όλες οι δυσκολίες περνούν. Μιά καινούργια ατμόσφαιρα θά περιβάλλη όλες τις επαγγελματικές και προσωπικές σας υποθέσεις. Καλύτερη ή ζωή σας. Εύνοική ήμέρα: Παρασκευή, άριθ. 9.

ΔΙΔΥΜΟΙ.—Για όσους γεννήθηκαν από 21 Μαΐου-21 'Ιουνίου: Καλύτερα νά υποφέρετε παρά νά συνεχίσετε την διπλοπροσωπία. Νά έχετε τό θάρρος της γνώμης σας και όλα θά πάνε καλά. Πρέπει νά ξεκουρασθήτε λίγο καιρό. Εύνοική ήμέρα: Δευτέρα, άριθ. 6.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 22 'Ιουν.-22 'Ιουλίου: Οι ζωντανοί άνθρωποι δέν εγκαταλείπουν τον άγώνα άπλως και μόνο διότι παρεξηγήθηκαν μέ κάποιο άτομο. 'Ακολουθήστε την γραμμή σας χωρίς ένδοιασμούς. Εύνοική ήμέρα: Πέμπτη, άριθ. 3.

ΛΕΩΝ.—Για όσους γεννήθηκαν από 23 'Ιουλίου-22 'Αυγούστου: Δέν υπάρχει πλέον τίποτε νά έμποδίζει τον δρόμο σας. 'Ακολουθήστε την τακτική του τιμίου ανθρώπου. Θά σας άναγνωρίσουν την όρθότητα της σκέψώς σας. Εύνοική ήμέρα: Τετάρτη, άριθ. 1.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 23 'Αυγ.-22 Σ' 'Εβρίου: Δέν πρέπει νά ήσυχάσετε. 'Η ζωή είναι μία συνεχής μάχη, όπου βγαίνουν κερδισμένοι όσοι καταβρώνουν νά διατηρούν τις δυνάμεις τους. Νά έχετε θάρρος. Εύνοική ήμέρα: Τρίτη, άριθ. 7.

ΖΥΓΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 23 Σεπτ.-22 'Οκτωβρίου: Καλύτερα νά πάρετε τά πράγματα όπως θά έλθουν. Οι συναισθηματισμοί θά σας δημιουργήσουν δυσκολότερες καταστάσεις, χωρίς λόγο. Νά έχετε αυτοπεποίθηση. Εύνοική ήμέρα: Κυριακή, άριθ. 2.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 23 'Οκτ.-22 Ν' 'Εμβρίου: Κερδίζετε έδαφος καθημερινά στην συνεδίση των συνεργατών σας. Μην υπερβάλλετε διότι θά δημιουργήσετε ύπνοους. Νά μη παραμελήτε την υγεία σας. Κουράγιο. Εύνοική ήμέρα: Πέμπτη, άριθ. 3.

ΤΟΞΟΤΗΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 23 Νοεμ.- 21 Δ' 'Εμβρίου: 'Αλλάξτε κατεύθυνση όσο είναι άκόμη καιρός. Θ' αντιμεταπίστε τις παραμελημένες υποθέσεις της οικογενείας σας. Δείξτε περισσότερο ενδιαφέρον. Εύνοική ήμέρα: Τρίτη, άριθ. 9.

ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 22 Δεκ.-19 'Ιαν.: Σας έτοιμάζουν πλεκτάνη. Προσέξτε τους ανθρώπους του πολύ στενού σας περιβάλλοντος. Θά προσπαθήσουν νά σας φέρουν σέ πολύ δύσκολη θέση. Εύνοική ήμέρα: Δευτέρα, άριθ. 3.

ΥΔΡΟΧΟΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 20 'Ιαν.-18 Φ' 'Ιορίου: Είναι καιρός νά σκεφθήτε την αισθηματική σας ζωή σοβαρά. Οι επιπολαιότητες συγχωρούνται μέχρις ενός σημείου. Πρέπει νά έχετε έμπιστοσύνη στην έκλογή σας. Εύνοική ήμέρα: Σάββατο, άρ. 4.

ΙΧΘΥΕΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 19 Φεβρ.-20 Μαρτίου: Κάποια κληρονομιά πού δέν περιμένετε φθάνει από στιγμής σέ στιγμή. Νά σχεδιάσετε την μελλοντική σας ζωή σύμφωνα μέ τις οικονομικές σας δυνατότητες. Εύνοική ήμέρα: Παρασκευή, άριθ. 4.

ΠΟΙΕΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ;

Τό δεύτερο σκίτσο διαφέρει από τό πρώτο σέ 9 σημεία. Μπορείτε νά τά βρήτε;

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

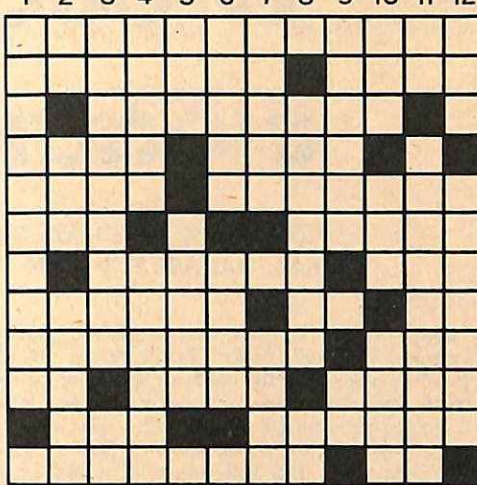
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1. 'Αστρο της... λένε συχνά τον Πολικό άστέρα.
2. 'Αναγκαίος διά την ύγιεινή των δωματίων (απ. δημ.) — Πρόβες.
3. Των ώρολογίων είναι διατίτιστα.
4. 'Αντικαθιστούν πολύ τό χρήμα στην 'Αμερική — Απ. θηλ. άναφ. άντωνυμίας.
5. Διάκτης της κάθε έργασίας (άντιστρ.) — 'Η του άέρος μετράται δι' ειδικών όργάνων.
6. 'Η γραφή του 106 — Πολύνη της Κορινθίας.
7. Θραπέσιμα (κυριολ.) — Τό έτερον ήμισυ... άμηνικώς.
8. Διάσημος Νορβηγός έβραχολήτης των πολιτικών χωρών (1861-1930) — Σύντηρις έπιστημονικού τίτλου — 'Ιαπωνικών μέτρων μήκους.
9. Τοιαύται λέξεις είναι γνωσται εις τους καλώς γνωρίζοντας τά αρχαία ελληνικά — Τά αυτόκρινά του είναι λευκά (άρχικα).
10. Προσώπ. άντανυμία — Βουλγαρία δύναται — Διάσημος Γερμανός φιλόσοφος (1724-1804).
11. Θέσις ποδοσφαιριστού... — Ευρωπαϊκό κράτος.
12. Σ' αυτά τά ζώα άνήκει τό καγκουρά — Πλουσία σέ βιταμίνες τροφή.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1. Φανταστικός ήρωας τριών μυθιστορημάτων του 'Αλφόνσου Νταντέ.
2. Μουσικός φθόγγος — Πόλις της Μ. 'Ασίας, ή αρχαία Φλαδιούπολις — 'Επιπόλαιον τραύμα.
3. Νοτιοαμερικανικό κράτος — 'Αδύτον μόνιον της δημοτικής (άντιστρ.).

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12

4. 'Ασύνθετος γυναικείον όνομα — Είδος βιατρικού έργου, άντιστρ. και ένάθρους (δημ.)
5. 'Επαναλαμβανόμενον ρίππει τό κόστος... — Πληθ. προσ. άντωνυμίας
6. 'Υπονοεί και τό έγκώμιο (γεν.) — 'Από την φυλή των κατ'εργασίας και ή Σουμάκ.
7. Γνωστή ελληνικής καταγωγής Γαλλίς λογία — 'Ασιατικόν κράτος (άντιστρ.)
8. Ζών των έλαφιδών (δημ.) — 'Αρθρον.
9. Τάξις χημικών ενώσεων, άζωτούχων όργανικών παραγώνων της άμμωνίας — 'Η Παλιγγενεσία... άριθμητικός.
10. 'Ητο - Σελήνη... την Τρίτη! — Πρόβες πολλών πόλεων της 'Βραζιλίας — 'Αδρ. β' του αλίσκομαι σημαίνων έκυριεύθη.
11. 'Αντίστροφον έρθρον — Τά καλύτερα ψωμιά...
12. 'Ορος του σκακιού — 'Ετσι άπαντοῦσεν ή Πυθία...

ΖΙΓΚ ΖΑΓΚ

Ό σκοπός του ενδιαφέροντος και διασκεδαστικού αυτού άτομικού, αλλά και όμαδικού παιχνιδιού, είναι νά έπιτύχη κανείς όσο τό δυνατόν μεγαλύτερη βαθμολογία στό σχηματισμό λέξεων.

Άρχιστε λοιπόν από οποιαδήποτε γραμμή θέλετε και προχωρήστε από τό τετράγωνο αυτό σέ οποιοδήποτε γειτονικό γάντοτε, τετράγωνο, όριζοντίως, καθέτως ή διαγώνίως, προσπαθώντας νά διαβάσετε την μεγαλύτερη λέξη πού μπορείτε νά βρήτε. Σημειώσετε τώρα τη λέξη, πού βρήκατε και σθήσετε στά τετράγωνα τά γράμματα πού μεταχειρισθήκατε. Ψάξτε τώρα για μιάν άλλη λέξη και συνεχίστε έως ότου δέν μπορείται νά βρήτε άλλες.

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ Η ΒΑΘΜΟΛΟΓΙΑ

Για κάθε λέξη των δύο γραμμάτων μετρήσετε 1 βαθμό.
Για κάθε λέξη των 3 γραμμάτων μετρήσετε 3 βαθμούς.
Για κάθε λέξη των 4 γραμμάτων μετρήσετε 5 βαθμούς.
Για κάθε λέξη των 5 γραμμάτων μετρήσετε 7 βαθμούς.
Για κάθε λέξη των 6 γραμμάτων μετρήσετε 9 βαθμούς.
Για κάθε λέξη των 7 γραμμάτων μετρήσετε 11 βαθμούς.
Για κάθε λέξη των 8 γραμμάτων μετρήσετε 13 βαθμούς.
Για κάθε λέξη των 9 γραμμάτων μετρήσετε 15 βαθμούς.

Για κάθε λέξη των 10 γραμμάτων μετρήσετε 17 βαθμούς.

Και όύτω καθ' έξής, προσθέτοντας δύο πάντοτε βαθμούς για κάθε πρόσθετο γράμμα.
Προσθέστε τώρα τό σύνολο των βαθμών πού μπορείτε νά πετύχετε. Βαθμοί από 1-29 βαθμολογούνται μέ «ΜΕΤΡΙΛ».
Βαθμοί από 30-35 βαθμολογούνται μέ «ΑΡΚΕΤΑ ΚΑΛΑ».
Βαθμοί από 36-40 βαθμολογούνται μέ «ΚΑΛΑ».
Βαθμοί από 41-45 βαθμολογούνται μέ «ΠΟΛΥ ΚΑΛΑ».
Βαθμοί από 46 και άνω βαθμολογούνται μέ «ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑ».

ΟΙ ΛΥΣΕΙΣ ΣΤΗ ΣΕΛ. 49

ή ώμορφιά αρχίζει με τον SCHERK

Πούδρα Mysticum Scherk

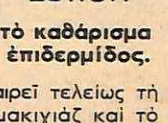
Τά 5 σπουδαιότερα προσόντα της πούδρας ΣΕΡΚ:

- Περιέχει άγνά συστατικά
- Είναι αιδέρια άρωματισμένη
- Είναι λεπτή σάν άχνός
- Αφομοιώνεται μέ την έπιδερμίδα
- Δημιουργεί τον έλκυστικό τύπο πού ποθείτε

Scherk Mysticum Compact

Scherk Face Lotion

Για τό καθάρισμα της έπιδερμίδος.

- Αφαιρεί τελείως τη σκόνη, τό μακιγιάζ και τό σμίγμα από τους πόρους.
- Έξαλείφει τά μπιμπίκια
- Ξανανέκνει την έπιδερμίδα

Για ένα διακριτικό μακιγιάζ του προσώπου: Βάλετε τό έξοχλωμένο Κομπάκ ΣΕΡΚ μέ τά ώραιότερα και φυσικά χρώματα.

ΑΠΟΛΕΙΤΤΙΚΟΙ ΑΝΤΙΡΥΘΙΣΤΕΣ
ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ • ΑΘΗΝΑΙ, ΝΙΚΗΣ 9 • ΤΗΛ 25-739

γυρέζα

Άπό μικρή μεταχειρίζομαι την όδοντόκρεμα ΚΟΛΥΝΟΣ και έχω δόντια πού όλοι τά θαυμάζουν.

Η ΠΡΩΤΗ ΦΡΟΝΤΙΣ ΤΟ ΠΡΩΪ
ΚΑΙ Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ

Ο “ΑΝΙΧΝΕΥΤΗΣ ΨΕΥΔΟΥΣ” ΚΑΝΕΙ ΣΙΓΟΥΡΗ ΔΟΥΛΕΙΑ;

Ποιά είναι τα συμπεράσματα από την μέχρι σήμερα χρησιμοποίησή του στην Αμερική

Πόσο ακριβής είναι ο «ανιχνευτής ψεύδους»; Τι σημασία του δίνουν τα δικαστήρια; Αυτά τα ερωτήματα ξγιναν εξαιρετικά επίκαιρα τελευταία, στην Αμερική, επειδή σε μία ανάκριση από επιτροπή του Κογκρέσου ένας μάρτυς αρνήθηκε να υποβληθεί στη δοκιμασία του «ανιχνευτού ψεύδους». Παραθέτουμε εδώ μία σειρά από απαντήσεις που δίνει αμερικανικό περιοδικό σε ερωτήματα σχετικά με το ενδιαφέρον αυτό μηχανήμα, που μπορεί μία μέρα να φέρη επανάσταση στη ζωή των ανθρώπων.

Τί αξία έχουν οι «ανιχνευτές ψεύδους»; Μπορούν πραγματικά να δείξουν αν ένα πρόσωπο ψεύδεται;

Στο ζήτημα αυτό υπάρχουν διάφορες γνώμες. Μερικοί ισχυρίζονται πως υπάρχει μία πιθανότητα λάθους 5—20%. Αλλά πολλοί ανακρίται έχουν ταχθεί ανεπιφύλακτα υπέρ του ανιχνευτού. Λένε πως τούς έχει βοηθήσει πολλές φορές στην ανακάλυψη του ενόχου.

Τα δικαστήρια δέχονται τα στοιχεία που αποκαλύπτει ο «ανιχνευτής ψεύδους»;

Κατά κανόνα, όχι. Σε μερικές περιπτώσεις τα δικαστήρια δέχτηκαν αυτά τα στοιχεία, όταν λ.χ. και τα δύο μέρη συμφώνησαν προκαταβολικά για τη χρησιμοποίηση του ανιχνευτού. Αλλά τα περισσότερα δικαστήρια δεν θεωρούν αξιόπιστο αυτό το αποδεικτικό μέσο.

Έχει καταδικαστή άνθρωπος έπειτα από χρησιμοποίηση του ανιχνευτού;

Εμμέσως μόνο. Αν και τα δικαστήρια αντιτίθενται στον ανιχνευτή ως μοναδικό αποδεικτικό μέσο, δέχονται τις δηλώσεις που γίνονται όταν ο ύποπτος καταρρέει ψυχικά απ’ την ανακοίνωση των αποτελεσμάτων των τεστ. Δηλαδή, αν ανακοινώσετε στον κατηγορούμενο αυτό που είπε υπό την επήρεια του ανιχνευτού κ’ εκείνος, συντηγμένος, δηλώσει, ή δηλώσει ότι ισχύει ως αποδεικτικό μέσο.

Δεν μπορούν οι μηχανές να κάνουν λάθη και να δείξουν πως ένας άθώος ψεύδεται;

Μπορούν —κι αυτός είναι ο λόγος που μερικοί αντιτίθενται στη χρήση του ανιχνευτού. Λένε πως συχνά ο έρεθισμός, ο θυμός ή η σύγχυση καταγράφονται απ’ τη μηχανή ως ψεύδος. Λένε επίσης πως τα ήρεμα άτομα κι όταν λένε ψέματα, έχουν μερικές φορές αρκετή αυτοκυριαρχία, ώστε ν’ αποφεύγουν κάθε ένδειξη πως δεν λένε την αλήθεια. Οι υποστηρικτές πάλι των ανιχνευτών τονίζουν πως το μηχανήμα βοηθάει τους άθώους, δείχνοντας πως δεν ψεύδονται.

Η “Εφ Μπή” “Αι (αμερικανική αστυνομία) χρησιμοποιεί τον ανιχνευτή;

Τον χρησιμοποιεί όταν τον ζητάει ο ίδιος ο κατηγορούμενος. Η χρήση του δεν είναι γενική, επειδή τα δικαστήρια δεν τον δέχονται ως αποδεικτικό μέσο. Το ίδιο ισχύει και για την Υπηρεσία Άντικατασκοπείας.

Η αμερικανική κυβέρνηση χρησιμοποιεί τον ανιχνευτή για την πρόσληψη υπαλλήλων;

Μερικές «επαθείς» υπηρεσίες χρησιμοποιούν τον ανιχνευτή για ν’ αποκλείσουν ώρισμένες κατηγορίες μη έμπιστων προσώπων. Τα τεστ χρησιμοποιούνται επίσης για την εκκαθάριση του υπάρχοντος στις υπηρεσίες αυτές προσωπικού.

Ποιοί άλλοι χρησιμοποιούν «ανιχνευτές ψεύδους»;

Μεγάλες ιδιωτικές επιχειρήσεις (Τράπεζες, ασφαλιστικές εταιρίες κλπ.), όπου οι υπάλληλοι έχουν στα χέρια τους χρηματικά ποσά ή άλλα αντικείμενα αξίας. Μερικοί απ’ τους υπαλλήλους υποβάλλονται σε τεστ.

Τί είναι ακριβώς ο ανιχνευτής;

Ο ανιχνευτής στηρίζεται στη θεωρία πως ο άνθρωπος που ψεύδεται υπάκειται σε ώρισμένες ακούσιες σωματικές αντιδράσεις, και πως αυτές οι αντιδράσεις μπορούν να καταγραφούν απ’ τον ανιχνευτή. Ο ανιχνευτής καταγράφει την πίεση του αίματος, την αναπνευστική συχνότητα, τους σφίγγους και την εφίδρωση μ’ ένα σύστημα από σύρματα, σωλήνες κι άλλα πολύπλοκα πράγματα που εφαρμόζονται στο πρόσωπο που καταθέτει. Η συνολική εικόνα αυτών των αντιδράσεων υποτίθεται πως αποκαλύπτει αν ψεύδεται ή όχι.

‘Η συζυγική εύτυχία διδάσκεται

ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΕΙ ΕΝΑΣ «ΕΙΔΙΚΟΣ» ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΘΕΤΕΙ ΤΟΝ «ΕΙΔΙΚΟ» ΚΩΔΙΚΑ ΤΟΥ

“Ενας Γάλλος ώριμου ηλικίας, ο κ. Άνρι Μπαρού, πιστεύει πως μάς λείπουν οι... καθηγητές της εύτυχίας. ‘Η εύτυχία —λέει— είναι ακόμα μία καινούργια ιδέα —ιδίως η συζυγική εύτυχία. Γι’ αυτό κι ο ίδιος, αφού απογοητεύτηκε απ’ τον πρώτο του γάμο και βρήκε την εύτυχία στο δεύτερο, αποφάσισε να «διδάξη» τις μεθόδους που οδηγούν στο ποθητό αυτό αποτέλεσμα, κ’ ίδρυσε στο Παρίσι μία Σχολή Συζυγικής Εύτυχίας, που λειτουργεί εδώ και αρκετούς μήνες με μεγάλη επιτυχία. Ο κ. Μπαρού έχει συντάξει κ’ έναν κώδικα συζυγικής εύτυχίας, που τον έχει αναρτήσει στους τοίχους της τάξής του, και που τον παραθέτουμε εδώ, αν και —όπως τονίζει ο πρωτότυπος καθηγητής— τα στεγνά άρθρα ενός κώδικος δεν ωφελούν καθόλου, όταν δεν έχη κανείς θέληση να γίνη εύτυχισμένος..

Θα ξέρετε να υποχωρήτε...

ΕΣΕΙΣ, ΚΥΡΙΕ...

1. Δεν θα είστε αυταρχικός. Δεν θα μιλάτε αδιάκοπα για τα δικαιώματά σας. Δεν θα έχετε την αλαζονία του άρρενος, θα πιστεύεται ειλικρινά στην ισότητα των φύλων. Θα ξέρετε να υποχωρήτε, ακόμα κι αν έχετε δίκιο.
2. Δεν θα θεωρήτε τη γυναίκα σας σαν μία γοητευτική κουκλίτσα, ένα «παιχνιδάκι», ή —ακόμα χειρότερο— σαν ένα λουλούδι που το παραιομελουν μόλις μαραθί.
3. Θα της είσατε αυστηρά πιστός, και δεν θα νομίζετε πως, σ’

αυτόν τον τομέα, ο άντρας έχει περισσότερα δικαιώματα απ’ τη γυναίκα.

4. Δεν θα βρίσκετε πως η γυναίκα του φίλου σας γεννάει άργότερα απ’ τη δική σας. Κοιτάξτε τον εαυτό σας στον καθρέφτη, και θα δήτε πως κ’ έσείς γεννάτε.

5. Όταν θα λέτε στη γυναίκα σας πως έχετε συμβούλιο, θα είναι πάντα αλήθεια.

6. Δεν θα της λέτε ποτέ: «Ε-τρώγα καλύτερα στη μητέρα μου!». Θα είστε καλός απέναντι στην πεθερά σας, περιοριζόμενος στο να την πειράξετε ποτέ-ποτέ.

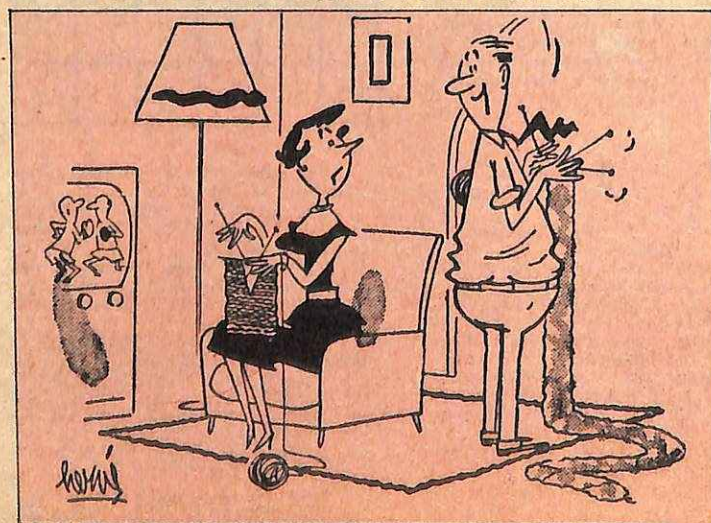
7. Θα είστε πάντα στοργικός, κι όχι μόνο το πρώτο έτος του γάμου σας. Θα κάνετε στη γυναίκα σας μικρά και μεγάλα δώρα.

8. Δεν θα παραμελήτε το ντύσιμό σας και δεν θα χρησιμοποιήτε χυδαίες εκφράσεις.

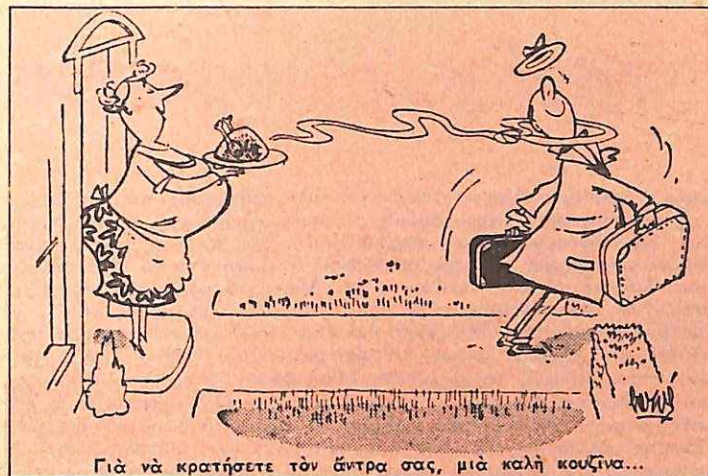
9. Δεν θ’ αφιερώνετε στην εφημερίδα σας περισσότερο χρόνο απ’ όσο αξίζει. Θα ενδιαφέρεστε, ή θα κάνετε πως ενδιαφέρεστε, για το πλεχτό της γυναίκας σας και για τις συνταγές της μαγειρικής.

10. Δεν θα γεμίζετε το σπίτι με τούς καπνούς της πίπας σας.

Θα κάνετε πως ενδιαφέρεστε για το πλέξιμό της...

10 ΕΝΤΟΛΕΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΔΡΕΣ
10 ΕΝΤΟΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ
10 ΕΝΤΟΛΕΣ ΓΙΑ ΤΑ ΠΕΘΕΡΙΚΑ

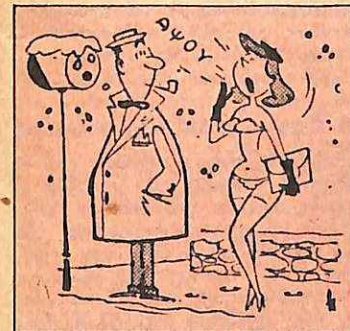

Για να κρατήσετε τον άντρα σας, μία καλή κουζίνα...

Κ’ ΕΣΕΙΣ, ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ...

1. Πρέπει να ξέρετε πως ο άντρας σας σας αφήνει τα ήνια της διακυβερνήσεως του σπιτιού, υπό τον όρο ότι έσείς του αφήνετε την υπαυπάτη πως είναι ο βασιλιάς του σπιτιού. Σ’ ένα καλά άρργανομένο σπιτικό, ο σύζυγος βασιλεύει, δεν κυβερνά.

2. Για να κρατήσετε τον άντρα σας πρέπει να του εξασφαλίσετε μία καλή κουζίνα, γιατί το στομάχι είναι κοντά στην καρδιά. Να μην αρκήσετε στα ελαφρά φαγητά.

Να του υποβάλλετε διακριτικά την ιδέα πως δεν έχετε τίποτα να φορρώσετε...

3. Θα είστε πάντα περιποιημένη, πάντα κοκέττα. Για τη γυναίκα, ο γάμος είναι μία αιώνια κατάκτηση.

4. Δεν θα πολυενοχλήτε τον άντρα σας με τις μικροστενοχώριες σας.

5. Δεν θα τον ζηλεύετε χωρίς λόγο.

6. Δεν θα λέτε κάθε τόσο ότι δεν έχετε τίποτα να φορέσετε, και δεν θα φθονήτε το γούνινο παλτό ή τα κοσμήματα της φίλης σας. Αυτά δεν κάνουν την εύτυχία. Μπορείτε πάντως να υποβάλλετε στον άντρα σας την ιδέα πως σ’ος χρειάζονται φορέματα.

7. Δεν θα παραπονήστε πολύ, και θα τον κάνετε να νομίζει πως οι δουλειές του σπιτιού σας είναι ευχάριστες.

8. Δεν θα του αρνήσετε τα παιδιά που θ’ σας ζητήση.

9. Θα κάνετε ότι ενδιαφέρεστε για όλα τα μυστικά του αυτακινήτου ή του χρηματιστηρίου.

10. Θα λέτε λόγια γλυκά, γεμάτα ελπίδα και παρηγοριά. Θα είστε ο άγγελος του σπιτιού.

Θα τον κάνετε να νομίζει πως οι δουλειές του σπιτιού σας είναι εύχρηστες

Κ’ ΟΙ 10 ΕΝΤΟΛΕΣ ΓΙΑ ΤΑ ΠΕΘΕΡΙΚΑ:

1. Να ζητε όσο μπορείτε μακρυνά απ’ τους νέους.
2. Να μην επεμβαίνετε στις συζητήσεις τους.
3. Να μην επιβάλλετε ποτέ τις απόψεις σας.
4. Να μην επικαλήστε τη δική σας πείρα.
5. Να θυμάστε τα λάθη που κάνατε κ’ έσείς άλλωτε.
6. Να δείχνετε έμπιστοσύνη στο γαμπρό σας ή στη νύφη σας.
7. Να τους αγαπάτε σαν παιδιά σας.
8. Να μην επεμβαίνετε στην ανατομή των παιδιών τους.
9. Να δίνετε χωρίς ελπίδα να πάρете ποτέ.
10. Να μην κατηγορήτε σε τρίτους το γαμπρό σας ή τη νύφη σας.

Δεν θα γεμίζετε το σπίτι με τούς καπνούς της πίπας σας...

‘Η υγιέστερη φυλή του κόσμου

Οι ιθαγενείς της φυλής Μπαντού της Νοτίου Αφρικής, που συντηρούνται στη ζωή με εξαιρετικά «ανεπαρκή» διαίτα, αποτελούν πραγματικό μυστήριο για την ιατρική των πολιτισμένων: Παρ’ όλες τις μετριώτατες τροφές τους που συνίστανται αποκλειστικά σε δημητριακά (σιτάρι, καλαμπάκι) και λίγα λαχανικά (γλυκοπατάτες, νεροκολοκύθες κλπ.), οι Μπαντού φαίνονται να είναι οι υγιέστεροι άνθρωποι της γής!

Το διαιτητικό αίνιγμα που παρουσιάζει η αφρικανική αυτή φυλή (τα μέλη της ανέρχονται σε 9.000.000, κ’ είναι υπήκοοι της Ν. Αφρικανικής Ένωσης), αναφέρθηκε τελευταία σε μία διάσκεψη διαιτολόγων της Ν. Υόρκης απ’ τον δρ Ουάλκερ, γιατρό του Γιοχάνεσμπουργκ. Ο δρ Ουάλκερ αποκάλυψε πως οι ιθαγενείς της φυλής Μπαντού δεν παθαίνουν ποτέ σκαληροειδίτιδα, γαστρικά, έλκη, διαβήτη, σκλήρυνση των αρτηριών, καρδιακές παθήσεις και μερικές μορφές καρκίνου.

‘Η διαίτα των Μπαντού, που αποτελείται, όπως είπαμε, από δημητριακά και λαχανικά, περιέχει πολλές φυτικές πρωτεΐνες, αλλά ελάχιστες ζωϊκές πρωτεΐνες και καθόλου λίπος. Είναι πλούσια σε υδατάνθρακες, φώσφορο, σίδηρο, βιταμίνες Α και θιαμίνη, αλλά φτωχή σε ασβέστιο, ρομπολαβίνη και βιταμίνες Β —τρεις ουσίες που θεωρούνται «ανάγκατες» στη διαίτα του μέσου Αμερικανού.

Τα πιο ενδιαφέροντα σημεία της έρευνας του Νοτιοαφρικανού γιατρού είναι τα εξής:

1. Το ποσοστό θανάτων από άρρώστιες της στεφανιαίας αρτηρίας μεταξύ ενηλίκων αρρώστων των νοσοκομείων όπου νοσηλεύονται Μπαντού είναι δέκα φορές μικρότερο από εκείνο που παρατηρείται στα αμερικανικά νοσηλευτικά ιδρύματα. ‘Η αρτηριοσκληρωση είναι πολύ σπάνια.
2. Οι γυναίκες των Μπαντού γεννούν πολύ ευκολότερα απ’ τις γυναίκες της Δύσεως, παρουσιάζουν μικρότερο ποσοστό αποβολών και παθαίνουν σπανιότερα έκλαμψια. Έχουν πολύ περισσότερη γάλα απ’ τις Αμερικανίδες και Άγγλιδες μητέρες.
3. Τα τεστ σωματικής αντοχής απέδειξαν ότι οι «υποσιτισμένοι» νέοι και νέες της φυλής Μπαντού παρουσιάζουν εξαιρετικές επιδόσεις. Μόνο τα 5% των καλοθρεμμένων νεαρών Αμερικανών πήραν τόσο υψηλούς βαθμούς σε ανάλογα τεστ.
4. Τα 90% των παιδιών είχαν τελείως γερά δόντια, χωρίς την τερηδόνα, που παρουσιάζεται στους Αμερικανοπαίδες. Οι νεαροί Μπαντού έχουν ύψος ανάλογο με των Άγγλων ή Αμερικανών συνομηλίκων τους, και τα κόκαλά τους είναι εξ ίσου γερά.

Το μικρότερο μωρό του κόσμου

Ενα πρωτοφανές γεγονός σημειώθηκε τελευταία στην Αγγλία: Στο νοσοκομείο Χάικιντ του Λονδίνου γεννήθηκε ένα θρέφος βάρους 600 μόλις γραμμαρίων, —το μικρότερο μωρό του κόσμου!

Το μήκος του σώματος του μωρού αυτού είναι μόλις 15 εκατοστά, δηλαδή μπορεί θαυμάσια να χωρέσει στη μία ανδρική παλάμη, όπως φαίνεται στη φωτογραφία.

Βρέφη αυτού του μεγέθους έχουν γεννηθεί και στο παρελθόν, αλλά ποτέ ως τώρα δεν μπόρεσαν να επιζήσουν. Ένα το μωρό του νοσοκομείου Χάικιντ έχει πολλές πιθανότητες να ζήσει. Έννοείται ότι θα πρέπει να μείνι αρκετές εβδομάδες μέσα σε «επωαστήρα». Το θρέφος —κοριτσάκι— ονομάστηκε ‘Ελίζαμπεθ ‘Αιν (ή θάφτισή του έγινε γρήγορα και συμβολικά, γιατί υπήρχε φόβος να μην προφτάσουν να το βαφτίσουν), κι ανήκει στην κ. ‘Ελίζαμπεθ Σμιθ, μία γυναίκα αρκετά νέα. Όταν ο κ. Μάικελ Σμιθ, ο άνδρας της, έσκηψε, στις 17 Φεβρουαρίου, πάνω απ’ τον κρηναστήρα όπου έχουν τοποθετήσει την μικρή ‘Ελίζαμπεθ ‘Αιν, έμεινε κατάπληκτος και τρομοκρατήθηκε. ‘Ηταν παιδί αυτό το πραγματάκι; Αδύνατο!

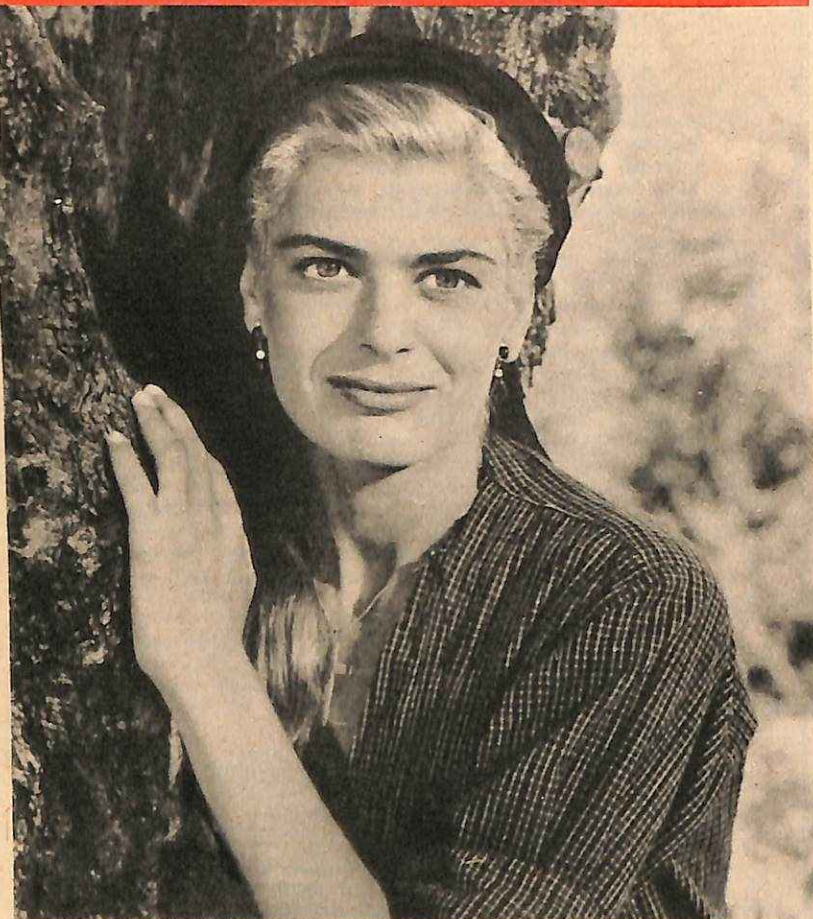
‘Αλλ’ αφού το κοίταξε προσεκτικότερα επί λίγη ώρα, χαμογέλασε. Το μωρό, τυλιγμένο δολοκίρη μέσα σε μπαμπάκι, είχε κολληθεί λίγο το κεφαλάκι του! ‘Ηταν ζωτανό —ήταν ένα πλάσμα καθ’ όλα άρριο— με τη διαφορά ότι οι διαστάσεις του ήταν λιλιπούτειες, —τι επρόκειτο για μικρογραφία θρέφους...

‘Ο τοκετός έγινε 2½ μήνες καρίτερα απ’ το κανονικό —δηλαδή η ‘Ελίζαμπεθ ‘Αιν δεν είναι ούτε καν εφταμηνίτικο. ‘Η κ. ‘Ελίζαμπεθ Σμιθ έπασχε από μία ασθένεια του αίματος, και χρειάστηκε καισαρική τομή για να της αφαιρεθεί το παιδί.

Φυσικά, οι γιατροί, όταν έκαναν την επέμβαση, δεν φανταζόνταν ποτέ ότι το πρόσωπο αυτό παιδί, που ήταν ακόμη σχεδόν έμβρυο, θα ζούσε. Κι όμως η ‘Ελίζαμπεθ ‘Αιν δείχνει κάθε διάθεση να ζήσει, και δεν αποκλείεται, όταν θα φτάση σε μεγάλη ηλικία, να γίνη και καμιά... γυναικάρα. ‘Ως γνωστόν, το γεγονός ότι ένα παιδί γεννιέται πρόωρα δεν έχει καμμία σχέση με την μετέπειτα σωματική του ανάπτυξη...

Στο ανάμεσάυ, η κ. Σμιθ λέει στον άνδρα της:

—Έχομε ένα πολύ-πολύ μικρό κοριτσάκι...

Η ΜΕΛΙΝΑ ΜΕΡΚΟΥΡΗ όπως εμφανίζεται εις την ταινία του Ζυλ Ντασέν την γυρισμένη με βάση το έργο του Καζαντζάκη «Ο Χριστός ξανασταυρώνεται». Το φιλμ αυτό προβάλλεται αυτές τις ημέρες εις τις Κάννες, στο έρετεινό κινηματογραφικό φεστιβάλ, έχει δε προκριθή να εκπροσωπήσει επίσημως την γαλλική παραγωγή του 1957. Η Έλλη σπαρτισινή πρωταγωνίστρια ύστερα από τις Κάννες θα φύγει για το Λονδίνο, όπου πρόκειται να πρωταγωνιστήσει εις ένα καινούργιο φιλμ που θα γυριστή από την «Αρθούρ Ράινκ».

Παραθυρήνια...

Την άλλη εβδομάδα φεύγει γι' αυτήν η «Αμερική» ο θίασος Λογοθετίδου. Το ταξίδι αυτό στο Νέο Κόσμο παρουσιάζει εντελώς ιδιαίτερο ενδιαφέρον για την πρωταγωνίστρια του συγκροτήματος, την «Ιλντρίδα Λιβκού». Διότι, στην «Αμερική» —και συγκεκριμένα στο Λος Άντζελες— βρίσκεται ο γιος της. Σπουδαίει εκεί σκηνοθέτης του κινηματογράφου. Ο Γιώργος Κοζύρης —Κοζύρης είναι το πραγματικό όνομα της «Ιλντρίδας»— είναι τώρα 19 ετών, ή δε συμπληρωσάται και νέα μητέρα του έχει και δύο κόρες ηλικίας 15 ετών. Το πρόβλημα όμως για την «Ιλντρίδα» είναι εάν θα κατορθώσει στην «Αμερική» να συναντηθεί με τον γιο της, διότι το βρομολόγιο της περιόδεας του θιάσου Λογοθετίδου δεν προβλέπει Καλιφόρνια. Έλπίζεται εν τούτοις ότι κάποια ενδιάμεση πόλη θα ενώσει για λίγες ώρες μητέρα και γιο.

Ο ΣΠΥΡΟΣ Μελάς μετέφερε σε θεατρικό έργο την ωραία μονογραφία του για τον Κολοκαρώνη. Ο «Γέρος του Μωριά» έχει εκχωρηθεί από τον συγγραφέα του στο Δημήτρη Μυράτ. Αναφέρεται σχετικά ότι η διασκευή είναι εξαιρετικά επιτυχημένη, το έργο γονικά πάρα πολύ ενδιαφέρον και ο Μυράτ είναι κατενθουσιασμένος και αποφασισμένος όπως δήποτε

εάν όχι το καλοκαίρι, να παρουσιάσει τον επόμενο χειμώνα το έργο αυτό το εμπιστευμένο από τον άγωνα του 21. Μαζί με τον δικαιολογημένον ενθουσιασμό του δια την αξία του «Γέρου» οι κακές γλώσσες των παρασκηνίων λένε ότι στην απόφαση του να τον ανέβασε όπως δηλώθηκε, παίζει κάποιο ρόλο και ένα σημαντικό απόθεμα από... φουστάνι έλλες που υπάρχουν στο θεατρίο του «Ρέξ» από τον «Καταστροφή» του Γιώργου Θεοτοκά.

ΚΑΙ κάτι ακόμη... ενδυματολογικό. Ο Κώστας Μουσουρής με το «Ημερολόγιο της Άννας Φράνκ» που συνεπλήρωσε αίστως τρικάσιες παραστάσεις είχε εφέτος όχι μόνον ένα μεγάλο ηθικό κέρδος με την τόσο καλλιτεχνική επιτυχία που δικαίως εγγράφησε αυτό το έργο, αλλά φυσικά και υλικό κέρδος που δεν προέκυψε μόνον από τις εισπράξεις, αλλά και από το γεγονός ότι με άλλαζοντας έργο δεν είχε έσοδα αναδιόδοσης, σκηνικών, κλπ., που χρειάζεται κάθε καινούργια παράσταση. Από της πλευράς αυτής μάλιστα είχε και ένα άλλο κέρδος. Σύμφωνα με το συμβόλαιό του ήταν υποχρεωμένος να πληρώσει αυτής τις σκηνικές αμοιβές της πρωταγωνίστριας. Και η «Αντιγόνη Βαλάκου», όπως είναι γνωστόν, έβγαλε όλη τη σαζόν με κάποιες φουστάνιες και μερικές μπλουζιτσές...

Η ζωή του Θεάτρου

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΘΟΠΟΙΟΙ ΣΤΗ ΣΑΙΖΟΝ ΠΟΥ ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ

Τὰ χειμερινά θέατρα δίνουν τις τελευταίες τους παραστάσεις. Καμμιὰ δεκαπενταριά μέρες ακόμη, το πολύ είκοσι και οι κλειστές αίθουσες θα διακόψουν για να παραχωρήσουν την θέση τους στα υπαίθρια θεάματα. Μιλήσαμε ήδη στα προηγούμενα τεύχη για το τι ετοιμάζεται από τους θιάσους που θα παίξουν στην Αθήνα το καλοκαίρι. Νομίζω πως δεν στερείται ενδιαφέροντος τώρα που τελειώνει η χειμερινή σαζόν να ρίξουμε μια ματιά στο τι παίχθηκε και στο τι είδαμε την περίοδο που κλείνει. Αυτόν τον χειμώνα, λοιπόν, λειτούργησαν στην Αθήνα έντεκα θέατρα. Και ένα στον Πειραιά, το Δημοτικό, όπου ύστερα από έναν πρόλογο πρόζας που έγραψαν ο Καρούσος με την Μαίρη Λεκού εγκατεστάθη η Έθνική Λυρική Σκηνή. Από τα έντεκα αθηναϊκά θέατρα τα όκτω έστέγασαν συγκροτήματα πρόζας και τα υπόλοιπα τρία μουσικούς θιάσους. Το κύριο χαρακτηριστικό της εργασίας που ανέβασαν τα θέατρα της πρόζας είναι ότι εφέτος τα μισά από αυτά ανέβασαν έργα μακράς διάρκειας. Έργα, δηλαδή, που άρεσαν πολύ και που παίχθηκαν για πάρα πολύ καιρό, και μερικά μάλιστα εξακολουθούν να παίζονται ακόμη. Τό φαινόμενον του να συνεχίζεται μια επιτυχία της σκηνής για μήνες άλλους απάνω στο ελληνικό θέατρο που τα παλιά χρόνια τα στελέχη του ήταν υποχρεωμένα να αλλάζουν πρόγραμμα δυο και τρεις φορές την εβδομάδα. Μάλιστα δ. ταν η «Φωτεινή Σάντη» του Ξενοπούλου παίχθηκε πέντε βραδιές συνεχώς — εάν δεν κάνω λάθος — το γεγονός θεωρήθηκε καταπληκτικό για την εποχή. Ένω τώρα έχουμε εφέτος για πρώτη φορά στα χρονικά του δραματικού μας θεάτρου την περίπτωση του «Ημερολογίου της Άννας Φράνκ», ενός έργου που έβγαλε μια δόκλχη σαζόν. Η επιτυχία αυτή του Κώστα Μουσουρή και της Αντιγόνης Βαλάκου εορτάζει τώρα την συμπλήρωση τριακοσίων παραστάσεων και είναι πάντοτε τόσο ζωηρό το ενδιαφέρον του κοινού ώστε δεν αποκλείεται — λένε — με το έργο αυτό να ξαναοιξη το θέατρο Κώστα Μουσουρή τον επόμενο Οκτώβριο! Όπως γράφτηκε στις καθημερινές εφημερίδες, ο θίασος συζητεί την περίπτωση να πάη τον Σεπτέμβριο στην Αμερική και να παίξει την «Άννα Φράνκ» και σε ώριμες μεγαλοπόλεις του Νέου Κόσμου. Εάν τελικά γίνει αυτό — πράγμα που θα ρυθμισθόταν σε λίγες μέρες μεταθί στην Νέα Υόρκη ο Λογοθετίδης — τότε ο Μουσουρής δεν θα έχη τον καιρό να ετοιμάσει άνετα ένα καινούργιο έργο για έναρξη. Ακριβώς γι' αυτό και έπειδή η άντοχη του «Ημερολογίου» αποδεικνύεται τόσο μεγάλη, δεν αποκλείεται η ζωή της «Άννας Φράνκ» να παραταθί για λίγο και στις αρχές της άλλης σαζόν...

Και άλλα έργα μακράς πνοής

Δεν είναι όμως μονάχα το έργο του θεάτρου Κώστα Μουσουρή που απειδεχθή μακράς πνοής. Τρία άλλα θέατρα πέρασαν τον χειμώνα με δυο έργα. Ο Λογοθετίδης συγκεκριμένα άρχισε στο θέατρο Αθηνών με την καλοκαιρινή του επιτυχία «Θά σε κάνω βασίλισσα» και έδω και πέντε μήνες παίζει συνεχώς την κωμωδία του Ρούσσου «Εύτυχος τρελλάθηκα». Η Κατερίνα στο «Ιντέλ» μετέφερε και εκείνη στην χειμερινή της στέγη το θερινό έργο της «Μάρτα κατηγορία» και κατόπιν ανέβασε την «Αναστασία» και την «Θεατρίνα», που παίζεται και αυτή πολύ καιρό και δεν αποκλείεται να κάνει μερικές παραστάσεις και στο υπαίθριο. Τέλος ο Μίμης Φωτόπουλος για μήνες στο θέατρο Μπουρνέλη έπαιζε τον «Καλό στρατιώτη Σβέικ», ενώ η Λαμπιέρη και ο Χόρν έως το Πάσχα έβγαλαν την σαζόν του «Κεντρικού» μόνον με 3 έργα. Έτσι το φαινόμενον που άλλοτε συνδεόταν στην χάση και στην φεξη τείνει να γίνει κανών. Πρέπει ακόμη να αναφέρω στο σημείο αυτό ότι και τα θέατρα εκείνα που ανέβασαν περισσότερα από δυο έργα εργάσθηκαν γενικά καλά αυτή την σαζόν. Εξαιρεση απέτελεσε μονάχα το θέατρο Κοτοπούλη που είχε μια φοβερή άτυχία. Ο Δημήτρης Μυράτ αγωνίσθηκε πολύ για ένα ρεπερτόριο τέχνης — έδωσε τον «Οθέλλο» και μάλιστα γνώρισε και τον Φάκνερ με το θεατρικό του έργο «Ρέκνιερ σε μια μοναχή» — αλλά έπειδή έμπορικά η ποιότης πάντοτε δεν αποδίδει έκαμε και προσμίξεις με ελαφρά έργα που όμως δεν βγήκαν σε καλό. Πρό πάντων η ελληνική κωμωδία «Το πρώτο δαμνέου» και το «Ντούο Σεμπαστιάν» και κατόπιν «Ο κόσμος και κοσμάκης» ενόθευσαν την προσπάθεια χωρίς να φέρουν και έμπορικη επιτυχία. Έν πάση περιπτώσει ο Μυράτ είναι αξιόπαινος διότι έκανε ότι μπορούσε για να κρατήσει το «Ρέξ» σε υψηλό επίπεδο και δεν έχει σημασία που η οικονομική πλευρά έχωλαινε. Μάλιστα εάν δεν υπήρχαν οι ελαφρές παρεμβάσεις ίσως τα πράγματα να επήγαιναν καλύτερα. Το κοινό υπερδευεται όταν ένα θέατρο παρεκκλίνει καμιά φορά από την γραμμή του. Η συνέπεια είναι πιο ωφέλιμη και πιο αποδοτική. Εκτός όμως από την σποραδική καλλιτεχνική προσφορά του θεάτρου Κοτοπούλη, η σαζόν που τελειώνει έχει και άλλα στοιχεία ποιότητας στα όποια θα πρέπει να σταθεύμε. Είναι πρώτα — πρώτα το Έθνικό θέατρο που συνεχώς και αυτήν την περίοδο δημιουργικά την δράση του και που πάλι η προσφορά του στην θεατρική μας ζωή υπήρξε πολύτιμη. Βασική. Από το εφετεινό του ρεπερτόριο ξεχώρισαν ο «Βασίλειος Λήρ», ο «Φάουστ» και ο «Γλάρος». Ο Μινωτής έδωσε μια ομολογουμένης ώρας παράσταση και όποιος αντίρρησης και αν διατυπώθηκαν από ώριμους κριτικούς δεν παύει η διδασκαλία της σαιετηρικής τραγωδίας να αποτελεί το κυριότερο καλλιτεχνικό γεγονός του έτους. Στην ίδια στάθμη — σαν άτομική προσφορά

ώμως ήθοποιου — θα πρέπει να τοποθετηθί η «Αναστασία», που μās έδωσε την ευκαιρία να αποθαυμάσουμε μια πάντοτε άγέραστη, δυναμική, καταπληκτική Κυδελή. Η μεγάλη πρωταγωνίστρια έπαιζε κατόπιν και στον «Γλάρο», που καθώς είπαμε συγκαταλέγεται κι' αυτός στις ιδιαίτερες επιτυχίες της κρατικής σκηνής.

Η προσφορά του Θεάτρου Τέχνης

Μιλώντας για την άγνη καλλιτεχνική προσφορά θα πρέπει μετά το Έθνικό θέατρο να σταματήσουμε στην εργασία του Καρόλου Κούν. Το θέατρο Τέχνης, πιστό στις αρχές και στην παράδοσή του, μās γνώρισε τον Μπρέχτ. Ο «Κύκλος με την κιμωλία» δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ήταν μια από τις ωραιότερες παραστάσεις του τελευταίου καιρού και δίκαια το κοινόν και οι κριτικοί της έβωσαν την ανεπιφύλακτη αναγνώρισή τους. Ο Κούν, εκτός από το ότι μās παρουσίασε για πρώτη φορά τον περίφημο αυτόν Γερμανό συγγραφέα, μās έδωσε μια επίσης ενδιαφέρουσα παράσταση με το έργο του Τέννισου Ουίλλιαμς «Ένα τριαντάφυλλο στο στήθος» όπου ξεχώρισε η Νέλλη Αγγελίδου στον ρόλο της Σεραφίνας.

Η ελληνική συγγραφική παραγωγή

Ενν ακόμη άγνωστο στο ελληνικό κοινό συγγραφέα, τον Ρίτσαρντ Νάξ, μās εγγώρισαν έξι άλλοι η Έλλη Λαμπιέρη και ο Δημήτρης Χόρν στο «Κεντρικό». Είδαμε τον «Βροχοποιό» του Αμερικανού αυτού συγγραφέως που ήταν μια συμπαθητική δημιουργία και έγινε αίτια να διαπλάσθ ο Χόρν έναν ιδιαίτερα ενδιαφέροντα ρόλο. Από πλευράς ελληνικής συγγραφικής παραγωγής αυτός ο χειμώνας είναι αλήθεια ότι δεν μās έδωσε πολύ μεγάλα πράγματα. Το Έθνικό θέατρο θ' ανέβασε αυτές τις ημέρες ένα έργο του Πρεβελάκη με τον Γιώργο Γληνό βασικό πρωταγωνιστή και παρουσίασαν ήδη στην δεύτερη σκηνή του το «Συναπάντημα στην Πεντέλη» του Γιώργου Θεοτοκά. Ο Λογοθετίδης, καθώς ανέφερα και παραπάνω, ανέβασε έναν καινούργιο Ρούσσο, ο δε Φωτόπουλος δυο έργα, ένα του Χρήστου Γιαννακόπουλου και ένα άλλο του ίδιου συγγραφέως εν συνεργασία με τον Άλεκο Σακελλάριου. Συμπεράσμα; Δεν μπορούμε βέβαια να πούμε ότι ο άπολογισμός της περιόδου 1956—57 παρουσιάζει εξαιρετικούς. Όμως θα ήμασταν υπερβολικά γκρινιάρηδες εάν συγχρόνως δεν αναγνωρίζαμε ότι η σαζόν που τερματίζεται σε λίγες μέρες δεν είχε μερικά πολύ ενδιαφέροντα πράγματα. Γνωρίζουμε τρεις σκηνικούς δημιουργούς που δεν τους ξεράμε. Είδαμε μια νέα μεγάλη δημιουργία της Κυδελής. Παρακολούθησαμε τον «Βασίλειο Λήρ». Και χειροκροτήσαμε το «Ημερολόγιο της Άννας Φράνκ», που έδωσε την ευκαιρία να λανσαρισθί και μια νέα πρωταγωνίστρια. Όλα αυτά φυσικά δεν είναι λίγα και δεν είναι απλή ρουτίνα.

Το Μουσικό θέατρο

Το μουσικό θέατρο δεν έχει να παρουσιάσει μεγάλα πράγματα. Τρία συγκροτήματα έπαιξαν τον χειμώνα στην Αθήνα και ένα τέταρτο — η Λυρική Σκηνή — στον Πειραιά. Για το κρατικό μουσικό θέατρο όμως είναι καλύτερα να μη γίνεται λόγος. Η μάλλον πρέπει να μιλήσουμε γι' αυτό σ' ένα ιδιαίτερο σημείωμα, γιατί η κατάπτωση του είναι αφάνταστη και κάτι το ριζικό πρέπει να γίνει για την μοναδική μας μελαδραματική σκηνή που είναι ο καθρέφτης του μουσικού μας πολιτισμού. Τα τρία υπόλοιπα συγκροτήματα ήταν τα δυο επιθεωρησιακά και το άλλο θίασος μουσικής κωμωδίας. Επιθεωρήσεις στο «Ακροπόλ» και στο θέατρο Κυδελής και κωμωδίες η μάλλον φάρσες με μουσική επένδυση στην «Διάνα», το άλλοτε θέατρο Αργυροπούλου. Δεν θα πώ τίποτα καινούργιο εάν γράφω πως η αθηναϊκή επιθεώρηση διέρχεται κρίση. Τα ίδια και τα ίδια γράφονται και λέγονται και εάν εξαιρέσουμε το φαντασμαγορικό στοιχείο και την χορευτική πλευρά του θεάματος, τα διάφορα μουσικά έργα μοιάζουν απελπιστικά μεταξύ τους. Γράφονται επάνω στα ίδια καλούπια και οι συγγραφείς ακολουθούν στερεοτύπα μια καθιερωμένη συνταγή. Οι δημοφιλείς άσσοι του είδους έχουν τυποποιημένες εμφανίσεις και σπάνια χαίρομαστε κάτι το ιδιαίτερο έξυπνο και κάτι το πρωτότυπο. Έν τούτοις οι εύθυμοι γράφοι που μεταφέρουν σατυρικά στην σκηνή την επικαιρότητα δεν στερούνται ταλέντου και η επιθεώρηση διαθέτει — αν και από χρόνια δεν έχει επαρκώς ανανεωθί ο έμψυχος οργανισμός της — μερικούς ήθοποιους με γνήσιο ταλέντο και ποικίλες δημιουργικές ικανότητες. Είναι, λοιπόν, κρίμα αφού έτσι έχουν τα πράγματα τα πνευματικά προϊόντα αυτής της κατηγορίας να μην παρουσιάζουν πιο ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Δεν είναι διαπίστωση που γίνεται με αστήρη κριτήρια. Την γνώμη αυτή την άσπάζεται ακόμη και το μεγάλο κοινό. Το κοινό αυτό έτρεχε άλλοτε πληθωρικά στα έπικαιρα μουσικά θεάματα και η πρωτεύουσα είχε πίο πολλούς επιθεωρησιακούς θιάσους από συγκροτήματα πρόζας. Έν τούτοις τα τελευταία χρόνια συμβαίνει πιά το έντελως αντίθετο. Η πρόζα κατέκτησε τις περισσότερες αθηναϊκές σκηνές και η επιθεώρηση περιορίζεται διαρκώς σε όλιγώτερες στέγες. Το αίτημα συνεπώς της ανανεώσεως του είδους προβάλλει επιτακτικό.

ΑΧ. ΜΑΜΑΚΗΣ

Τι θέλετε να μάθετε

Ο ΛΟΓΟΘΕΤΙΔΗΣ αφού ζήτησε περισσότερες λεπτομέρειες γι' αυτόν κ. Ρένα Γιαννοπούλου (Θεσσαλονίκη) είναι δέκα χρόνια τώρα που έχει προσωπικό του θίασο. Το πρώτο ελληνικό έργο που ανέβασε σαν θιασάρχης ήταν η κωμωδία των κ.κ. Σακελλάριου και Γιαννακόπουλου «Ηρώς με παντόφλες» που παίχθηκε τον Οκτώβριο του 1947 στο «Κεντρικό». Από τις ελληνικές κωμωδίες που έχει παίζει με το προσωπικό του συγκρότημα η μεγαλύτερη επιτυχία ήταν το έργο του κ. Ψαθά «Ένα βλάκας και μισός». Κράτησε έξι μήνες. Ο πρύτανης των κωμικών μας έχει στην σκηνή 38 χρόνια. Πρωτοβόηκε στα 1919. Ήταν τότε άεργος και επεστρατεύθη μαζί με άλλους νέους και έπαιζε έναν ρολάκο στο γαλλικό έργο «Ο έμψυχος», που έπαιζε εκείνον τον καιρό ο θίασος της Μαρίκας Κοτοπούλη. Προσέληθη από τότε μόνιμος στο συγκρότημα της μεγάλης τραγωδίας. Έπαιζε επί καιρό μικρά ρολάκια υπηρετών. Έκανε αλληλοδιαδόχως κάπου είκοσι δύο υπηρεσίες. Στο τέλος στην κωμωδία «Παιστών Μαρτινιάν» υπέβηκε έναν κωμικό υπρέτη. Η Μαρίκα ατελώς τότε την εκχειλίζουσα κωμική φλέβα του Λογοθετίδου και ενώ εκείνος έπεμπε πως είχε σπάσει δραματικό καλλιτεχνικό τον υπέχρεωσε να ακολουθήσει τον σω-

στο δρόμο, αυτόν που μās έχρισε τον κορυφαίο σήμα καλλιτέχνη του είδους του.

Η ΣΟΦΙΑ ΒΕΜΠΟ γύρισε για πρώτη φορά δίσκο κ. Τάκη Αργυρόπουλε (Πάτρα) στα 1934. Ο δίσκος αυτός ήταν το τραγούδι «Μη ζητάς φίλια». Το έλεγε στην επιθεώρηση που έπαιζε στην «Πράσινη ταβέρνα», όπως ήταν την εποχή εκείνη η επωνυμία του θεάτρου Σμαρτζή. Η δημοφιλέστερη σήμερα δυνάστη του ελαφρού τραγουδιού είχε βγή στην σκηνή ένα χρόνο πριν. Έκανε το ντεμπούτο της στο θέατρο «Κεντρικό» που έπαιζε τον χειμώνα του 1933 τον «Παπαγάλο» του Βότη. Το πρώτο τραγούδι που λανσάρσε είχε τίτλο «Ομορφη ταίγανας». Η φωνή της έκανε αίσθηση από την πρώτη στιγμή. Όμως η ιδιομορφία της ιδίως για κείνη την εποχή δεν άρεσε σε πολλούς και πολύ διακριτικά προσελήθη το επόμενο καλοκαίρι στην «Πράσινη ταβέρνα». Το «Μη ζητάς φίλια» όμως την επέβλεψε δριστηκά. Φυσικά από τότε έχει τραγουδήσει αμέτρητα τραγούδια, από τα όποια δεν ξεχωρίζει κανένα ιδιαίτερα διότι — όπως λέει η ίδια — «όλα τα τραγούδια της τ' αγαπάει σαν παιδιά της».

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΙ - ΣΧΟΛΙΑ
ΤΟΥ Κ. ΑΧ. ΜΑΜΑΚΗ

ανθρώπους της γής, αν νόμιζαν πως, για κάποιο λόγο, αυτό θάτανε σωστό.

—Τόν ξέρω αυτόν τον τύπο, είπε η "Αίλαρου.
—"Η Όλιβια τον είχε δη; Τι της είπε;
—Δεν είμαι σε θέση να σου απαντήσω. 'Η γυναίκα σου μου μίλησε μονάχα για τον κίνδυνο που σε άπειλει... "Ω, ναι, μου είπε ακόμη πως «δεν ήθελε να το πιστέψω».

—Να πιστέψω τί;
—Δεν ξέρω... είπε η "Αίλαρου κ' ύστερ' απ' ένα μικρό δισταγμό, πρόσθεσε:

—"Ήτανε στα τελευταία της, βλέπεις...
Μια έκφραση πόνου απλώθηκε στο πρόσωπό του.

—Καταλαβαίνω... καταλαβαίνω... Δε συνηθισα με τον καιρό. Για την ώρα δεν μπορώ να το πιστέψω ακόμη. 'Αλλά ο Μπέρτον — τι κακό μπορεί να μου κάνει ο Μπέρτον... εδω; 'Αφού τον είδε η "Ολιβία, θα πή γω ήτανε στο Λονδίνο.

—Ναι, ήταν στο Λονδίνο.
—Πολύ παράξενο... "Ω, δε βαρύνεται, τι σημασία έχει; Τίποτε δεν έχει πια σημασία. Βοισκομάστε εδω, σ' αυτή την κατασμένη έρημο, τριγυρισμένοι απ' ένα σωρό άψυχα ρομπότ...

—Αυτή την έντιμωση μου έκαναν κ' έμένα.
...και δεν μπορούμε να βρούμε απ' εδω μέσα. (Κτύπησε τη γροθιά του στο πεζούλι): Δε θα μπορέσω ποτέ να βρούμε απ' εδω μέσα.

—"Ω, ναι, θα μπορέσω, είπε η "Αίλαρου. Γύρισε και την κοίταξε ξαφνιασμένος.
—Τι θέλεις να πής, για τ' όνομα του Θεού;
—Θα βρούμε ένα τρόπο, αποκρίθηκε η "Αίλαρου.

—'Ο Μπέρτον γέλασε περιφρονητικά.
—Το λες αυτό γιατί δεν έχεις ακόμη ιδέα του βρισκόμαστε, είπε.

—Δεν είναι λίγοι εκείνοι που δραπέτευσαν απ' τα πιά άπίθανα μέρη, στον πόλεμο, είπε η "Αίλαρου με πείσμα. "Ανοιξαν ύπογειες στοές, κάτι έκαναν.

—Πώς θ' ανοίξεις στοές μέσα στο βράχο; Και πού θα οδηγούν αυτές οι στοές; Γύρω μας είναι η έρημος.

—Τότε θα βρούμε κάποιον άλλο τρόπο, είπε η "Αίλαρου αποφασισμένη να μην άφήση την άπελτισία να την κυριέψη.

—'Ο Μπέρτον την κοίταξε με άπορία. "Η "Αίλαρου χαμογέλασε βεδαισμένα.

—Είσαι καταπληκτική, είπε ο Μπέρτον. Φαίνεσαι πολύ σίγουρη για τόν εαυτό σου.

—Πάντα βρίσκει κανείς έναν τρόπο, όταν θέλη. Θα χρειαστή καιρός, φυσικά, για να καταστρώσουμε ένα σχέδιο καλά μελετημένο.

Το πρόσωπο του Μπέρτον σκοτεινιάσε.
—Καιρός, ψιθύρισε, καιρός... Για μένα δεν υπάρχει πια καιρός.

—Γιατί;
—Δεν ξέρω αν θα μπορέσης να με καταλάβης... 'Ακουσε, δεν μπορώ... δεν είμαι σε θέση να εργασθω εδω.

—'Η "Αίλαρου σούφρωσε τα φρύδια της.
—Δεν καταλαβαίνω, είπε.

—Πώς να σου εξηγήσω; Δεν μπορώ να δουλέω. Δεν μπορώ να σκεφτώ. Στη δουλειά μου, χρειάζεται συγκέντρωση. Είναι μια δουλειά δημιουργική. 'Απ' τόν καιρό που ήρθα εδω, έχασα τα νερά μου. Δεν κάνω τίποτε. 'Εργάζομαι όπως θα εργαζότανε ένας όποιοςδότησε έπιστήμην.

Δε μ' έφεραν όμως εδω γι' αυτό. Θέλουν από μένη κάτι ξεχωριστό, κάτι πρωτότυπο κ' εγώ είμαι άνικανος ν' ανταποκριθώ στις απαιτήσεις τους. Κι όσο μεγαλώνει η νευρικότητα με με κυριεύει ο φόβος, τόσο χειροτερεύει η κατάσταση. Μου έρχεται τρέλλα, καταλαβαίνεις τι θέλω να πω;

Ναι, η "Αίλαρου το καταλάβαινε πολύ καλά. Θυμήθηκε την παρατήρηση του Ρούμπκε για τής έπιστήμονες και τις πριμανόνες.

—'Αν δεν μπόρω να τους δώσω αυτό που περιμένουν από μένα, τους είμαι άχρηστος, συνέχισε ο Μπέρτον. Θα με ξεκαθαρίσουν.

—"Ω, όχι!

—Ναι, ναι. 'Εκείνο που μ' έσωσε ως τώρα, ήταν η πλαστική έγχείρηση που μου έκαναν για να μου αλλάξουν τόν πρόσωπο. Την κάνουν τμηματικά, ξέρεις. Κάι, φυσικά, δεν μπορούσαν να έχουν την άπαιτηση απ' έναν άνθρωπο που έρχει-

ρίζεται κάθε τόσο, να συγκεντρωθώ. Τώρα όμως τελείωσε κι αυτό.

—Για ποιά λόγο έγινε η έγχείρησι; Ποιάς είναι ο σκοπός της;

—"Ω, λόγος άσφαλείας. Τής δικής μου άσφαλείας, θέλω να πώ. Την κάνουν πάντοτε όταν πρόκειται για καταζητούμενα πρόσωπα.

—Και σε κυνηγάει λοιπόν η άστυνομία έσένα;

—Ναι, δεν τξέρες; "Ω, φαντάζομαι πως δε θέλουν να διαλαλήσουν τόν γεγονός με τις έφημερίδες. 'Ισως ούτε η "Ολιβία να τξέρε. 'Αλλά αυτή είναι η αλήθεια. Καταζητούμαι απ' την άστυνομία.

—"Ω... προδότης; 'Επειδή πούλησες άτομικά μουσικά; ρώτησε η "Αίλαρου.

—'Ο Μπέρτον απέφυγε τόν βλέμμα της.

—Δεν πούλησα τίποτε, είπε. "Εδωσα τις πληροφορίες μου χωρίς κανένα αντίλλαγμα, γιατί έτσι ήθελα. Γιατί πίστευα πως έτσι έπρεπε να κάνω. "Ήταν ένα μέρος κι αυτό όλης της σκηνοθεσίας — η δθεν συγκέντρωση έπιστημονικών γνώσεων απ' όλα τά μέρη τού κόσμου. "Ω, δεν μπορείς να με καταλάβης;

Τόν καταλάβαινε. "Όπως καταλάβαινε και τόν "Αντι Πήτερς. Και τόν φανατικό "Ερικσον με τά όνειροπόλα μάτια.

—'Ο Μπέρτον κοίταξε αλόγωνα άνήσυχα και είπε:

—'Ο Μπέρτον κοίταξε αλόγωνα άνήσυχα και είπε:

—'Ο Μπέρτον κοίταξε αλόγωνα άνήσυχα και είπε:

—'Ο Μπέρτον κοίταξε αλόγωνα άνήσυχα και είπε:

—'Ο Μπέρτον κοίταξε αλόγωνα άνήσυχα και είπε:

—'Ο Μπέρτον κοίταξε αλόγωνα άνήσυχα και είπε:

—'Ο Μπέρτον κοίταξε αλόγωνα άνήσυχα και είπε:

—'Ο Μπέρτον κοίταξε αλόγωνα άνήσυχα και είπε:

—'Ο Μπέρτον κοίταξε αλόγωνα άνήσυχα και είπε:

—'Ο Μπέρτον κοίταξε αλόγωνα άνήσυχα και είπε:

—'Ο Μπέρτον κοίταξε αλόγωνα άνήσυχα και είπε:

—'Ο Μπέρτον κοίταξε αλόγωνα άνήσυχα και είπε:

—'Ο Μπέρτον κοίταξε αλόγωνα άνήσυχα και είπε:

—'Ο Μπέρτον κοίταξε αλόγωνα άνήσυχα και είπε:

—'Ο Μπέρτον κοίταξε αλόγωνα άνήσυχα και είπε:

—'Ο Μπέρτον κοίταξε αλόγωνα άνήσυχα και είπε:

—'Ο Μπέρτον κοίταξε αλόγωνα άνήσυχα και είπε:

—'Ο Μπέρτον κοίταξε αλόγωνα άνήσυχα και είπε:

—'Ο Μπέρτον κοίταξε αλόγωνα άνήσυχα και είπε:

—'Ο Μπέρτον κοίταξε αλόγωνα άνήσυχα και είπε:

—'Ο Μπέρτον κοίταξε αλόγωνα άνήσυχα και είπε:

—'Ο Μπέρτον κοίταξε αλόγωνα άνήσυχα και είπε:

—'Ο Μπέρτον κοίταξε αλόγωνα άνήσυχα και είπε:

—'Ο Μπέρτον κοίταξε αλόγωνα άνήσυχα και είπε:

—'Ο Μπέρτον κοίταξε αλόγωνα άνήσυχα και είπε:

—'Ο Μπέρτον κοίταξε αλόγωνα άνήσυχα και είπε:

—'Ο Μπέρτον κοίταξε αλόγωνα άνήσυχα και είπε:

—'Ο Μπέρτον κοίταξε αλόγωνα άνήσυχα και είπε:

—'Ο Μπέρτον κοίταξε αλόγωνα άνήσυχα και είπε:

—'Ο Μπέρτον κοίταξε αλόγωνα άνήσυχα και είπε:

—'Ο Μπέρτον κοίταξε αλόγωνα άνήσυχα και είπε:

—'Ο Μπέρτον κοίταξε αλόγωνα άνήσυχα και είπε:

—'Ο Μπέρτον κοίταξε αλόγωνα άνήσυχα και είπε:

—'Ο Μπέρτον κοίταξε αλόγωνα άνήσυχα και είπε:

—'Ο Μπέρτον κοίταξε αλόγωνα άνήσυχα και είπε:

Κοντούλης, μελαχρινός, με ξύπινα μάτια, κτυπούσε άπαλά τόν τραπέζι με τά δάκτυλά του και σιγοτραγουδούσε ένα γαλλικό τραγουδάκι.

—"Ετσι λοιπόν, έλεγε ο Τξέσσον. Αυτά είναι τά μόνα πρόσωπα που κουβέντισαν μαζί της στο Φέξ;

—'Η Τζάνετ Χέδερικτον κούνησε καταφατικά τόν κεφάλι.

—'Ακόμη δεν μπορώ ν' άποκρυσταλλώσω μια γνώμη για κείνη τη γυναίκα, την Κάλβιν Μπαίκερ. Γνωρίστηκαν στην Καζαμπλάνκα και όμολογώ πως χάλασε τόν δικό της πρόγραμμα για να φανή ευχάριστη στην "Ολιβία Μπέτερτον — και σε μένα άλλωστε. 'Αλλά οι "Αμερικανοί πιάνουν εύκολα κουδέντες στα ξενοδοχεία και δέχονται ευχάριστος να πάρουν μέρος σε έκδρομες με πρόσωπα που τούς ήταν άγνωστα πριν από λίγες μέρες.

—Ναι, είπε ο Τξέσσον, αυτή η Κάλβιν Μπαίκερ δεν έκανε καμιά προσπαθεια για να καμουφλάρη τόν φιλικό της ένδιαφέρον.

—'Εξάλλου, συνέχισε η Τζάνετ Χέδερικτον, ήταν κ' εκείνη στο ίδιο αεροπλάνο.

—'Εχεις δηλαδή την έντύπωση πως τόν δυστύχημα ήτανε προμελετημένο; ρώτησε ο Τξέσσον.

—Στράφηκε στάν κοντούλης μελαχρινός:

—Τί λέτε έσείς Λεμπλάν;

—'Ο Λεμπλάν σταμάτησε τόν σιγοτραγουδάμα του και για μια στιγμή τά χέρια του έμειναν ακίνητα πάνω στο τραπέζι.

—Δεν άποκλείεται, είπε, "Ισως να πρόκειται για σαιμποτάζ. Δε θα τόν μάθω ποτέ. Τόν μόνο που ξέρω είναι ότι τόν αεροπλάνο έπεσε, πήρε φωτιά κι όσοι ήταν μέσα σκοτώθηκαν.

—Τι είδους άνθρωπος ήταν ο πιλότος;

—'Ο "Αλκάντι; Νέος, αρκετά ικανός. Τίποτε τόν ιδιαίτερο. Δεν πληρωνότανε καλά.

—'Ο Λεμπλάν πρόσθεσε τις τελευταίες τρεις λέξεις ύστερ' από μια μικρή παύση.

—"Αρα πρόθυμος να κάνει και καμιά άλλη δουλειά, συμπλήρωσε ο Τξέσσον.

—'Επτά πτώματα βρέθηκαν στάν τόπο τού δυστυχήματος, είπε ο Λεμπλάν. 'Απανθρακωμένος, άγνώριστος, αλλά μια φορά έπτά. Αυτό είναι βέβαιο.

—'Ο Τξέσσον στράφηκε στην Τζάνετ Χέδερικτον.

—Τί λέγαμε, λοιπόν; ρώτησε.

—"Ήταν και μία οικογένεια Γάλλων στο Φέξ.

—'Η κ. Μπέτερτον κουβέντισε μια - δύο φορές μαζί τους. 'Επίσης ένας Σουηδός βιομήχανος με μια ξανθή καλλονή. Και ο βαθύπλουτος Λεβαντίνο, ο κ. Σίντρα.

—'Α, αυτός ο μυθικός τύπος που δεν ξέρει πως να ξοδέψει τα λεπτά του, είπε ο Λεμπλάν.

—'Αλήθεια, πως αισθάνεται άραγε κανείς όταν έχη τόσα λεπτά; Για να είμαι ειλικρινής, αν γ' μουν εγώ στη θέση του θα τξάδωνα στις κουρσες και στις γυναίκες, και ό,τι ώραίό έχη να προσφέρη η ζωή. 'Αλλά ο γέρο Σίντρα κλειδώνεται μέσ' στάν πύργο του στην "Ισπανία, με όλη την κυρολεξία, αγαπητή μου και, όπως άκουσα να λένε, καταγίνεται με τη συλλογή του. Μαζεύει κινέζικα πηλίνα άγνεία της παλαιάς έποχής.

—'Ας μη ξεχνούμε όμως πως ο Σίντρα είναι τουλάχιστον έδδομητά χρονών — πρόσθεσε και στην ηλικία αυτή ίσως να είναι φυσικό να ένδιαφέρεται κανείς μονάχα για τήν κινέζικη άγγειοπλαστική.

—"Ήταν και κάτι Γερμανοί στο Φέξ, συνέχισε η Τζάνετ Χέδερικτον, αλλά εγώ τουλάχιστον δεν την είδα να κουβεντιάζη μαζί τους.

—Και, όπως λές, πήγε μόνη να έπισκεφθώ την παλαιά πόλη;

—"Όχι, τη συνόδευσε ένας απ' τούς τακτικούς ξεναγούς τού ξενοδοχείου. Δεν άποκλείεται, φυσικά, να την πλησίασε κανείς σ' εκείνον τόν περίπατο και να της μίλησε.

—Πάντως άποφάσισε ξαφνικά να πάη στο Μαρκό.

—"Όχι ξαφνικά, τόν διώρωσε η Τζάνετ Χέδερικτον. Έιχε κρατημένη τη θέση της στο αεροπλάνο από πριν.

—"Ω, δεν έννοούσα αυτό, είπε ο Τξέσσον. Θέλω να πώ, η κ. Κάλβιν Μπαίκερ άποφάσισε ξαφνικά να συνοδεύση την κ. Μπέτερτον.

—Σηκώθηκε κι άρχισε να κόβη βόλτες στο δωμάτιο.

—"Όχι ξαφνικά, τόν διώρωσε η Τζάνετ Χέδερικτον. Έιχε κρατημένη τη θέση της στο αεροπλάνο από πριν.

—"Ω, δεν έννοούσα αυτό, είπε ο Τξέσσον. Θέλω να πώ, η κ. Κάλβιν Μπαίκερ άποφάσισε ξαφνικά να συνοδεύση την κ. Μπέτερτον.

—Σηκώθηκε κι άρχισε να κόβη βόλτες στο δωμάτιο.

—"Όχι ξαφνικά, τόν διώρωσε η Τζάνετ Χέδερικτον. Έιχε κρατημένη τη θέση της στο αεροπλάνο από πριν.

—"Ω, δεν έννοούσα αυτό, είπε ο Τξέσσον. Θέλω να πώ, η κ. Κάλβιν Μπαίκερ άποφάσισε ξαφνικά να συνοδεύση την κ. Μπέτερτον.

—Σηκώθηκε κι άρχισε να κόβη βόλτες στο δωμάτιο.

—"Όχι ξαφνικά, τόν διώρωσε η Τζάνετ Χέδερικτον. Έιχε κρατημένη τη θέση της στο αεροπλάνο από πριν.

—"Ω, δεν έννοούσα αυτό, είπε ο Τξέσσον. Θέλω να πώ, η κ. Κάλβιν Μπαίκερ άποφάσισε ξαφνικά να συνοδεύση την κ. Μπέτερτον.

—Σηκώθηκε κι άρχισε να κόβη βόλτες στο δωμάτιο.

—"Όχι ξαφνικά, τόν διώρωσε η Τζάνετ Χέδερικτον. Έιχε κρατημένη τη θέση της στο αεροπλάνο από πριν.

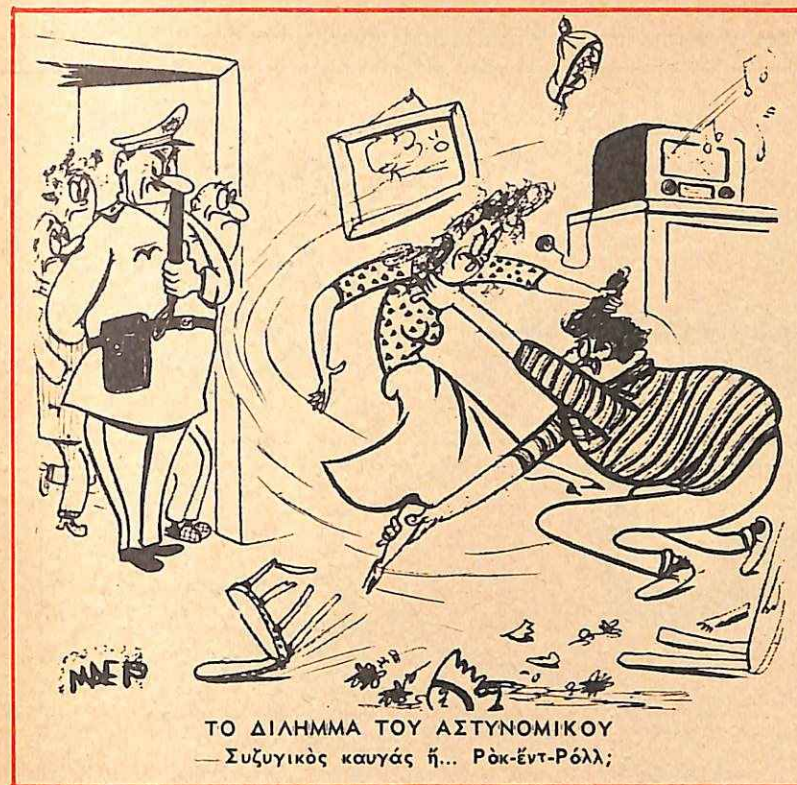
—"Ω, δεν έννοούσα αυτό, είπε ο Τξέσσον. Θέλω να πώ, η κ. Κάλβιν Μπαίκερ άποφάσισε ξαφνικά να συνοδεύση την κ. Μπέτερτον.

—Σηκώθηκε κι άρχισε να κόβη βόλτες στο δωμάτιο.

—"Όχι ξαφνικά, τόν διώρωσε η Τζάνετ Χέδερικτον. Έιχε κρατημένη τη θέση της στο αεροπλάνο από πριν.

—"Ω, δεν έννοούσα αυτό, είπε ο Τξέσσον. Θέλω να πώ, η κ. Κάλβιν Μπαίκερ άποφάσισε ξαφνικά να συνοδεύση την κ. Μπέτερτον.

—Σηκώθηκε κι άρχισε να κόβη βόλτες στο δωμάτιο.

ΤΟ ΔΙΛΗΜΜΑ ΤΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ

—Συζυγικός καυγάς ή... Ρόκ-έντ-Ρόλλ;

ΛΥΣΕΙΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 80

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: 1. ΤΡΑΜΟΥΝΤΑΝΑΣ. 2. ΑΕΡΙΣΜΟ — ΜΕΤΑ. 3. ΚΡΑΝΑΖΙΑ. 4. ΤΣΕΚ — ΟΙΑΝ. 5. ΑΝΙΑ — ΥΓΡΑΣΙΑ. 6. ΡΣΤ — ΚΙΑΤΟ. 7. ΙΑΣΙΜΑ — ΟΑΡ. 8. ΝΑΝΞΕΝ — ΔΡ. — ΡΙ. 9. ΟΜΗΡΙΚΑΙ — Ε.Ε.Σ. ('Ελλην. 'Ερ. Σταυρός). 10. ΣΥ — ΑΣΑΝ — ΚΑΝΤ. 11. ΧΑΦ — ΙΤΑΛΙΑ. 12. ΠΗΔΗΤΙΚΑ — ΩΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ: 1. ΤΑΡΤΑΡΙΝΟΣ. 2. ΡΕ — ΣΙΣ — ΑΜΥΧΗ. 3. ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ — ΔΑ. 4. ΜΙΡΚΑ — Η «ΦΑΡΣΑ». 5. ΟΣΑ — ΕΞΕΙΣ. 6. ΥΜΝΟΥ — ΙΝΚΑ. 7. ΝΟΑ-Ι-Γ — ΚΙΝΑ. 8. ΖΑΡΚΑΔΙ — ΤΑ. 9. ΑΜΙΝΑΙ — ΚΑ'. 10. ΝΕΑ — ΣΑΟ — ΕΑΛΩ. 11. ΤΑ — ΣΙΤΑΡΕΝΙΑ. 12. ΣΑΧ — ΑΟΡΙΣΤΑ.

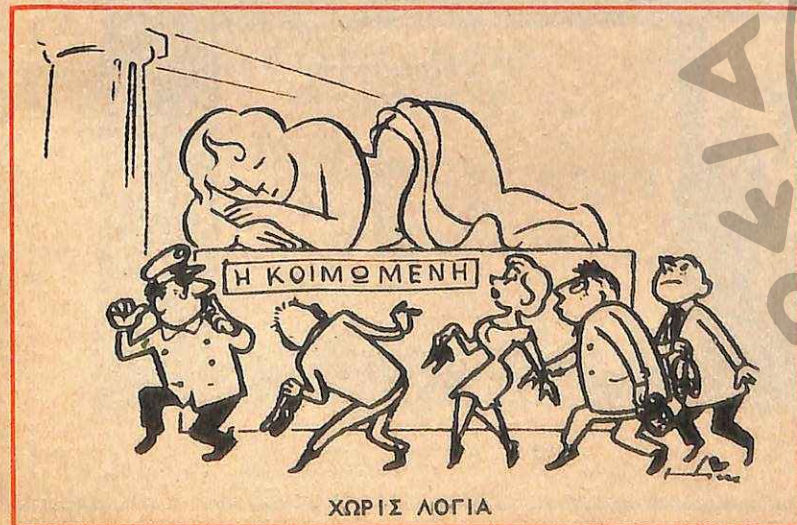
ΣΙΠ Κ — ΖΑΓΚ ΑΡ. 80

—'Ο ειδικός συνεργάτης μας έπέτυχε με τας λέξεις ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΑΡΓΕΝΤΙΝΟΣ — ΣΚΗΝΑΣ — ΤΑ — ΑΥ σύνολον 46 βαθμών.

Μερικές από τις πολλές λέξεις που σχηματίζονται εδω: ΑΝΤΕΡΑΣΤΑΙ — ΑΝΟΙΑΣ — ΠΑΓΑΣΗΤΙΚΟΣ — ΓΕΡΑΚΙΑ — ΑΣΤΙΚΟΝ — ΚΑΝΤΙΟΣ — ΠΕΡΑΣΤΙΚΑ — ΜΥΑΓΡΑΣ — ΑΓΕΡΑΣΤΟΙ — ΠΙΚΑΣΣΟ ΚΛΠ.

ΠΟΙΕΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΑΡ. 80

1. Τόν στόμα της ήθοποιού έχει αντίθετον έκφρασιν 2. Γάντι ήθοποιού πιό κό. τό.
3. Σιό κάτω μέρος τού φορέματος της ήθοποιού, πρὸς τήν σκιά, πυχές διαφορετικές. 4. Σκιά της ήθοποιού, στὸ ὁριζόντιο τῆς ρινῶ, διαφέρει στὸ κάτω μέρος. 5. Δε. Εἰς παλάμη ήθοποιού πιό τεταμένη 6. Καλῶδιο μικροφώνου σιό ὅνω μέρος έχει διάφορον τύλιγμα. 7. Κορνέττα πού φαίνεται κάτω δεξιά έχει χαμηλότερη κλίσι. 8. Στὴν λέξι ΑΚΡΟΠΟΛ τὸ ψηφίον «Π» διαφέρει.

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

10. Η ΓΡΑΜΜΗ ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ (B')

—'Οταν η γραμμή της Μοίρας είναι καθαρή, φανερά, ίσια, καλά χαραγμένη, δείχνει ύποταγη στη μοίρα και στο πεπρωμένο, και γενικά μικρή επίδραση τού παράγοντος «ελευθερίας της βουλήσεως». Αυτό που σκέπτεται κι άποφασίζει κανείς θα έπηρεάζεται πάντα απ' τη μοίρα.

—'Η μυστική πλευρά της φύσης, οι ύποσυνείδητες δυνάμεις, κατευθύνουν όλη τη ζωή. 'Ο χαρακτήρας έχει πλευρές όμοιόμορφες, άναλλοιώτες, που κάνουν τόν άτομο να σκέπτεται με τόν ίδιο πάντα τρόπο, να υφίσταται τόν αυτόματισμό τού άτομικού ντετερμινισμού και τών εξωτερικών κ' έσωτερικών δυνάμεων. Αυτή η έπιρροή δεν είναι βασικά κακή, αλλά μόνο τόν σύνολο τού χεριού έπιτρέπει να δαλά κανείς ένα συμπέρασμα για τήν άξία αούτῳ τού ντετερμινισμού.

Μπορεί ακόμα να φούγη από όλα μέρη τόν αυτόματισμό τού άτομικού ντετερμινισμού και τών εξωτερικών κ' έσωτερικών δυνάμεων. Αυτή η έπιρροή δεν είναι βασικά κακή, αλλά μόνο τόν σύνολο τού χεριού έπιτρέπει να δαλά κανείς ένα συμπέρασμα για τήν άξία αούτῳ τού ντετερμινισμού.

—'Οταν η γραμμή της Μοίρας είναι καθαρή, φανερά, ίσια, καλά χαραγμένη, δείχνει ύποταγη στη μοίρα και στο πεπρωμένο, και γενικά μικρή επίδραση τού παράγοντος «ελευθερίας της βουλήσεως». Αυτό που σκέπτεται κι άποφασίζει κανείς θα έπηρεάζεται πάντα απ' τη μοίρα.

—'Η μυστική πλευρά της φύσης, οι ύποσυνείδητες δυνάμεις, κατευθύνουν όλη τη ζωή. 'Ο χαρακτήρας έχει πλευρές όμοιόμορφες, άναλλοιώτες, που κάνουν τόν άτομο να σκέπτεται με τόν ίδιο πάντα τρόπο, να υφίσταται τόν αυτόματισμό τού άτομικού ντετερμινισμού και τών εξωτερικών κ' έσωτερικών δυνάμεων. Αυτή η έπιρροή δεν είναι βασικά κακή, αλλά μόνο τόν σύνολο τού χεριού έπιτρέπει να δαλά κανείς ένα συμπέρασμα για τήν άξία αούτῳ τού ντετερμινισμού.

—'Οταν η γραμμή της Μοίρας είναι καθαρή, φανερά, ίσια, καλά χαραγμένη, δείχνει ύποταγη στη μοίρα και στο πεπρωμένο, και γενικά μικρή επίδραση τού παράγοντος «ελευθερίας της βουλήσεως». Αυτό που σκέπτεται κι άποφασίζει κανείς θα έπηρεάζεται πάντα απ' τη μοίρα.

—'Η μυστική πλευρά της φύσης, οι ύποσυνείδητες δυνάμεις, κατευθύνουν όλη τη ζωή. 'Ο χαρακτήρας έχει πλευρές όμοιόμορφες, άναλλοιώτες, που κάνουν τόν άτομο να σκέπτεται με τόν ίδιο πάντα τρόπο, να υφίσταται τόν αυτόματισμό τού άτομικού ντετερμινισμού και τών εξωτερικών κ' έσωτερικών δυνάμεων. Αυτή η έπιρροή δεν είναι βασικά κακή, αλλά μόνο τόν σύνολο τού χεριού έπιτρέπει να δαλά κανείς ένα συμπέρασμα για τήν άξία αούτῳ τού ντετερμινισμού.

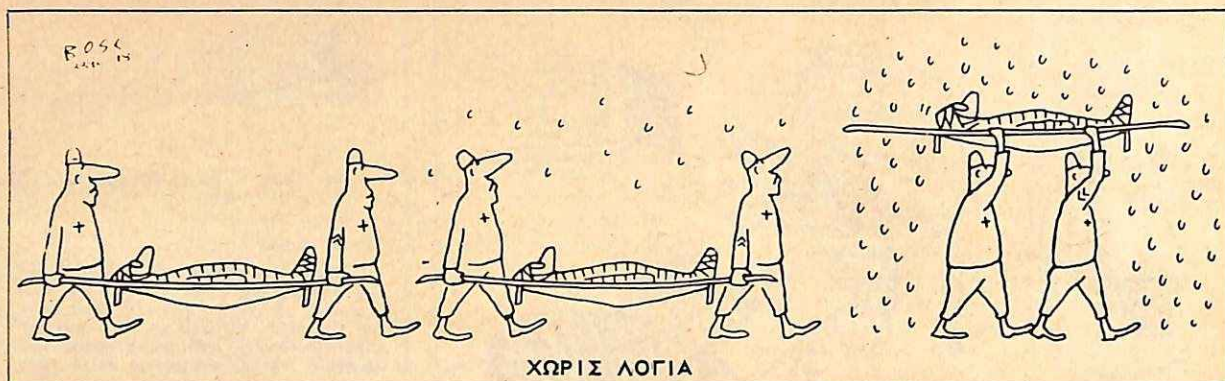
—'Οταν η γραμμή της Μοίρας είναι καθαρή, φανερά, ίσια, καλά χαραγμένη, δείχνει ύποταγη στη μοίρα και στο πεπρωμένο, και γενικά μικρή επίδραση τού παράγοντος «ελευθερίας της βουλήσεως». Αυτό που σκέπτεται κι άποφασίζει κανείς θα έπηρεάζεται πάντα απ' τη μοίρα.

—'Η μυστική πλευρά της φύσης, οι ύποσυνείδητες δυνάμεις, κατευθύνουν όλη τη ζωή. 'Ο χαρακτήρας έχει πλευρές όμοιόμορφες, άναλλοιώτες, που κάνουν τόν άτομο να σκέπτεται με τόν ίδιο πάντα τρόπο, να υφίσταται τόν αυτόματισμό τού άτομικού ντετερμινισμού και τών εξωτερικών κ' έσωτερικών δυνάμεων. Αυτή η έπιρροή δεν είναι βασικά κακή, αλλά μόνο τόν σύνολο τού χεριού έπιτρέπει να δαλά κανείς ένα συμπέρασμα για τήν άξία αούτῳ τού ντετερμινισμού.

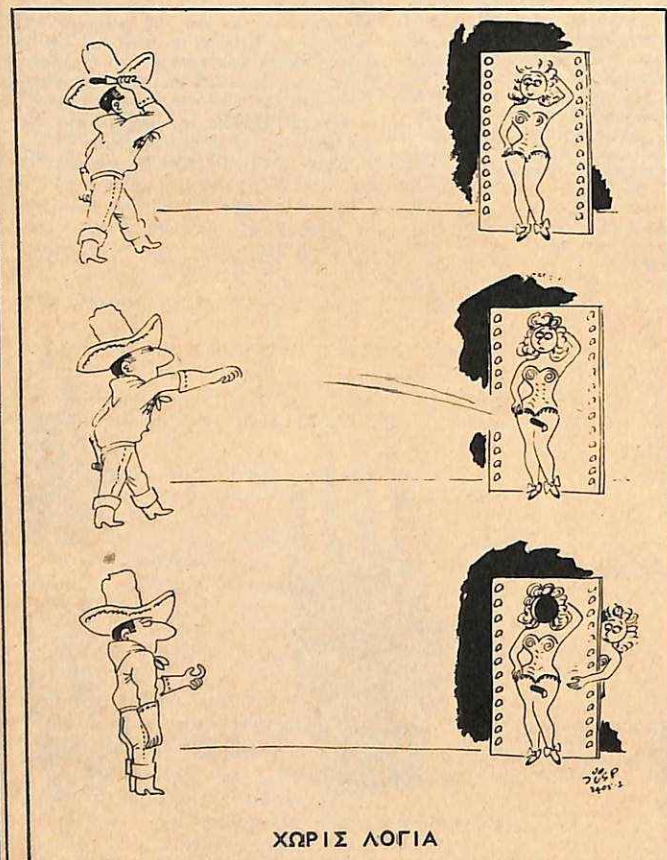
—'Οταν η γραμμή της Μοίρας είναι καθαρή, φανερά, ίσια, καλά χαραγμένη, δείχνει ύποταγη στη μοίρα και στο πεπρωμένο, και γενικά μικρή επίδραση τού παράγοντος «ελευθερίας της βουλήσεως». Αυτό που σκέπτεται κι άποφασίζει κανείς θα έπηρεάζεται πάντα απ' τη μοίρα.

—'Η μυστική πλευρά της φύσης, οι ύποσυνείδητες δυνάμεις, κατευθύνουν όλη τη ζωή. 'Ο χαρακτήρας έχει πλευρές όμοιόμορφες, άναλλοιώτες, που κάνουν τόν άτομο να σκέπτεται με τόν ίδιο πάντα τρόπο, να υφίσταται τόν αυτόματισμό τού άτομικού ντετερμινισμού και τών εξωτερικών κ' έσωτερικών δυνάμεων. Αυτή η έπιρροή δεν είναι βασικά κακή, αλλά μόνο τόν σύνολο τού χεριού έπιτρέπει να δαλά κανείς ένα συμπέρασμα για τήν άξία αούτῳ τού ντετερμινισμού.

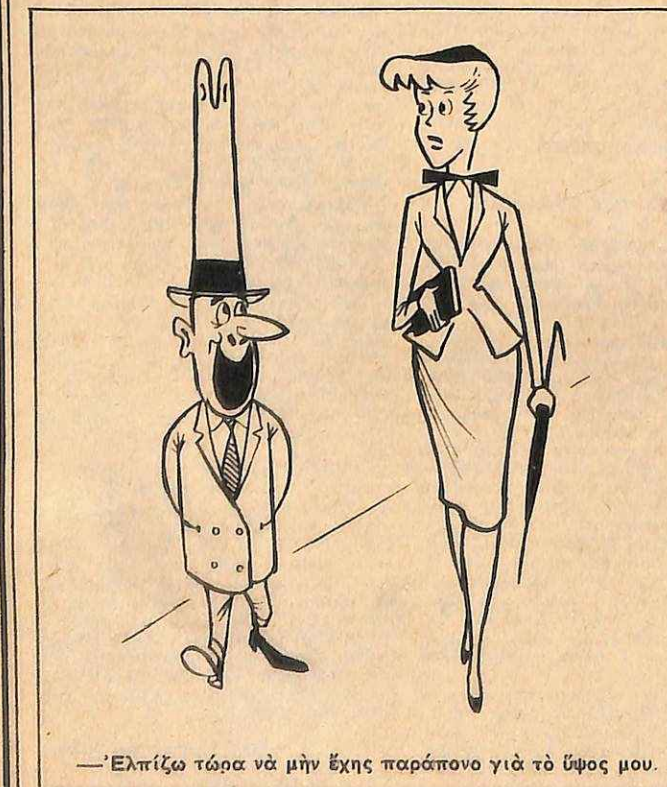
ΧΙΟΥΜΟΡ

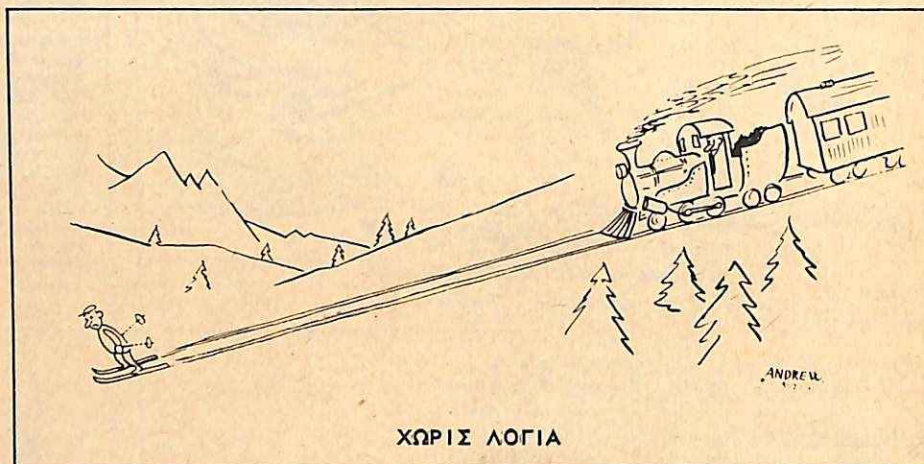
ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

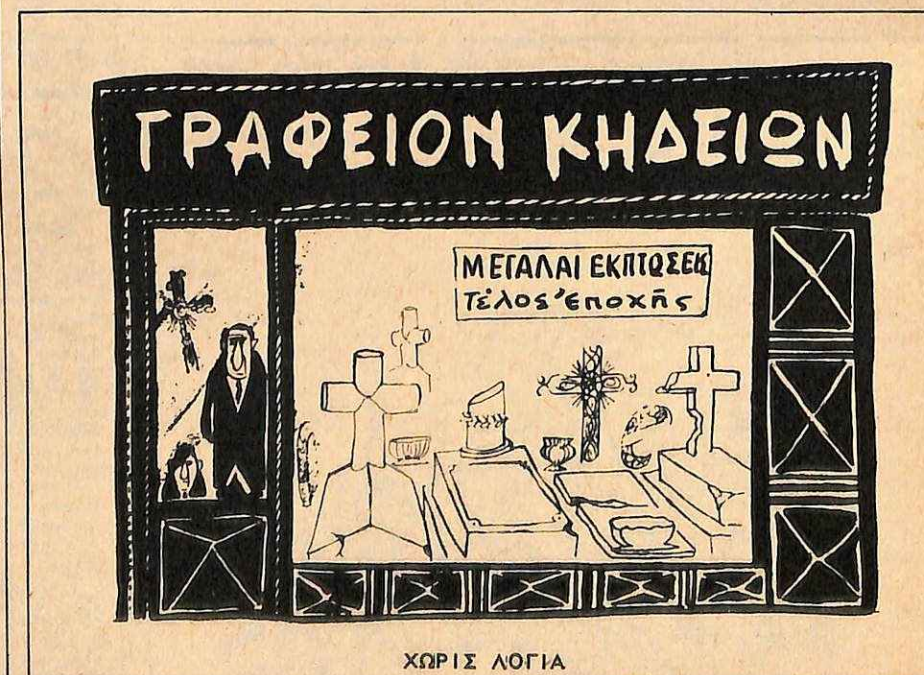
—Ελπίζω τώρα να μην έχεις παράπονο για το ύψος μου.

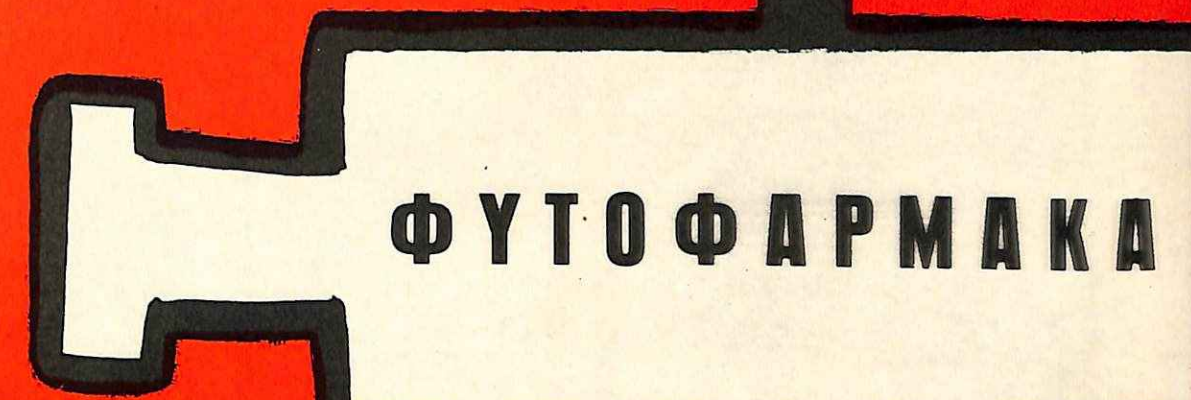
ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

ΦΥΤΟΦΑΡΜΑΚΑ

ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ

ΕΝΤΟΜΟΚΤΟΝΑ

ΑΚΡΙΔΟΚΤΟΝΗ: Για δολώματα κατά ακρίδων, σκουληκιών κ. λ. π.
ΑΡΣΕΝΙΚΗΚΟΙΣ ΜΟΛΥΒΔΟΣ: Για τα σκουλήκια φρούτων και τις κάμπιες.
ΔΑΥΛΙΤΙΝΗ: Κατά το δαυλίτιο και της ψείρας.
ΔΕΝΔΡΟΣΑΛ (Θερινός πολτός): Για την καταπολέμηση εντόμων (ψώρες κ. λ. π.)
ΔΙΝΙΤΡΟ-ΔΕΝΔΡΟΣΑΛ: Για την καταπολέμηση της ψώρας και των καμπών, νυμφών και εντόμων.
ΕΝΤΟΜΟΣΑΛ: Για την καταπολέμηση πολλών ασθενειών όπως σφύρων δένδρων και λαχανικών.
ΕΞΑΧΛΩΡΑΛ - ΒΡΕΞΙΜΟΝ (Σκόνη υδατοδιαλυμένη): Για τα νησιματα. Καταπολέμηση όλων των εντόμων και σκουληκιών.
ΕΞΑΧΛΩΡΑΛ ΙΚΟΝΗ ΛΟΙΣΜΟΝ: Για την καταπολέμηση της ψείρας των σιτηρών και των αποθηκευμένων σπορών.
ΕΞΑΧΛΩΡΑΛ-ΙΚΟΝΗ: Για την καταπολέμηση των εντόμων.
ΟΕΙΚΟΣ ΣΙΔΗΡΟΣ: Ενάντιον της χλωρώσεως της άμπελου και ως αντι-παράσιτον.
ΟΕΙΟΧΑΛΚΙΝΗ Β.: Για την καταπολέμηση της Βούλας, του Ψιδίου και του Τετρανύχου της μηλιάς και της αχλαδιάς, του Περονόσπορου, Ψιδίου, Τετρανύχου της ντομάτας, του πεπονίου.
ΟΕΙΟΧΑΛΚΙΝΗ: Περιέχει θειάφι και χαλκό για την καταπολέμηση του Ψιδίου (λόβη) και του περονόσπορου.
ΚΟΛΛΟΕΙΔΕΙΣ ΟΕΙΟΝ: Για την καταπολέμηση των Ψιδίων, της άμπελου, των δένδρων.
ΛΙΝΔΟΣΑΛ 15: Καταπολέμηση των εντόμων που προσβάλλουν τα εσπερίδια, δένδρα, τα λαχανικά κ. λ. π.
ΛΙΝΔΟΣΑΛ 3: Για την καταπολέμηση των εντόμων του εδάφους.
ΜΕΛΙΓΚΡΙΝΗ Νο 1: Για την καταπολέμηση της μελίγκρας των μισοπανηγίων, αγγουριών κ. λ. εντόμων.
ΜΕΛΙΓΚΡΙΝΗ Νο 2: Για την καταπολέμηση μελίγκρας πολλών και μικρών καμπών.
ΝΗΜΑΤΟΣΑΛ ΕΔΒ: Για την καταπολέμηση των νηματωδών σκουληκιών.
ΝΙΚΟΤΙΝΑΛ: Σκοτώνει τις μελίγκρες, τις κάμπιες, τα διάφορα άκαρια κ. λ. π.
ΟΞΑΛ - D. D. T.: Χρησιμοποιείται εναντίον των εντόμων των σιτηρών.
ΟΞΥΧΛΩΡΙΟΥΧΟΣ ΧΑΛΚΟΣ 50: Για την καταπολέμηση του περονόσπορου των λαχανικών, της βούλας της μηλιάς, της αχλαδιάς και του περονόσπορου της άμπελου, της ντομάτας και της πατάτας.
ΠΕΡΟΣΠΟΡΙΝΗ Β.: Για την καταπολέμηση του περονόσπορου της άμπελου, της ντομάτας και της πατάτας.
ΠΕΡΟΣΠΟΡΙΝΗ: Για την καταπολέμηση του περονόσπορου όλων των φυτών.
ΠΡΑΙΣΑΓΓΟΥΡΙΝΗ: Για την καταπολέμηση του περονόσπορου όλων των φυτών.
ΣΤΕΡΕΟΝ ΚΟΛΛΟΕΙΔΕΙΣ ΟΕΙΟΝ 40: Για την καταπολέμηση όλων των σκουληκιών του εδάφους. Λεμνώνται με θειάφι π. χ. το Ψίδιο.

ΑΘΗΝΑΙ ΠΑΡΤΕΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

...ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ!

